

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

Sayı 63, Aralık 2011-12, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

Tekirdağ F Tipi'nde yatan yazarımız
Hakan Soytemiz, Fenerbahçe'nin
ve Metris Hapishanesi'nde tutuklu
bulunan Aziz Yıldırım'ın düştüğü
vahim durumun nedenini çözdü!

SAYFA 13-14

**MÜJDELER
VAR
YURDUMA!**

Evet!.. Müjdeler olsun!..
TIME'ın "Erdoğan'ın Yolu"
kapağından sonra,
PLAYBOY da
"AKP'nin Donu" kapağını yaptı!..
Dergi, özel sayısında,
"Emperyalizm Arap alemini
AKP'nin donunda sallayabilir
mi?" sorusuna yanıt arıyor...

Akşamsefası

PLAYBOY

Bedeli: 30.000 TL

ÖZEL SAYI

İsviçre bankalarında
saklanan kirli
çamaşırların aşırı
acıklı iktidarı...

AKP'NİN DONU

...peki
ABD,
Arap
Baharı'nı
bu dona
sığdırabilir
mi?

DEV POSTER:
Bedelli 'yavru'lar
PLAYBOY için
soyundu!

ekşisözlük'ten
kovulan erotik
yazar: Kapanın!

ISSN 1307-072X

'Bedelli'nin bedeli...

MANTAR TABLASI

Bedel, bedel ödemek, bedel ödetmek, bedelli, bedelsiz... Açık torpil, gizli torpil, imtiyaz... Bedelin maddi algısı ve hiçbir bedel ödemedi, başkasının çocuğunu öldürme hakkı. Ölen tarafının bedel biçmesi gerektiği durumda bile, ölüme gönderenin biçtiği bedel... Hak, adalet, ileri demokrasi...

Bütün sistemini yalan üzerine kurmuş koca bir ülke ve anı kurtarmaya yönelik faşizan, sözüm ona çözümler... İlk bakışta birazcık akli olanın dikkatinden kaçmayacak olayları yazmak her ne kadar canımı sıkırsa da, yalanın üzerindeki sıvayı sürekli dökmek lazım. 'Bedelli askerlik'le ilgili önümüze konan tabloya bir bakalım...

Yurtdışında yaşayanlar 10 bin avro karşılığında askerlik yapmış sayılacak; üstelik yaş sınırı yok. Kimler yurtdışında yaşıyor ya da iş kurmuş az çok bilesek de ileride değineceğiz. Yurt içinde ise karar *Resmi Gazete*'de yayınlandığı gün itibarıyla, 30 yaşından gün almış her Türk vatandaşı, 30 bin TL karşılığında askerliğini yapmış sayılacak.

Buradan gelen kaynakla şehit, gazi, falan filan ailelerinin durumlarını güçlendirmek için 'fon' yaratılmış olacak-mış. Her 'fon'a kuşkuyla bakar olmayı bir kenara bırakırsak, olayın anlamı can sıkıcı. Aylardır **RED** dergimizde 'milliyetçi soslara bandırılarak yenilmiş' gençlerimizle ilgili yazılar yazıyoruz. 'Geniş aile'nin çocuklarının imtiyazlı yaşamlarının yanında, dar gelirli, hatta gelirsiz ailelerin çocuklarının zorluklar içindeki yaşamlarından koparılıp, kısa süreli 'eğitim'lerle dağlara gönderilip öldürülmelerini izliyoruz. "Hiç bir yalıya, bir köşke, bir villaya şehit cenazesi geldiğini gördünüz mü?" diye sorduk aylarca.

Bunun politik ve bilinçli bir seçim, yayılmacı ülkelerin dayatması olduğunu haykırarak. 'Sağ olmasın', AKP iktidarı bizi hiç yalancı çıkarmadı. Ve son çıkardıkları bedelli yasasıyla, ülkenin içinde bulunduğu savaş ortamının ve bundan sonra başka cephelerde de olması kuvvetle muhtemel savaşların -Suriye, İran gibi-, bedelini ödeyeceklerin seçimini yaptı.

Satracını piyonları emekçilerden seçilir. Ve şahın ilerlemesi için piyonlar 'yol açıcı' yemlerdir. Bu yüzden piyadeler önden gider. Çünkü piyade ile piyon savaş stratejilerinde önde ve önce ölüme gönderilenlerdir. Yaşları ve konumları sıcak ateş altında hedef olup, genç bedenleri soğumaya uygun görülmüştür yönetenlerce.

Paran varsa bunların hiç birini yaşamazsın. Ve paran varsa, 'vatan-millet-sakarya' gazlarına hiç ihtiyacın yoktur. Hatta asker kaçığı bile olsan bedelini ödeyeceğini bildikleri için kimse aramaz bile seni. Çünkü bilirler, günü geldiğinde parayı basıp memleket ekonomisine yapacağın katkısı. Hiçbir katkı sağlamadan devletin olanaklarını kullanmış, hatta kaynaklarını kurutmaya çalışmış emekçiler dururken, devlet ihaleleriyle, kaçakçılıkla, uyuşturucuyla, tarikat-cemaat örgütlenmelerıyla, yurt içi ve yurtdışında para toplamış ve bunun bir kısmını düzenin devamı için kullanmış olanlara askerlik dayatması ayıp olur zaten. Adamcağız 'yemiş içmiş', askerlik çağı

geldiğinde parasını basmak suretiyle, yine ne olacağı belirli fonlara para aktarmış. Bu 'vatan aşkıyla yanan vatansever gençler'imizi, bile isteye, ölüme göndermenin önünü kesmiş bir iktidarı alkışlamak gerekmiyor mu?

Van'da, Erciş'te yandaşlara sıcak sulu, tuvaletli, televizyonlu, 24 saat sıcak yemekli otağ kuran, diğerlerini naylonlar, muşambalar, açlık, hastalık ve ölümler terbiye eden zihniyet başka türlü davranabilir mi? Bu 'gelenekçi' yapı yeni değil...

Ülkenin Kurtuluş Savaşı tarihi sürecinde, yani Cumhuriyet öncesinde de, savaş kokusu alan ağa çocukları din eğitimi veren medreselerden askere kimse alınamadığı için, medreselere kayıt yaptırdı. Maddi yardım yaptıkları sürece uğramadılar bile üstelik. Sonra medreselerdeki gençlerin de askere alınması yasalasınca, birçoğu adamları, hayvanları, erzakları ve silahlarıyla dağlara kaçmayı seçti. İngiliz mandacısı oldular.

Bu durum bu güne dair sizlere de bir şeyler çağırıyor mu?

Futbolda şike soruşturmasıyla ilgili 'yumuşama' yasasının, tutuklu gazetecilere ve hâlâ muhalif kalabilenlere 'sertleştirme' olarak yansıtılması, 'ileri demokrasi' ve 2023 hedefiyle ilgili bir fikir veriyor mu?

Öte taraftan, paralı ordu, 'kiralık katil'i yasal bir kılıfa sokuyor. **Derin devlet** söylemleri ayyuka çıktığında, biz ısrarla derin devlet kavramını 'sığ devlet' olarak yazmıştık. Öldürülen belli, öldürülen 'özel' korumada, tetiği çektiren koruyan olduğunu göre, derinlikten kasıt nedir?

(Genelkurmay Başkanı'yla Başbakan'ın konuşmalarından sonra çıkan, "O görüşme benimle mezara gider," söylemi daha vahimdir bence 'derin devlet' yapılanması anlamında.)

O dönemde, adam öldürenin, kendi deyimleriyle 'kelle başına' para aldıkları kahvedeki adamın bile konuştuğu bir mevzu iken, paralı askerlik ya da profesyonel ordu yeni bir kavram mı? Ülkenin subayı, astsubayı, uzman çavuşu, korucusu devletten maaş aldığı halde 'amatör'dü o halde.

Yine parayı veren, bırakın düdük çalmayı, pavyon kapatıp tepinecek, *Döndüm Kurşunu* türküsüyle. "Askerlikten yırtmanın şerefine..." **Parası olmayanın kaşlarının arasına**

domdom kurşunu değdiğinde, onlar halay çekip tepinecek. Ama hiç kuşkunuz olmasın ertesi gün, şehit cenazesine, 'milliyetçi ve muhafazakâr' maskelerini takarak gidecekler. Namazda, yasayı çıkaran vekil ve bakanlarıyla en önde saf tutup, kamu ihaleleri ve HES lisanslarıyla, hangi dereyi kurutacaklarının pazarlığını yapacaklar. Sonra hep birlikte, 'Şehitler ölmez vatan bölünmez' ve 'Ya Allah bismillah allahuekber' sloganlarına katılıp, 'meğerse bu bir din savaşıymış' algısına katkıda bulunduktan sonra, 'özel güvenlik'in açtığı koridordan 'ayrıcılık'larının kasıtlılığıyla, şoförlerinin arka sokağa çektiği lüks araçlarına kurulup, yeni bir cenaze, yeni bir ihale düşüyle cenaze töreninden ayrılacaklar.

Onların villalarına hiç 'şehit' cenazesi gelmeyecek... Kasım kasım kasılacaklar bedel ödemenin gururuyla. **O kadar yoğun işlerinin içinde, ölmeye vakitleri yok.** Deprem bölgesinden kapılacak bir ihale az hizmet mi vatana? Ölenlerin hangisi yapabiliirdi bunu? Bırakın yapmayı 'bir ihaleye bile' girebilirler miydi? Kardeş kanından nemalanmanın da bir 'bedeli' olacak elbet bir gün, bedelliye.

Burada bana tuhaf gelen, hâlâ bu ülke insanının topyekûn 'vicdani retçi' olmaması. Dün yine bir gazete haberinde evlat acısıyla yanmış dar gelirsiz bir ana, yalvarıyor devlete: **"Büyük oğlum şehit oldu diye küçük oğlumu asker almyormuşsunuz. Ne olur onu da alın, feda olsun bu vatana."**

Gazete manşet atmış. **"Herkes bedelliye koşarken helal olsun bu kadına."** Manşeti atan da 'belki' bedelli yapmıştır askerliğini. Vatanadaşa 'manevi ve milli' duyguları dayatanların kendi yaşamlarında hiçbir değer taşımaması sorgulanmadıkça, biat edenler ve onların çoğunluğunun seçtikleri, uyanamayacaklar yanan yataklarında.

Zannediyor musunuz ki iş adamlarının, bakanların, vekillerin, Tayyip Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün çocukları bedelli dururken kışlada yapacak askerliklerini? Ya da paralı profesyonel orduya gönüllü yazılacaklar. Bu savaş çığırıklıklarını kendi çocuklarına güvenerek mi yapıyorlar? Neden hepsinin çocukları yurtdışında iş tuttu? Pensilvanya-Pentagon-Vaşington üçgeninde çiziliyor yaşamlar ve yol haritaları. **Mandacı zihniyette, 'manda' algısında sahneliyor oyunu.** Hiçbir insani kaygısı olmaksızın üstelik...

Size öbür dünyada şahadet ve cennet vaat edenler, yakınlarına ve yandaşlarına peşkeş çekerken yaşamlarınızı, 13 yaşındaki tecavüze uğramış kızlarınızı bile, koca koca herifleri tahrik etmekle suçlayıp aşağılıyorlar. **"Askerlik yapmayalım da 'gavur' gelsin karımıza kızımıza tecavüz mü etsin?" edebiyatı yaparken, bir taraftan da henüz ergen olmuş kızların para karşılığı satılışını imam nikahıyla yasallaştırıyorlar.** İşte AKP'nin vatan ve namus algısı!.. Tecavüzün 'tahrik etti' diye indirimi olur mu? Bizi her tahrik edene tecavüz mü ettik?

Bu algıyı yaratanlar vatandaşı da fazlasıyla tahrik etmektedir!

Şahsen böyle bir sorumluluğun altına Tayyip Erdoğan olarak giremem. Çünkü parası olan var, olmayan var. Parası olan bastracak parayı askerlikten kurtulacak... Eeee? Parası olmayan da gidecek askerliği yapacak. Kimlerle görüştüysem, kenar köşedeki, izbe yerlerdeki vatandaşım, onlar hiç bu işe sıcak bakmıyor. E, biz yola çıkarken kimsesizlerin kimi olarak yola çıktık, sessiz yığınların sesi olarak yola çıktık, o zaman sormamız lazım, ona göre de adımızı atmamız lazım...

Recep Tayyip Erdoğan...

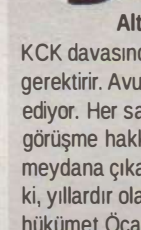
Bedelli askerlik dokuz yıl boyunca Ak Parti olarak bizim gündemimizde oldu. 30 yaşından gün almış olanlar, bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren bedelli askerliğe hak kazanacaklar. Kanun Resmi Gazete'de yayınlandığı gün 30 yaşından gün almış olanlar, altı ay içinde 30 bin Türk Lirası parayı defaten ödeyebilecekleri gibi, yarısını başvuru sırasında, diğer yarısını ise başvuru tarihinden itibaren altı ay içinde ödeyerek askerlik hizmetini yapmış sayılacaklar...

Recep Tayyip Erdoğan... Bize 'kolpa' nedir diye soranlar oluyor zaman zaman, işte budur...

Soru: Niye kendinizden 'biz' diye bahsediyorsunuz?

Nihat Doğan: Allah da kendinden "biz" diye bahsediyor. Allah akıl fikir versin...

Altan Öymen: 41 kişi tevkif edilmiş

KCK davasında. Bu şiddetli deliller gerektirir. Avukatlar gidip ziyaret ediyor. Her sanığın avukatlarla görüşme hakkı vardır. Bu şimdi meydana çıkan bir şey değil ki, yıllardır olan bir şey. Ayrıca hükümet Öcalan'la görüşüyor.

Avukatıyla görüşmeyi de mi men edeceksiniz?

Nazlı Ilıcak: Öcalan yargılanmıyor ki, savunma hakkı olsun. Terör örgütüyle bağlantılı sözde avukatlar varsa gereği yapılmalı.

Nagehan Alçı: Ve bu avukatlar KCK

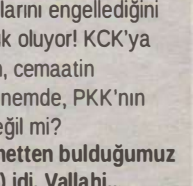
kurucu yürütme kurulu üyesi.

Altan Öymen: Sen mahkeme misin kızım? "Böyle iddia ediliyor," de. Müdafaa hakkına yönelik tehdit olabilir.

Nazlı Ilıcak: 41 tane avukat da olur mu?

Altan Öymen kendisi kaşınmış! Ne çıkıyorsun amcam bu kadınlarla televizyonlara falan?!

PKK'lılar... Gülençilerin din kardeşliğini sağladığını... Yoksul Kürt çocuklara yeni ufuklar açarak, militanlaşmalarını engellediğini görüyor... Ve fena halde gıcık oluyor! KCK'ya karşı yapılan operasyonların, cemaatin çalışmalarını rahatlatmış bir dönemde, PKK'nın Gülençilere yüklenmesi normal değil mi? **Cemaatsever Emre Aköz... İnternette bulduğumuz fotoğrafının kodu, "0jpeg" (sıfır) idi. Vallahi...**

Yoksullar öldürülmeyi 'hak' eder!

İlkokul çocuğunun bile bildiği üzere, demokrasilerde herkese eşit hak ve özgürlükler tanınmıştır. Kanun karşısında herkes eşittir, herkesin bir oyu vardır; dağdaki çobanın da, sarı saçlı konu mankeninin de, Recep Tayyip'in de. Anayasa'da belirlenen hak ve özgürlükler her yurttaşla eşit mesafedir. **Seyahat özgürlüğü misal, işçi Mehmet'e de tanınmıştır, Rahmi Koç'a da. Mehmet de emekli olduğunda yelkenli teknesiyle dünya turu yapmak isterse eğer, kimse yapamazsın diyemez ona.** Barınma hakkı da herkes içindir. **İster boğaza nazır yalıda oturursunuz, ister köprü altında yatarsınız, hiçbir yasal engel yok, size kalmış.** *Hürriyet* gastesine rakip gaste çıkaracağım dediniz de çıkaramazsın diyen mi oldu? Aydın Doğan'ın ne kadar basın, düşünce, ifade ve sair özgürlüğü varsa sizin de o kadar vardır, işte kâğıt işte mürekkep işte matbaa, elinizden alan mı var? Eğitim hakkı da herkes için eşittir.

Herkesin çocuğunun Harvard'da okuma sonra da Dünya Bankası'nda işe girme hakkı vardır. Güngören Lisesi'ni yarım bırakıp overlokçu olmak ya da çöpten kâğıt toplamak istiyorsanız da siz bilirsiniz, kimse karışamaz. Çalışma hakkı da anayasayla güvence altına alınmıştır zira, isterseniz babanıza bir gemicik aldırıp armatörlük bile yaparsınız. Seçme ve seçilme hakkı da herkes içindir. Belediye Başkanı, milletvekili, başbakan, cumhurbaşkanı olmak istiyorsanız eğer, koyarsınız adaylığınızı, girersiniz demokratik yarışa, olursunuz, engel yok, **herkesin bir oyu var.**

Tabii her nimetin bir külfeti var. Demokrasilerde yurttaşların hak ve özgürlüklerin yanı sıra yerine getirmeleri gereken bir takım ödevleri de vardır. Vergi ödemek ve askerlik yapmak bunlardan en mühim iki tanesidir. Ama ne mutlu ki burada da mutlak bir eşitlik vardır. **Asgari ücretli de vergi öder, TUSİAD başkanı da, ayırım yoktur.** Askerlik konusunda ise tek istisna kadınlara tanınmıştır. Vatan savunusu, sağlık şartları elvermek koşuluyla bütün erkek yurttaşların görevidir. Lakin bu askerlik meselesini çağın gereklerine göre yeniden düşünmek gerekebilir. Zorunlu askerlik yerine profesyonel bir yapılanmaya gitmek daha iyidir, yurttaşları bu yükten kurtarmış oluruz...

İşte yukarıdaki hikayeleri anlatır durur burjuva propagandası...

Halbuki biz gayet iyi biliriz, özel mülkiyetle derdi olmayan hiçbir özgürlük, eşitlik ve adalet tarifinin hiç para etmediğini. Toplumun sınıflara bölünmüş olduğu gerçeğinden bağımsız olarak ele alındığında, eşitlik, adalet, hak, hukuk, demokrasi, özgürlük ve benzeri hiçbir siyasal kavramın zerre kadar anlamı yoktur. Dünyanın en ileri burjuva demokrasisinin, yahut ilk maddesinden son maddesine

kadar yurttaşların hak ve özgürlüklerinden bahseden bir 'ileri demokratik anayasa'nın bile üzerindeki yaldızı kazıyınca altından kaskatı bir sınıf diktatörlüğü çıkar. (Bakınız: Bugünün en liberal demokratlarının 12 Eylül döneminde cuntanın en hararetli kıç yalayıcıları olmaları.)

Kel yine görüldü!

Siyasetin ve hukukun tanımladığı her hak ve özgürlük ancak o hak ve özgürlüğü kullanabilme araçlarına sahipseniz, Türkçesi, paranız ve gücünüz varsa hak ve özgürlüktür. Dolayısıyla, eşitlik ve adalet, öncelikle bu araçların eşit ve adil dağıtılmasıyla mümkün olabilir; kâğıt üzerinde sayılan hak ve özgürlükler ancak ondan sonra anlam kazanabilir. Yoksa mevcut durumda bütün o hak ve özgürlükler, mülk sahiplerinin, sömürücülerin ayrıcalıklarından başka bir şey değildir. Yoksulların özgürlüğü sadece bütün o hak ve özgürlüklerden mahrum kalma özgürlüğüdür. **Eşitsiz şartlarda bulunanlara aynı mesafede durmak, aralarında ayırım gözetmemek, onlara eşit davranmak, tıfıl tutmanın, adaletsizliğin ve eşitsizliğin en aşağılık biçimidir.** Burjuva ideologlarının evrensel ve kutsalsuz bir siyasal sistem olarak göklere çıkardığı 'demokrasi'nin alamet-i farikası mekanik bir tarafsızlık ve eşitlik söyleminin ardında, toplumda var olan adaletsizlik ve eşitsizliği meşrulaştırması, onu derinleştirerek yeniden ve yeniden üretmesidir. Meseleye buradan bakınca –ki sınıf penceresi dediğimiz şey tam olarak budur– burjuva demokrasisinin takkesi düşer, keli görünür.

Burjuvazi, bazen kendi kendine de düşürür demokrasisinin takkesini. Son günlerde memleket gündemini meşgul eden **bedelli askerlik vesilesiyle yine kel görüldü.** Burjuva demokrasisi, yukarıda bahsedildiği gibi ideal biçiminde bile adaletsizliğin, eşitsizliğin, sömürsüzlüğün

AKP Hükümeti bedelli askerlik kararıyla bunun üzerine tüy dikti.

Yasa metninde soyut eşitliğe aykırı bir durum yok, "Sadece zenginler yararlanabilir," demiyor. 30 yaşın üstündeki askerliğini yapmamış her yükümlü 30 bin lira bedel mukabili askerliğini yapmış sayılacak. Yani aslında **asgari ücretle çalışan bir işçinin de yasadan yararlanmaması için hukuki bir engel yok, yemeyip içmeyi dört sene çalışması kâfi.** (Faizlerle biraz daha fazla.) Lakin, o alçakça adaletsizlik bu sefer son derece açık ve net: **Yoksul halkın çocukları 'vatan' için ölmeye ve öldürmeye yollanırken mülk sahipleri 'vatan'ın keyfini sürececek.** Zaten öncesinde de, dövizli askerlikte, testis kanseriydi, çürük raporuydu derken öyle olmuyor muydu? Demokrasi böyle bir şey, paran kadar hakkın var, paran kadar özgürsün. Bankalar da demokrasinin ayrılmaz unsurları tabii. Paran yoksa kredi kartı veriyorlar, kredi veriyorlar, gelecek beş on yılını ipotek edip 'özgürlük' satın alıyorsun. **Daha yasa çıkmadan, bütün bankaların meseleye çakal gibi üşüşüp çeşit çeşit bedelli askerlik kredisi seçeneği piyasaya sürmelerinin en önemli sebebi de demokrasi aşkı olsa gerek!**

Buraya kadar şaşacak bir durum yok. Hatta, bu alçaklığı savunan, bunu zorunlu askerliğin kaldırılması ve profesyonel orduya geçiş yolunda bir adım olarak görüp selamlayan bir 'anti militarizm'in peydahlanması da normal. Bu '**bedelli anti militaristler**' paran kadar anti militarist olabilirsin diyorlar aslında. 'Vicdani red' denen şeyden ve vicdani red kararı açıklayıp bunun bedelini askeri cezaevinde alınlarının akıyla ödeyenlerden haberi yok bunların. Ya da, var ama, Can Yücel'in deyimiyle 'büyük meselesi' bu işler, yemiyor. İşkenceydi, hapisti, zulümdü ne uğraşacaklar, parası neyse verince de oluyor işte!..

Antimilitarizmin parayla satın

alınmasına karşı çıkmak ise militarizmin ta kendisi bunların nazarında. Bedelli askerliğe ve profesyonel orduya karşı çıkmak TSK yandaşlığıyla, şovenizmle, Kürt düşmanlığıyla eşdeğer. Hatta, birilerinin 'parası neyse verip' bu işten yırtmasına karşı çıktığınızda halk çocuklarının can alıp can vermesini savunmuş oluyorsunuz. Bu '**parası neyse veririm**' yavşaklığına cevap yetiştirmek için değil ama, meseleye açıklık getirmek için birkaç şey söylemeli.

Ordular egemen sınıfların çıkarlarını korumak üzere oluşturulmuş silahlı örgütlerdir. İster halk çocuklarının zorunlu olarak silah altına alınmasına dayansın, isterse de profesyonel katillerden oluşsun, burjuva devletin ordusu burjuva ordusudur. Lakin arada önemli bir fark var: **Devrimci durumlarda zorunlu askerliğe dayanan ve ana gövdesi işçi ve emekçilerden oluşan orduların parçalanması, silah altındaki emekçilerin silahlarıyla birlikte kendi sınıflarının saflarına geçmeleri, parayla tutulmuş profesyonel katillerden oluşan ordulara nazaran çok daha kolaydır.** İşçi sınıfının iktidarı almasını savunan, bunun için mücadele eden herkesin bu farka dikkat etmesi zorunludur. Ordunun profesyonelleşmesine bunun için karşı çıkarız. Kürtlere karşı yürütülen kirli savaşa karşı bir tepki yükseltmek, ya da emperyalizmin hesabına Lübnan, Afganistan gibi ülkelerde yürütülen, Suriye'ye, İran'a karşı girişilmesi muhtemel askeri harekâtlara karşı durmak da halk çocuklarından oluşan bir orduda nispeten daha olasıdır. Meseleye sınıf sıfatı bir anti militarizm noktasından değil işçi ve emekçilerin tarihsel çıkarlarının penceresinden bakarız.

Suriye'yle savaşmayız!

Dolayısıyla, bedelli anti militaristlerin ve onların dümen suyundaki bir takım solcuların ne dediğine aldırmaksızın **bedelli askerliğe de ordunun profesyonelleşmesine de karşı çıkıyoruz; TSK'da vicdani red hakkını savunuyoruz.** Zira öğretmeninmiş burjuva liberalizmi değil, Devrimci Marksizmdir. Yine Devrimci Marksizmden aldığımız feyizle, halk çocuklarının başka halkların çocuklarıyla birbirini öldürmesini değil, sınıf kardeşliği ve enternasyonalizm temelinde silahlarını kendi egemenlerine doğrultmalarını savunuyoruz. Bu vesileyle, bedelli askerlik tartışmalarıyla eş zamanlı olarak artık daha yüksek sesle dillendirilmeye başlanan Suriye ve İran'a karşı olası askeri müdahale durumunda Suriye ve İran halklarının yanında olacağımızı ve TSK'daki emekçi halk çocuklarına sınıf kardeşleriyle savaşmayı reddetme çağrısı yapacağımızı şimdiden ilan ediyoruz.

Yeni Osmanlı'nın 'Yeni Harbiye'si...

Militarizm hayatı biçimlendiriyor. Anadan doğma militaristiz! Bize önce bir ad buluyorlar: Eray, Serdar, Bahadır, Burak, Hakan, Kaan, Ertan, Ertuğrul, Barlas... Erkek çocuklarına takılan pek çok isim savaşa dair. Savaşçı-göçebe bir ırkın ahfadıyız ya! Paranoyalarımız da var hazır, dört yanımız düşmanla çevrili, 'iç düşman'la dolu ülkemiz. Ülkenin kurucu kadrosu askeredi yahu! Sonra oyuncığımız tabancadır bizim, en sevdiğimiz çizgi filmler bile şiddet içerir.

Kızlar ise naiflik içinde yoğrulur, onlara hanım hanımcık olmaları vazedilir.

Doğaları gereği! En büyük romanların veya filmlerin baş aktörleri erkektir, onların sırtını dayadığı ve amaca koştukları kadınları ancak; kadın hep destekleyici roledir. Analar oğullarını askere kurban verir gibi yollar. Oğullarını cesur olmakla, erk olmakla yükümlendirirler. Kadınlardır çocukları doğuran, devletin hizmetine veren ve en çok hakka sahip olduğu için dağlarda öldüğünde gene ağlayan. **Hitler'in nüfus politikasını hatırladım bir an, hani Alman kadınına, "Çok çocuk doğurun ki lebensraum gerçekleşsin diyen. Size birisini hatırlattı mı? (Lebensraum, Almanca 'yaşam alanı' demek; Hitler'in Nazizm'e gösterdiği emperyalist işgal politikasının Alman halkına tercümesi...)**

Bu militarizm illetinin çekirdeği buradadır. Kendini apartman yöneticiliğinde yüksek ihtisasa adanmış emekli albayların milli güvenlik dersleri sadece parodi kalır. Hele yaşlı amcalarını, otuzlarındaki iş gücü sahibi olmuş her bokolog, racon doktoralı dayıların, kayınçoların gazlarıyla ilintili değildir bu muhabbetin ertesi. **Kendileri askere karşı ses çıkartamayacak kadar koyun oldukları için bir kenarlarına işler bu kısa travma dönemini.** Bölük komutanı karşısında evrimde yeni çıtırlar açacak organik solumalar yapan bazı 'astek'lerin (astegmen) Kudüs hâkimi gibi onlara emir veriş, bazı astsubayların küfürleri, aşağılamaları. Diskodan tut, eğitim cezalarını gözü görmemiş gibi yapan pek beyefendi ve fazileti yüksek Yaşaaaa! Varooooo! bazı Harbiyelileri.

Subay eşlerine dikkat edin, hep bir eksik kalmışlık var sanki içlerinde. Doktorlar hemşirelerle evlenir genelde, askerlerde de görülür bu ama subayın eşi daha ciddidir, içindeki merhamet ve nezaket bile bir disiplin, bir teamüle bağlıdır. Eşi nereye, o oraya bir gezi sürer ömrü boyunca. **CHP kadın kollarının fönlü saç, döpiyes, 27 Mayıs döneminden kalma broşlu giyiminin etkisi, retrospektifliği içinde rasyonel mantıktan bu kadar uzak olmasında emekli öğretmenlerin ne kadar etkisi varsa, subay eşlerinin de vardır.** Çünkü her şey onlara dikte edilende somutlaşır, sorgulanmaz, soru yoktur, hep cevap vardır.

Nedir yahu bu militarizm? Alman diyarının en yiğit devrimcilerinden Karl Liebknecht bunu şöyle tanımlıyor: "Militarizm, toplum halinde yaşamının önemli ve en dinamik biçimlerinden biridir: Ulusal, kültürel ve sınıfsal kendini koruma içgüdüsü, bütün içgüdülerin en basiti olan bu içgüdü, kendini en belirgin, en yoğun ve katıksız biçimde militarizmde dile getirir." (K. Liebknecht, *Seçme Yazılar, Militarizme Karşı Sınıf Mücadelesi*)

Eh toplumumuz kemikten bağlı bu içgüdüye, çocuklarımızın adı bile askeri!

Yani? Yanisi şu:

Toplumda iktidara sahip olanlar, yani egemen sınıf, kendini korumak için devlete bağlı bir kuvvet oluşturuyor. Sınıfın niceliksel azlığı ve toplumsal çelişkilerin, ülkeler arası çelişkilerin sertliği neticesinde militarizm güçleniyor, askeri hâkimiyet sınıflar üstü bir durum gibi gözüküyor bazen. Bunun en tipik örneği Prusya militarizmiydi. Prusya Almanya'nın atasıydı, Bismarck onun peygamberiydi ve Bismarck demir yumruğuyla hem Fransızları, hem kendi işçilerini, hem Paris Komünü'nü hem de rakiplerini ezerek ordusunun başında tarihin en gaddar yönetimlerinden birini sergiledi. Burjuvaziyle bağlaşıp Alman aristokrasisinin belkemiğiymiş bu yapı. Prusya için şunu derlerdi: Her ülkenin bir ordusu, Prusya'da ordunun bir ülkesi vardır. (Bunu da bir yerlerden hatırlıyor olmalısınız!) Nitekim Mustafa Kemal, Vahdetin'in yaveri olarak Almanya'ya yaptığı gezide bunu sık sık gözlemlemiş ve dersler çıkarmıştı.

Bizdeki durum da hemen hemen böyle işte. Türk aydınlanması Osmanlı döneminden beri *Harbiye* üzerinden yürüdü, *Tıbbiye* bile ikinci plandaydı. Bu küçük burjuva milliyetçisi bürokrat klik, yeri geldiğinde Cumhuriyet kurdı ve *İttihat-ı Anasır*'dan, *İttihat-ı İslam*'dan kopararak toplumu Türkleştirdi. Bunu yaparken 'güçlü devlet geleneği' denilen sınıfların bağlaşıp Bonapartizm aracı Osmanlı devletinin kalıntılarından bir başka ceberut devlet doğdu. (Bonapartizm, sınıflar arası savaşta iktidarın bağımsız gibi gözükken ama genelde ezen sınıfa hizmet eden olağanüstü biçimi olarak tarif edilir. Darbeler ve karşı devrimler bu rejimin siyasi araçlarıdır.)

İzmir iktisat kongresiyle kapitalistliği ortaya çıkan askeri/bürokrat klik, Kürtleri ve işçileri *takrir-i sükûn*'la sükûnete mahkûm ederken, aynı zamanda 2000 senesine kadar sürecek ceberut devletin yekpare kurumu, demir yumruğu olarak yaşadı. **Yeri geldi patronların isteğiyle NATO'ya girdi, emperyalist talimatlarla Kore'ye, Kıbrıs'a çıktı, yeri geldi darbe yaptı, yeri geldi İslam'ı komünizme karşı geri çağırdı, Mehmetçik Vakfı üzerinden Fethullah'a plaketter verdi, yeri geldi ABD'lilerle beraber kontrgerilla örgütledi...**

ÖLECEK ASKER ÇOK...

Gelgelim paradigma değişiyordu. Asıl patron ABD, neoliberalizmin Ortadoğu planları bağlamında Türkiye'nin yeni bir ideolojik kapsama gireceğini müjdeledi. Artık toplumumuz ılımlı İslam denen, delikanlı İslam'ın utangaç versiyonuna uyarlanıyordu. TSK'nın 'ulus devlet'i korumak için yargıda ve diğer yerlerde istiflenen bürokrat biraderleriyle bu mücadeleyi kazanması imkânsızdı; ABD, Kürt sorunu emperyalizmin lehine çözülsün istiyordu. ABD, Türkiye'nin Orta Asya'yla beraber Ortadoğu'yu da karıştırmasını talep ediyordu. Eh bunun için Türkiye'nin görüntüsünü ve toplumsal yapısını değiştirmek lazımdı, itaat ettirmek lazımdı. Ergenekonlar mı gelmedi, balyozlar mı patlamadı mı bizim pek mağrur bürokrat paşaların Fenerbahçe orduvelerinde.

Sonrası malum, Türkiye toplumu kendisini uzun süredir esir almış bir kurumu gözünden düşürmeye başladı. Bunu kendi yarı için değiştirmek isteyen ve orduya yeni bir biçim vermek isteyenler manşetleri attırmaktan hiç çekinmedi. Ordunun doktrini de değişecekti

ORDUYA BİÇİLEN YENİ ROL...

Bu niye değiştiriliyor peki? Türkiye'nin şu an hazırlandığı pozisyon yeni-Osmanlıcı şovenizmle beraber bir zorunluluk getiriyor çünkü. Ordunun modernizasyonu yanında profesyonelleştirme adı altında getirilen sistemle TSK artık hem lojistik hem de psikolojik açıdan daha 'optimum' biçimde insan öldürebilecek. Şöyle ki: 'Ulus devlet'in zorunlu askerliğinde askerlerin bir vicdanı ve hayata dair bir bağı vardır. Bunu en güzel biçimde Remarque'nin *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok* adlı kitabında hissedebilirsiniz. Benim diyen taş kalpliyi ağlatır bazı paragraflar.

Bu vicdan, askerinin daha bundan bir süre önce evinde olduğu ve savaş bittikten sonra gene evine döneceği fikri üzerine kuruludur; daldır o, kapıdır o hayata açılan zihnin hüznünlü anları. Bu askere her şeyi yaptıramazsınız, yaptırsanız bile o askeri susturmak kolay olmaz ertesinde. Bu askeri savaşa kolay ikna edemezsiniz eğer kendi vatanını, evini savunmuyorsa. **Saldırgan politikalar kiralık katiller gerektirir** çünkü. Çünkü emperyalizm bir mafya ideolojisidir, zorbalığın iktisadi temelden vahşete ilerlediği bir yığındır. T.C. ordusu artık sözleşmeli personelle ve hayatını 25-30 sene boyunca orduda geçirmiş profesyonel piyadelerle bu işi yürütecek. Onların hayatıyla insan öldürme sanatı iç içe geçmiş olacak, sözleşmeyi elinde tutan kurum, "Eğer dediğimi yapmazsan seni atarım," diyecek...

Bu hikâye bazılarına uzak geldi, değil mi? Özellikle ulusalcıların ve ümmetçilerin? Örnekleyelim madem: Sovyetlerin Afganistan'dan çekilmesini sebebi asker ailelerinin tepkileriydi, evlatları ruh gibi dönüyordu cepheden evlerine. Bunu Sovyetlerin çözülüşünden sonra deneyimlemiş Lubyanka'daki -Rus istihbarat Örgütü FSB'nin

elbette. **Savaş doktrini, bir benzetme yaparsak, askeri taktiklerin anayasasıdır;** o kalıba dökülerek savaş yürütülür. Bir ordu savaş doktrinlerine göre savaşır, uluslararası planlar dâhilinde örgütlenir ve savaşa hazırlanır. **Türkiye'nin şu an değişmekte olan savaş doktrini 'yığın asker' biçimindedir, kafa sayısıyla zafer kazanılacağı öngörülür; Yunanistan'ın feda edebileceği üç askerine karşılık on Türk cengâveri ölebilir** zira. Soğuk savaşta mesela NATO'nun asker deposu olan Türkiye ileri karakol olarak direnişi uzun süre devam ettirecekti ki Amerikalılar tam o sırada Sovyetlerin tepesine binmeye başlayacaktı!..

bulunduğu binadaki-bürokrat klik, Rus ordusuna yeni bir soluk getirmeye başladı: Kontratniki adı verilen sözleşmeli personel alımlarına başladılar. 56. Tümen'e bağlı bu katiller sürüsünün ilk icraatı Çeçenistan'daydı. **Kadınları arızına geçtiler, çocukları ateşe attılar, kasabaları bir gecede ortadan kaldırdılar, organ mafyacılığı, pezevenklik dahil her işe bulaştılar, bulaşmaktalar hâlâ.** Sonra USMC yani ABD ordusunun gururu deniz piyadeleri! Irak savaşında yedikleri haltları unuttunuz mu? Ebu Garip zindanını? Hepsini paralı asker! Paralı askerlerin oluşturduğu ordu, yeri geldi mi işiye silah çeker, öğrencileri gözünü kırpmadan vurur, halkla olan tüm bağını da kopartır, halkla bağını koparmıştır, çünkü onun efendisi başkadır.

ORTA SINIF YAVŞAKLARIN HALİ

Elbette değişen doktrin aynı zamanda 'bedelli'yi de getirir. Bedelli esas itibariyle bir cari açık kapatma vesilesi olsa da 'giderayak bir kere daha çarpalım şu kerizleri' tilkiliğinin yansımasıdır. Esas itibariyle Yeni Osmanlı'nın eskisinden devşirdiği bir sistemdir, çünkü bu sistemde Ermeni ve Rumlardan alınan haraçlar değişmiştir; artık haraç vatandaştan alınmaktadır; gariban Türk ölürken eskiden, Türk'ün garibanı ölmektedir bugün dağlarda. **Sosyal medyada, sağda solda savaş çılgınlıkları atan orta sınıf yavşaklarının internette oluşturduğu 500 bin kişilik bedelli takip grupları bu işe dünden gönüllüdür.** Hele bazıları hiç sevinmesin, bankadan çekilecek bedelli kredisindeki şartlar çok yüksek perdeden konuşuyor, para peşin, kırmızı meşin yani. Kürtlere karşı yürütülen savaşın en can alıcı döneminde, şovenizmin ve intikam çılgınlıklarının hemen ertesinde bedellinin gündeme gelmesi bir sıkışmaya işaret eder. AKP spekülâtif sermaye ve Milton Friedman ekonomisiyle yönettiği ülkeyi 'sürekli savaş ekonomisi'ne hazırlamaktadır.

Vicdani red meselesi de böyle bir şey işte. Avrupa Birliği'nin baskısıyla değişmekte olduğunu sanmak kerizliktir af

edersiniz. Vicdani reddin değişme koşulunu 'hak olarak tanınması' sananlar Osman Murat Ülke'nin AİHM'den aldığı kararın

özetini unutuyor. Şimdiki ceza yasasına göre bir kere işlenmiş bir suç olan 'itaatsizlik', sürekli cezaya dönüşüyor askeri hukukta. Bu değişecek büyük ihtimalle, artık vicdani redcilere bir kere ceza verilecek, siz deyin üç, ben diyeyim beş sene. Elbette sivil hizmet yolu açıktır -TOKİ inşaatlarında ücretsiz amelelik gibi- ama **devlet orduyu tam katil, pardon profesyonel hale getirene kadar** vatandaşı tokatlamaktan vazgeçmeyecektir.

Peki, bütün bu kurnazlıklara ve haksızlıklara karşı ne yapılabilir? Her işin altında iktisadi bir gerçek bulunduğunu ve bu iktisadi gerçeğin bizi sınıflara ayırdığını hatırlamak lazım. Zengin evlerine cenazenin gitmediğini unutmamak gerekir; parasızlıktan üniversite okuyamayıp 15 ay boyunca devrecilikten, hemşericilikten imanı gevremiş olanların hatırlaması gerekmektedir bir sınıf olduklarını. Üniversite gençliğinin isyana en yakın olan kesimi unutmamalıdır bu gerçekliği, en verimli yıllarında ülkeleri işgal tehdidi altında değilken esir alındıklarını, bedellisinin bile 'ya parayı ya canını' durumlarını...

ORDU POLİTİKLEŞMELİ

Bazıları diyecektir: "E, toplum sonuna kadar militarizmi destekliyor! Niye en çok alt sınıflarda militarizm duygusu en çelik, en lümpen halini alıyor çoğunlukla?" Bunu Michel Foucault'nun biyoiktidar kavramıyla açıklamak mümkün. Biyoiktidar hâkim sınıfın ezilenlerin bedenine ve yaşamına mantığa uygun göstererek empoze ettiği bir tahakküm biçimi olarak tarif ediliyor. Ödül ve ceza da iktidarın dediklerini yapmaya bağlıdır şu hayatta. **'Askere gitmezsen iş vermezler, kız vermezler'** kültürü, toplumun halini tam olarak örnekleyecektir. Bu görevini ifa etmiş olanlar işte bu yüzden diğerlerinin polisleridir, zebanileridir. Aşamayacakları engelleri kabullenmişlerdir ve orada güvende hissederler. Niye askere gideriz peki? Çünkü **dört bir yanımız düşmanla, bölücülerle çevrilidir**, olay mantığa uydurulmuştur. Tuzak kapanır böylece...

Suriye'ye saldırırlarsa...

Ama bu toplumda durum hep böyle miydi? Erich Jan Zürcher'in *Çarklardaki Kum Vicdani Red* kitabı için kaleme aldığı bir makalede uzun uzun Anadolu halkının askerlikten kaçmayı bir kültür, gelenek haline getirdiği anlatılır. Türkülerde, koçaklamalarda yaşar bu folklor. Dadaloğlu'nun Osmanlı'ya başkaldıran Türkmenleri, Nazım Hikmet'in *Asker Kaçakları* şiiri, Fazıl Hüsni Dağlarca'nın *Deli Kuşun Ötüşü* şiiri birer örnek. Birinci Cihan Harbi'ndeki asker kaçağı sayısına bakarak bile bu anlaşılabilir; ya da efelerin, şakilerin

öykülerine... Buradan çıkarılacak ders şudur: Hiçbir ulus, bizimki de dahil olmak üzere, anasından asker doğmaz; hele para babalarının askeri hiç olamaz. Biz hem bedelli askerliği, hem zorunlu askerliği, hem de ordunun bu dönüşümünü seyredecek değiliz. **Eğer Türkiye ABD'nin çıkarları doğrultusunda İran'a, Suriye'ye veya bir başka ülkeye asker yollamaya kalkarsa, 1916'da Zimmerwald'da toplanmış devrimcilerin yaptığını yapacağız, o uyduruk 'milli çıkarlar' yerine insanlığın, emekçilerin çıkarlarını savunacağız.** Hele liberaller gibi ordunun politik bölgeden çekilmesini

ve tarafsızlık kılıfı altında devlete hakim olanların gizli sopası işlevini görmesini hiç dileyecek değiliz. **Ordu aksine en başta erler olmak üzere politikleşmeli, ordu halkın ordusu olmalı.** Bunu sağlayacak olan tek şey de, iktidarın emekçiler tarafından ele geçirilmesidir. Bir işçi devletinde, ordu emekçilerin meclisine bağlıdır ve halkına silah çekemez. Sosyalizmin dünya ölçeğinde yayılmasıyla, devletin baskı araçlarının çözülmesi, orduların da kendini yok etmesi anlamına gelecektir. Çünkü sosyalizmde vicdanın ve aklın **egemenliği tesis edilir, azınlığın silahlı zorbalığı değil.**

KIÇI KIRIK OSMANLI

Bir dipnot: Son günlerde 150. tahta çıkış anması yapılan Sultan Abdülmecit, ulusalcı çevreleri bayağı bir korkuttu. Bu Yeni-Osmanlılık ve onun asr-ı saadet anmaları kuşkuya yer bırakmayacak biçimde yeni bir dönemin başlangıcı. Peki, Abdülmecit niye anılıyor? Abdülmecit, kardeşi Abdülaziz'den sonra sırasıyla tahta çıkan dört padişahın da babasıdır. V. Murat, II. Abdülhamit, Mehmet Reşat ve Vahdettin'in muhterem sultan pederidir. *İttihad-ı Anasır* adı verilen Osmanlılık politikasının, yani **Osmanlı'nın emperyalist amaçları için ürettiği kıçı kırık vatandaşlık kimliğinin en büyük geliştiricilerindendir.** Tanzimat Dönemi'yle kendi iktidarlari arasında bir bağ kurmaya çalışan Yeni Osmanlılardan, İstanbul'un fethi şenliklerinden sonra, sırasıyla V. Murat'ın çok zeki olması sebebiyle halkın onu anlayamaması korkusu yüzünden tahttan çekildiğini, II. Abdülhamit'in Ermenileri ve devrimcileri çok sevdiğini, Mehmet Reşat'ın tamamıyla duygusal bir biçimde Alman imparatorluğu'yla kardeşlik kurduğunu ve Vahdettin'in büyük bir vatansever olduğunu dinlemeye hazır olun, bizden uyarması...

Arabın intikamı: Beş perdelik facia

Hegemonya gayet netameli bir konudur. Çeşitleri vardır: İdeolojik hegemonya, siyasi hegemonya, askeri hegemonya, kültürel hegemonya diye uzar gider. Bu hegemonyaların hepsini aynı anda gerçekleştirecek derecede hegemon bir şahsiyete dünya tarihinde pek rastlanmamıştır. Gramsci, bu hegemonya işiyle çok uğraşmıştır. Hegemonyanın kurulması için, önce belirli bir sınıfın ya da ideolojik zümrenin temsilciliğine soyunan bir hegemon ortaya çıkar. Sonra bu hegemon; diğer sınıfların ve toplumsal katmanların iktisadi ve ideolojik nedenlerden ötürü boyun eğmesi gerekir. Bu da yetmez, hegemonun bu boyun eğme halinden yararlanarak gücüne güç katması, kendi çevresinden başlayarak bütün bir yönetici tabakayı ve hâkim sınıf unsurlarını yukarıdan aşağıya doğru bir piramit gibi örgütleyerek devletin ve toplumun yapısını değiştirmesi, piramidin sivri ucuna da bizzat oturması şart olur.

İşin netameli yanı da bu noktada ortaya çıkar. Düşünün, gayet sivri ve her yönde kayıp düşebileceğiniz bir yerde oturuyorsunuz. Ne yaparsınız? Silahlanırsınız. Ordunuz size yeterince itaat etmiyorsa, onu dağıtır, yerine ağır silahlarla donatılmış polis güçlerini koyarsınız. Şiş destek ararsınız. İsviçre bankalarında sekiz ayrı hesap açtırırsınız. Görsel ve yazılı medyayı satın alırsınız. Zira silah, para ve propaganda olmadan hegemonyayı sürdürmek imkânsızdır.

Fakat hegemonun akıllı olması da şarttır. Her şeyden önce gücünün ne kadar olduğunu, neye yetebileceğini bilecek. Gaza gelmeyecek. Jül Sezar çok akıllıydı mesela. Tek hatası, devleti aşırı biçimde merkezileştirerek bütün yetkileri elinde toplama işini fazla abartmasıydı. Bu abartma yüzünden, “harmanisini başına çekerek kendisini insafsız hasımlarının öldürücü hançer darbelerine teslim etti.” Aslında Hitler de fena değildi. Başta Warlimont olmak üzere generallerinin iki cephede savaşım imkânsız olduğu uyarılarını dikkate alsaydı, Avrupa Birliği 1940’larda pekâlâ kurulabilirdi. Bir Roma-Cermen İmparatorluğu kurma hırsları yüzünden muzaffer Sovyet topçusunun dövdüğü sığınağında intihar etmek zorunda kaldı.

Taşeron Eşbaşkan

Hegemonyaların en netamelisi dış destekle kurulan iç hegemonyadır. Burada hegemonun haddini hududunu bilmesi, hegemonyasını borçlu olduğu güçleri tereddüde düşürecek tuhaf hareketlerle aşırı vaatlerde bulunmaması, emperyalistlerin vaatlerine kanmaması, kendi emperyal hayallerine de fazla kapılmaması, hatta fazla konuşmaması gerekir. Cengiz Çandar’ın gavurca ifadesiyle ‘sub-contractor’

Onu resimde abus ve çatık çehreli, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette, biraz buruşuk bir takım elbise içinde görüyoruz. Emperyalizmin çıkarları uğruna savaşmaya hazır bir gladyatör, Batı’nın Asya’ya açılan kapısını tutmuş bir kapıcılar kethüdası...

(taşeron) mertebesindeki bir hegemon, eşbaşkanlık sözleşmesinin sınırlarını fazla aşmamak, üstesinden gelemeyeceği işlere kalkışmamak, hegemonyasını ülke içinde çatılatmak ölçüde harici güçlerin gazına gelmemek durumundadır.

Daha açık konuşalım: Eğer hegemon kapalı kapılar ardında, Suriye’deki Selefilere örgütleyip Nusayrileri devirebileceğini; bütün Ortadoğu bölgesinde Sünnileri Şiiilerden, Kürtleri Araplardan koruyacağını, ikincisini federatif olarak kendine bağlayabileceğini ilân ediyorsa; emperyalistlerin “Hadi o zaman!” dedikleri noktada durup şartların olgunlaşmasını bekleyemez; her türlü provokasyona açık bir ortamda Suriye’yle çatışmak, İsrail uçakları İran’a saldırdığında iki cephede birden emperyalist çıkarlar uğruna kendi evlatlarının kanını dökmek, Rusya ve Çin’i karşısına almak zorunda kalabilir. Üstelik ülkenin Genelkurmay Başkanı, “Suriye’deki olaylar bu ülkenin iç işleri kapsamındadır, umarız düzeler,” mealinde sözler sarf ediyorsa, hegemonun işi hiç kolay değildir. Sonu gelmez kanlı çatışmaların eşliğinde durmakta, arkadan itilmekte, çeşitli şantajlara maruz kalmakta ve ne yapacağını bilememektedir. Davudi sesi ve imami tonlamasıyla, her fırsatta aşırı

uzun konuşması, hatta validesinin mevlid-i şerifi münasebetiyle *al-i imran* suresini bizzat okuyup cami hoparlörlerinden dışarıdaki haziruna dinletmesi de belki bundandır.

Kötülüğün zaferi

Time dergisine kapak olmuş. *Time* deyip geçmemek gerekir. Dünya çapında 25 milyon kişinin okuduğu, Ortadoğu, Afrika ve Latin Amerika’dan Asya’ya kadar yayılan önemli bir haftalık dergidir. Kapağında bir dudağı yerde bir dudağı gökte bir Othello görüyoruz. Şekspir’in, *Arabın İntikamı* adıyla Türkçeye tercüme edilen ünlü *Othello* oyununun tanıtım afişi sanki. Resmin bir yanında, “Türkiye’nin İslami lideri ülkesini bir güç merkezine (laik, demokratik, Batı dostu) dönüştürdü”; öteki yanında ise “...fakat bu örnek Arap Baharı’nı kurtarabilir mi?” diye yazmışlar. Ben olsam ‘Arabın İntikamı’ diye yazardım. Zira büyük bir trajedi, beş perdelik gerçek bir faciayı aşk söz konusu. İago’nun (yani ABD) komplosuyla kışkırtılan Arap (yani Othello), karısı Desdemona’yı ihanetle suçlar ve öldürür. Başka deyişle, emperyalistlerin kışkırttığı hegemon, en yakın komşusunu (Desdemona) öldürmek için ordular ve tampon bölgeler kurmaktadır. Bir piyes

olarak Othello aslında kötülüğün zaferini anlatır. Arap, fazla hırslı olmakla birlikte biraz saftır ve kötülük esas olarak İago’nun hazırladığı sinsi tuzaktan kaynaklanır.

İnkârı mümkün olmayan bir belagat ve karizmaya sahip olan başbakanımızın daha ecnebi ve zarif, ‘Batı yanlısı’ gibi görünen pek çok fotoğrafı varken, *Time*’in kapağında bu korkunç görünümüne yer verilmesi, ince bir oryantalist bakışı açığa vurmanın yanı sıra siyaseten de gayet anlamlıdır. Onu resimde abus ve çatık çehreli, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette, biraz buruşuk bir takım elbise içinde görüyoruz. Emperyalizmin çıkarları uğruna savaşmaya hazır bir gladyatör, Batı’nın Asya’ya açılan kapısını tutmuş bir kapıcılar kethüdası... Fakat öte yandan bakıldığında, belki de Sünni alemini arkasına alıp İsrail’e ve Batı’ya meydan okumaya hazırlanan bir mücahit gibi de yorumlanabilir. Nitekim resmin ortasında ‘Erdoğan’ın Yolu’ yazısı var. Ne tarafa gideceği belli değil. Arabın intikamı ülke içinde Kemalizm’i hedef aldığı kadar, onun temsil ettiği Batılı değerleri de hedef alıyor olabilir. Erdoğan, Batılının kafasında gayet dolambaçlı bir yol izliyor.

Yazının içeriği gayet basit. Erdoğan’ın İslam dünyasına bir model ve Batı’yla bir köprü oluşturduğu, fakat bu yolda biraz fazla ileri gittiği, ‘ABD’nin moderatörlüğü’nden zaman zaman ayrılarak İsrail’le çatıştığı, fakat Malatya’ya radar sisteminin kurulmasına karşı çıkmayarak ve Libya konusunda ağız değiştirerek NATO’ya olan sadakatini gösterdiği; Yeni Osmanlı emperyal eğilimleri taşıdığı; Türkiye’yi yeni bir İran’a dönüştürmesinden çok, yeni anayasayla kendisini bir Putin-Medevedev konumuna getirmesinden korkulması gerektiği söyleniyor ve Başbakan’ın şu ünlü sözüne yer veriliyor: “Demokrasi istediğiniz durakta inebileceğiniz bir tramvaydır.” Hem alkışlıyorlar hem de kaygı duyuyorlar. Ne tarafa yöneleceği, hangi durakta inip ne yapacağı belli değil.

Abese varan diplomasi dili

ABD’nin bu yıl sonunda Irak’tan askerlerini çekmesi bölgedeki güçler dengesini değiştirecek ve Hürmüz Boğazı’ndan Irak’ın Türkiye sınırına kadar çok geniş bir alanda askeri bir boşluk oluşacak. Bu durum nükleer silah edinmek üzere ve daha şimdiden Irak’ın içlerine doğru 20 kilometrelik bir alanı kontrol eden İran’ı marjinal olmaktan çıkarak potansiyel bir hâkim güç konumuna getirecek. Düvel-i muazzamanın Suriye’deki rejimi bir an önce devirmek için gösterdiği aşırı telaşın, Lübnan ve Türkiye sınırlarından Suriye muhalefetini örgütleme, silahlandırma ve askeri isyana eşgüdüm sağlama

Bir neslin evrak-ı metrukesi

Kelli felli görünen koca adamlar, herifler, herifçiğöğullarının işgali altında ekranlar ve bilumum iletişim organı. Hatta muhteremler organın kendisine dönüşmüş. Örneğin TRT'de demincek itibarlı bir miktar gazeteci oturmuşlar Suriye hakkında tam da iktidarın lisanıyla yorumlar yapıyorlar. Esat'a vuruyorlar, Suriye'yi vuruyorlar, işbirlikçi ajan muhalifleri 'özgürlük savaşçısı' yapıyorlar. Derken, aynı esnada, Başbakan Suriye için 'samimiyyetsiz' diyorken bir bakıyorsunuz beyefendiler bir 'kopyala yapıştır' ile bu iddianın tarafı oluyorlar. (Suriye samimiyyetsizmiş! Yani Akp hükümeti de samimiyet abidesi oluyor bu sahnede!) Elbette o beyefendilerin bir fikri vardır şahıslarına özgü, lakin kamuoyunda paylaştıkları hep efendilerin dilleri. Oysa Suriye hakkında nispeten tarafsız kaynaklar farklı noktalara değiniyor. O beyler de biliyordur bildiğimiz kararını, ama bunu taşeron bir hükümete karşı dile getirmek hem yürek hem de ciğer ister. Ki o taşeronluk ciddi bir iştir, önünde kralını durdurmaz. O beyefendiler mi duracak? Pöhl!

Hangi Suriye?

Bakin örneğin Suriyeli kadınlar ne yapıyor, işbirlikçi olmayan Suriye halkı ülkesini olası bir işgal ve yağmadan korumak için neye girişiyor? Sözde samimiyet dersi verenlere bir not olsun Mihrac Ural'dan yaptığımız bu alıntı, sonra da memleketimizden bir başka samimiyet sahnesine bağlayalım konuyu:

"Araplarda özgür kadın saç uzatır. Köle kadının saç uzatması yasaktır. Özgür kadın, intikam, direnme, hak kazanma, haksızlığa karşı tepki amacıyla saçını kırparsa, erkeğe 'Ben de köle oldum git onurunu kurtar' mesajı iletmiş olur. Kadınlar bunu bir işgalciye, bir düşmanın talan ve katliamlarına karşı yaparlarsa mesaj özgürlük için kölelikten kurtuluş için, karanlık amaçlı saldırılara karşı direnmek için, bir savaş çağrısı olur..."

'Neredesiniz... Saç kestik... Bu onursuzluk sizindir... Gelin de direnin, gelin de mücadeleye hazır olun ve Suriye'nin gasp edilmiş haklarını alın, ülkemiz aleyhine alınan karanlık kararları, İsrail-Amerika kuklası Arap birliğinin kirlî kararlarını suratlarına vurun.' dediler.

Ülkesine uzanan karanlık amaçları ve kararlarını, komploları ve tetikçilerini, uşakları ve eli kanlı şebekeleri hezime uğratmak için Arap ulusuna seslendiler; 'Yöneticileriniz, ülkem hakkında aldıkları karanlık kararlarla, Amerikan-İsrail uşağı olduklarını bir kez daha gösterdiler. Bu kuklalar, ülkem haklarını çiğnediler, ülkem için sorunlarını devletlerarası bir sorun haline getirmek için ve bunun ardından NATO zalimlerine bombalanması, yıkılması için, gençlerinin öldürülmesi için kararlar aldılar. Ben bunlarla bağımlı kestim, hakkım sendedir. Onurum sendedir, iffetimin hakkı sendedir. Bunu senden başka kimse bana veremez. Bunun için, seni direnmeye haklarımı almaya çağırıyorum.' dediler."

Suriye'de hakikatlerin bir kısmı böyledir. Ama ülkemizdeki işgalciler elbette bir başka ülkenin

de işgali için her türlü tezgâha başvuracaklardır yalanla, hileyle, aklımıza bile gelmeyecek taktiklerle.

"Her sistem kendi insanını öper..." Klasik bir saptamadır bu, kullanacağım ben de; her sistem kendi insan tipini yetiştirir. Ve yetişen o insan tipi de o yetiştirme formatı içinde icabınca sorgusuz sualsiz hizmet eder o sisteme. Bir sır değil bu. Bakın öğretmeninden gazetecisine, TVcisine, şoförüne, şarkıcı türkücüsüne, ebesinin örekesine... (Ki o değnek ucundaki ipe dayanak verirken, ip de o örekenin ritmine dâhil olur.)

Evet, çok güzel ifade eder biat etmek kelimesi külliyatlarını.

Haddizatında en çok yakışandır cehalete biat! Böylece o cehaletin biatıyla enteresan adamlar boy gösterir olur her platformda. Sonra malum performanslarına göre bir bilen oldular, danışıldılar.

Ulan! Zaplarken, o kumandayla kendinizi yaralamak istersiniz bazen. Hani, aslında bazen değil çoğu zaman. Fakat bu sıralarda ruhen ve bedenlen sağlıklı olmaya ihtiyaç vardır. Dayan tırnak ile diş ile, ara gazi icap etmez de değil kendi kendine.

Muhtemelen bir inanca istinaden epeydir hürmet görüp TV'lere çıkan, bilimin türlü alanlarında da kelimeden ve kalem oynatan bir nevi beberuhiler vardır ki; medet yarab, diyesi gelir insanın.

Samimi-yy-et !

Bakin, göya samimiyyetsiz Suriye bir mücadeleye bir geleneğin gücüyle, kadınının haysiyetiyle girişiyor. Öte tarafta samimiyetten çatlayanlar ekranlarda izahı mümkün olmayan sahnelerle boy gösteriyor; programlarına çıkardıkları kızcağızları adeta tâciiz ediyor, 'kedicik, pisi pisi, gamze' suluklarıyla; bunu da evet, bir inanca duyulan hürmetin gölgesinde yapıyorlar, pusuya bile yatma ihtiyacı duymadan. 'Çok tatlı!' değil mi? Veya Adnan Harun'un dediği gibi, **"Very big cat, you..."** Diyeceksiniz ki bu da bir mücadele. Samimiyyetsiz olan, ulusunun işgaline karşı kadınıyla bir haysiyet kavgası da başlatır; diğeri tüm manevi değerleri de terkisine alarak aslında bir kepezalikten geri durmaz. İşgal edilmişliğine de kör bakar.

Cins cins, boy boy muhteremler; aynı meşrebin değişik sürümleri...

Kimisi Che'yi dolar diline cahil cesaretiyle, öteki kendini Başbakan'ın can dostu ilan ederken

atıverir kapağı Meclis'e, birçoğu işgal veyahut bina edilmiş kanallarda iktidar cengâveri kesilir ve her bir zulmü, rezilliği meşrulaştırır. Hangi birini sayacağız? Bu arada Meclis dedik de, Mehmet Metiner'in son durumu nedir? Ne halledir, ne yapmaktadır? Oysa o da has bir kadrodandı. Adamcağız! Neyse, sen metin ol Mehmet, büyükler de affeder elbet!

"Nerde o eski bayramlar?" diyeceğim ben de; TRT'de tiyatrolar olurdu hatırlarım. Nisa Serezli'nin rol aldığı nefis oyunlar sahnelenirdi (Nevra Serezli değil). Sonra bir *Parmak Damgası* uyarlaması vardı ki, olağanüstüydü Aytaç Arman ve Zuhal Olcay başrollerinde. O *Yaprak Dökümü* iki parçadan ibaretti, ırzına geçilmiş bir hale düşürülmemişti. *Keşanlı Ali Destanı* da iki bölümde, orijinal metne bağlı kalınarak gösterilmişti vaktiyle ar damarı çatlamamış o TV'de. Sanırım, şimdi *Keşanlı Ali Destanı* da dizi oluyormuş kanalın birinde. Eyvah! Anasını belleyip içmiş edeceklendir güzelim eseri. Bu eserleri koruma kanunu yok mu? En gereksiz soruları da ben sorarım. Bu memlekette kaygılarımız farklı. Kimin umurunda olur bir Keşanlı Ali'nin destanı...

Öyle; bir nesil *Kaptan Cousteau*'yu izliyordu şimdiki muktedit nesli Cübbeli Ahmet'i, Fethullah'ı falan izliyor, bilmem hangi ihtiyaçla. Ne demişler, bana ne izlediğini söyle sana insanlığının encamını vereyim. Böyle değil miydi o söz? Neyse, uyarladık oldu.

Kimin çocukları?

Sanchez'in Çocukları'nı bilirsiniz, orijinal adıyla *The Children Of Sanchez*.

Eserde Mexico City'nin gecekondu mahallelerinden birinde dört çocuğu ile yaşayan Jesus Sanchez'in zalim ekonomik koşullar içinde verdiği hayat mücadelesi anlatılır, romandaki kişilerin ağzından Meksika hükümeti ve devlet adamları eleştirilir. Bizde de var benzer eserler.

Bir isme hürmeten seçtim bunu, *Sanchez'in Çocukları*! Yazının sonunu kurmak için... Oralarda bir yerlerde evet, Sanchez'in kendisi ve çocukları kötü bir hayatın sorgusunu yaparlar, gereğince. Burada da bir cephede yapıldığı gibi... Fakat bir başka cephede Küba Devrimi süreminde ABD işbirlikçisi Rahip İsmail De Lugo'nun bir nevi çocukları da bir başka hesabın muhasebecisidirler, gereğince. Her bir yerde! Ulan! Önüm, arkam, sağım sobe! Saklananın da ta...

çabalarının sebebi bu olsa gerek.

Hillary Clinton ve Alain Juppe'nin son sıralarda biraz şaşkın gibi görünen dışişleri bakanımızı sürekli sıkıştırması, Başbakan'ın Dolmabahçe Sarayı'nda Diyanet İşleri Başkanlığı'nın düzenlediği *Afrika Kitası Müslüman Ülke ve Toplulukları Dini Liderler Zirvesi*'nde (dış temasa bakınız: dini liderler zirvesi!) Suriye'ye adeta savaş ilan etmesi, fakat bu arada Cumhurbaşkanı Gül'ün II. Elizabeth'in davetine icabet etmeye ve Kraliçe'nin locasından klasik müzik konseri dinlemeye giderken, Suriye'ye doğrudan müdahale etmeyeceklerini, ama kayıtsız da kalamayacaklarını, fakat sorunu Suriye halkının halledeceğini, ama bir iç savaş çıkmasını da istemediklerini söyleyerek ve böylece diplomasi dilini abese vardırarak tuhaf bir kafa karışıklığı sergilemesi, **bölgedeki büyük siyasi ve askeri belirsizliği** yansıtanın yanı sıra, **AKP kurmayının herhangi bir stratejiden yoksun olduğunu, rüzgâra göre yelken açtığını** gösteriyor. **Bugünün dünyasında algı düzeyi bu kadar zayıf, hırsları imkânlarını bu derece aşmış bir siyasi partinin iktidarda kalması ya da tek parça halinde iktidardan inebilmesi, ancak Tanrı'nın bir mucizesiyle mümkün olabilir.**

Aslında kimse ne yapacağını bilemiyor gibi. Karşılıklı hamleler bekleniyor. Fakat **AKP'nin esas olarak üç cephede, Suriye-İran-PKK'yla çatışma zorunluluğundan korktuğu ve öncelikle üçüncü gücü (PKK-KCK) bir an önce tasfiye etmeye çalıştığı anlaşılıyor.** ABD'nin, İran, Suriye ve Lübnan Hizbullahı'ndan oluşan çemberi Suriye'deki iktidarı devirerek kırmayı amaçladığı, bunun için Türkiye'yi cepheye sürmeye, AKP'nin de buna direnmeye çalıştığı, çok uluslu bir müdahalede öncü rolü oynamayı kabul ettiği, fakat tek başına Suriye'ye saldırıyı reddettiği görülüyor. İtişime devam ederken, **İsrail'in iki konu üzerinde odaklandığı anlaşılıyor: Mısır'da ve Suriye'de İslamcı iktidarların kurulma ihtimali ve İran'ın ilk nükleer füze denemesini yapacağı an.** Bu arada Rus savaş gemileri 'koruma' görevi yapmak üzere Suriye'nin Tartus limanına demirliyor ve Kuznetsov uçak gemisi Cebelitarık'tan Doğu Akdeniz'e doğru yol alıyor.

Elbette bütün bunlar, aralarında Türk şirketlerinin de bulunduğu uluslararası petrol kuruluşlarının Irak'ın kuzeyinde ve güneyinde yeni anlaşmalar yapmalarını, kapasite artırmalarını ve yeni nakliye güzergâhları belirlemelerini engellemiyor. Batılı efendilerin diledikleri her şeyi tüketebilmeleri, tuvalete bile süslü arabalarıyla gidebilmeleri için petrole ihtiyaç var. Ortadoğu petrolünü millileştirecek Baasçılar da yok artık.

Kapitalizm büyük iktisadi buhranlardan savaşla çıkar. Emperyalizmin yağma savaşları düelloya değil, daha çok mahalle kavgasına benzer. Törenseldir; kuralları masa başında belirlenmez. Birisi çıkıp mahallenin en güzel kızını kapmaya çalışır, diğeri ona bir kafa atar ve çarşı karışır.

yalogan@gmail.com

Okuyan bir mümin cevap veriyor!

bir beygirin tenasül uzvundaki kadar akıl-fikir sizde olsa, pensilvanya çiftliklerinde damızlık aygır beli gibi toplaştırılan cia tohumlarını sağa sola saçmak yerine, kafanızı taharet musluğunun altına sokup kendinizi olduğunuz gibi hisseder, içinden çıktığınız şu fukara kuburun haline ağlaşmayı tercih ederdiniz.

I. MAKLUBE

siz, ey kolpacı mahlukat! siz, her gün sığır eti yerken, dünyanın dörtte birinin dinine küfrediyorsunuz da, koskoca hindistan alemin size tek ses ediyor mu? etmezler! çünkü siz, bir hamamböceği kadar kıymet arz etmeyen vücutlarınız ve dahi beyinlerinizle, bir hint fakirinin kavuniçi donunda gezdirmeye bile tenezzül etmeyeceği hizmetlerinizi, kasap vitrinlerindeki koyunlara takılmış karanfiller misali kıcınıza sokarak, insanlık tarihinin çöplüğüne gideceksiniz.

siz, insaniyet aleminin ne kadar müsbet kıymeti varsa hepsini maklube gibi yutan bir karadelik misali arsızca büyüyorsunuz! lakin size bakarak tek bir çap, hatta yarı çap bile hesaplamak mümkün değildir. büyüyen pisliyorsunuz. o halinizi bilmiyor, kendinizi yine de şakirt sofrasının maklubesi niyetine nimetten sayıyorsunuz. arkasına büyük abisini almış şımarık suretinizle, artık bir lafınıza kapılar kapanacak, bir lafınıza kapılar açılacak zannediyorsunuz. kapan susam beyinliler! sizi delik bellekeni bile kabızlığa mahkum ettik, siz hâlâ karanfil sapının şuurunda değilsiniz!

II. TAHARET

bir beygirin tenasül uzvundaki kadar akıl-fikir sizde olsa, pensilvanya çiftliklerinde damızlık aygır beli gibi toplaştırılan cia tohumlarını sağa sola saçmak yerine, kafanızı taharet musluğunun altına sokup kendinizi olduğunuz gibi hisseder, içinden çıktığınız şu fukara kuburun haline ağlaşmayı tercih ederdiniz.

maalesef kokuyorsunuz! kokarken korkan yeni bir tür olarak cemaatinizi belledik. maalesef korkuyorsunuz! korkarken kokan leş gibi bir cemaatin hamamböceklerisiniz!... arjantin'den sierra leone'ye açtığınız cia'ya hizmet

kanalizasyonunda fasit daireler çizip duruyorsunuz!.. kuşkusuz biz o buştların, o ham bamyaların sofrasında oturup, onların ekmeklerinin kırıntılarını yalayanları; irak ellerde bir milyon müslüman ölürken, kızıl derili kemikleri üzerinde yükseltilmiş villalarda armut gibi korunan ve gülenleri bilen ve göreniz. onların bu mezopotamya üzerinde ne kadar kavim, ne kadar kabile varsa hepsini birbirine kırdırmak için yapmadığı cambazlık yoktur. onların ve sesi gür çıkan borazanlarının elbet kader anı gelecektir.

III. ABDEST

bizim fiziki varlığımızı ortadan kaldırsanız bile, aynaya baktığınızda, sahtekar abdestlerinizin temizleyemeyeceği o yağlı saçlarınıza sinmiş ruhlarımızla suratınıza suratınıza tüküreceğiz. çünkü sizin çapsiz-yarıçapsız suretinizden, yırtınsanız da, ıkınsanız da, çıkacak tek nesne, ekselanslarının huzuruna fırlayan 35 santim topuklu rüküş bir ayakkabıdır. götünden 35 santim topuk çıkarabilen tek cemaat olarak, ebenizin tenasül uzvuna kadar övünebilirsiniz!

IV. ŞİRK

yok peygamberime sövdüler, yok allahıma pis laf ettiler! orayı kapatın susam! burayı kapatın susam! nedir ulan bu?! sizin allahınızın eli armut mu topluyor a be susam beyinliler?! sizin allahınız her şeye kadir değil midir?! kadıya gidip şikayet ettiğiniz vakit mahkemeleri allahınıza şirk koştuğunuzun da mı farkında değilsiniz?! matbuata, mecmuaya, sibernetik kablolarla verilen reklam işine mi bakıyor sizin kutsalınız? allahsızlar! lut kavmi'nin ihtiyar heyeti dahi sizden daha mümindir vessalam!

V. KATRAN

siz! ananızın beygirliğini boyayıp, babanızın eşekliğine satacak tıyneteki

merkepler! içinden çıktığınız katranı eritsek de olmuyor şeker! cinsiniz cinsine çeker diyeceğiz de, çekeceğiniz cins bile mevcut değil...

bu alemler gazdan, tozdan, kıldan, tüyden yaratıldı ama cehalete çare sunulamadı. vicdan sahibi olmanın bir erdem olduğunu geç keşfeden ve vicdan sahibi olmak için ille de bir dinin tazyikine ihtiyaç duyan o cahil ve karanlık iblislere gıcık kapmayanlar, kendilerine nasıl allah'ın kuluyuz derler? kendimizi hep meraka gark ediyoruz... korktuğunuz bir 'allah'ınız olmasaydı, her türlü rezilliği yapabilecek tıynet mi olurdu? yani sizi rezillikten alıkoyan yegane kuvvet bir 'allah'ın var olduğunu düşüneniz midir? nedir? ne biçim 'şey'lersiniz be siz?!

VI. MUAMMA

dar-ül harb diye diye her minareyi çalıp, her birine vicdani kılıflar buldunuz ya, peki o kılıfları nerenize soktunuz, işte orası muammadır. zavallı kızıl derililerin gasp edilen topraklarında muhbir/müfteri tedrisatından geçip, alemin mahremine yerleştirdiğiniz kameralarla millet mühendisliğine soyunacak mertebedeki sefil ruhlarınızı anlamak mümkün. lakin tertemiz müminlerin gözüne nasıl perde düşürdünüz, işte orası muammadır.

yüzüme mal mal bakmayın! siz öyle mal mal bakarken, nebulalardan yeni galaksiler, yeni yıldızlar doğuyor, eskileri sönüyor, eskiden yepyeniler çıkıyor... tezler, antitezler, sentezler... uzayın sizin idrak edemediğiniz boyutlarında 'havacılık' ve 'uzay bilimi'niz tarafından keşfedilmeyi bekleyen yeni ufuklar oluşuyor... ve cemaatinizin başımıza musallat ettiği müdürler ne yapıyor? tayyareler için deve kurban ediyor!.. bu malları nereden buluyorsunuz, işte orası muammadır!..

VII. İBRAHİM

allah adına tek rezillik yapan siz değilsiniz elbet, derununuz serun olsun. kralı, padişahı, şahı, tarrağı, kürreği, allah namını kullanıp kendini allah'ın gölgesi, halifesi, tavşanın suyunun suyu, şuyu, buyu ilan etti... cümlesini yanımızda yamacımızda istemeyiz... hadi sahtekarları geç, taht dalgasına kendi kardeşlerini bile boğazlayan lavuk ganimetçileri göklere çıkarmak tasavvufa, ilme yakışır mı? deli ibrahim mi allah'ın halifesi?! ha, elbet herkesin delirmeye hakkı vardır. hattızatında ziyanlı delinin kırk yıl hatırı da vardır. hatta ziyanlı bir deli bile, kendine halife sıfatı uydurmuş bir uşak vahidettin'den evladır...

VIII. TASAVVUF

bize kızmayın. biz size ayna tutunuz. kızdığınız miktarda buzu berhava olmuş şuurunuza bastırın ki, ayaklarınız arza kavuşsun... ve bundan kelli, kimse lambası sönmüş ışık evlerine gidip de, çorapları koken abilerinden öğrendiği üç-beş safsatayla ermiş, aşmış, günahkarların asla sezemeyeceği mertebeye yükselmiş edasıyla ahlak senfonisi bestelemesin. zira yeriz biz öyle tasavvufu...

IX. CUKKA

bu söz de hoş olmadan mayhoş olmaya meyledenleredir. şakirdin gönlü olsun, bu yolda adam uçuralım, bu pis tezgahın hafiyelerine malumat sağlayalım, en nihayetinde cukkamıza bakalım diyenler, gün gelir, "ananız güzel mi?" imtihanına tabi olur... bu imtihan kuşkusuz ya aklınızı başınıza getirecek, ya da cukkanın ağırlığı sizi okyanus ötesiyle okyanusun dibinde hemhal olmaya şevk edecektir. allah kullarını işte böyle imtihan eder!..

Bu ülkede çok gazeteci, bir zamanlar yazdıklarını kimse hatırlamasın diye yatmadan önce Allah'a yalvarır!

Omurgasız aklayıcılar paçavrası...

Ne İtalya'da ne de Almanya'da, bol miktarda yapılan 'sokağı ele geçirme' ve 'Roma Üzerine Yürüyüş' retorikine rağmen, bu iki faşist devletin ikisinde de faşizm iktidara, iktidarı fethederek geçmedi. Her iki örnekte de faşizm, eski rejimin suç ortaklığıyla, aslında inisiyatif göstermesiyle, yani anayasal biçimde iktidara geldi. **Faşizmin yeniliği bir kez iktidara geldiğinde eski siyasal oyunları reddetmesi ve fırsat bulduğunda iktidarı tam olarak ele geçirmesiydi.** İktidarın tam olarak devralınması ya da bütün rakiplerin tasfiye edilmesi İtalya'da (1922-28) Almanya'dakinden (1932-33) daha uzun sürdü, ancak iktidar bir kez ele geçirildiğinde karakteristik biçimde, üstün bir popülist 'önder'in (Düce, Führer) engelsiz diktatörlüğü haline gelen şey üzerinde artık hiç bir sınırlama olmadı. (Hobsbawm)

Kabul, ne AKP Nazi'dir ne de 2011 Türkiye'si 1930'lar Almanya'sı... Ancak iktidarın, aralarındaki güce ve işbölümüne dayalı klikler arası bir konsensus yerine yekpare bir bütünlük haline gelmesinin ilk modern örnekleri Almanya ve İtalya'da ortaya konmuştu. Şimdi, eski siyasal oyunları reddetme sırası AKP'de. Yürürlükten kalkan siyasal oyunlar arasında adına inançlı liberal demokratların 'basın özgürlüğü' dediği şey de var.

AKP uygulamada zaten hükümetin bir alt organı gibi çalışan Meclis'i kontrol etmekle yetinmedi. Sol liberallerin bile yalıtık bir kampanyayla, adlarının bile yanlış telaffuz edildiği bir teşekkür uğruna AKP'yi desteklediği referandumla yargıyı da bir ilçe teşkilatına çevirdi. Bu engelsiz diktatörlüğün, aleyhindeki yargı kararlarının Aleviler tarafından verildiğini ileri sürmekten çekinmeyen iktidarın, basına çekidüzen vermeyi Eyüp Can-Engin Ardıç seviyesinde ele alması şaşılacak şey midir? Yeter ki bu bahiste hasımları, uygun kıvamda olsun. Ki öyleler...

Militan AKP yazarın-çizenleri, AKP iktidarının ilk uğraşında (2007 genel seçimlerine kadarki dönemde) gündem üzerine kalem oynatırken temkinli muhaliflerle tartışmak gibi zihinsel kapasitelerini hayli zorlayan işlere girmek zorunda kalmışlardı. Artık bu tür bir temsili direnişten de kurtuldular. Emin Çölaşan, Bekir Coşkun, Oktay Ekşi gibi eski -eski rejim anlamında eski- kalemlerin hepsi diskalifiye oldular. Ana akım medyanın Sabah, Star gibi örnekleri zaten doğrudan el koyma yoluyla hükümet bültenlerine çevrildi. Radikal gazetesi merkezli solcu 'takılan' kalabalık, Eyüp Can'landı ve memleketin en tipsiz, kemiksiz gazetesinin eşiğinde kaldılar. *Birgün*'ün geçmişte, sol

ile sol liberaller arasında bir arazide ikamet eden kadrosu *Taraf*'ya da *Radikal* için bir stajyer köşe yazarları kümesi olarak değerlendirildi.

Brecht, *Turandot* ve *Aklayıcılar Kongresi* adlı oyununda, ülkedeki pamuk kıtlığını halka inandırıcı bir yalanla açıklama görevini üstlenen entelektüellere *tui* diyordu, aydın bozması anlamında. Basın her türlü siyasi, iktisadi baskı ve gerekirse zor aygıtları yoluyla AKP'leşirken, AKP basını da giderek daha

utanmaz bir '*tui*'ler kumpanyasına dönüyor. **Aklayıcılar sıralarını beklemeden bulundukları yerden bağrışıyor, birbirlerini iterek öne geçmeye çalışıyor, bakan başbakan fotoğraflarına kafalarını omuz üstünden, kol altından o da olmadı bacak arasından sokuşturmanın yollarını arıyor.** Mizanpajları yenilenen gazetelere ve fotoğrafları giderek vesikalıktan büste dönüşen köşe yazarlarından derlenmiş albüme bir göz atın, o yancı sırtışın yer almadığı tek bir kare bulamayacaksınız. Aklayıcılar bir araya geliyor, kelimeleri yan yana diziyo, fotoğrafların altlarına ve üstlerine sloganlar konduruyor, tek bir paçavrayı on iki isimle bayilere dağıtıyor.

Kemiksizleşme

Basını iktidar programıyla uyumlu hale getirmek ülke tarihinde ilk olarak AKP'nin aklına gelmedi elbette. Siyasal zorun düzeyine bağlı olarak gazetecilik kurumu her zaman bir o yana bir bu yana savruldu. **Bu ülkede çok gazeteci, bir zamanlar yazdıklarını kimse hatırlamasın diye yatmadan önce Allah'a yalvarır.** İleri demokrasinin farkı, gazetecileri bu yükten, onları eski ve yeni pozisyonları arasında utanmaya zaman bırakmayacak kadar hızlı nakletmesi oldu. **Gazeteciler eski ve yeni kalıplar arasında yeniden biçimlenirken önce eriyip sonra yeniden katılaşmayı beklemediler. Göz kamaştırıcı bir akışkanlıkta borulardan, tüplerden geçerek nerede bir kütile yaratmaları gerekirse oraya yetiştir.**

Örnek mi, ortada şizofrenik bir durum yoksa şu iki paragrafın 8 ay arayla aynı kalemde çıkmış olma olasılığı nedir? O kalem '**soldan sağa**' şöyle yazmıştı:

"Bilinçli muhatapları karşısında 'günah,' 'haram,' 'ilahi adalet' gibi dayanakların yeterli olmadığını gören genç sivillerimizin yardımına, Çongarların, Kütahyalıların, Oğurların, Mahcupyanların gazetesi

yetiştiriyor elbette. Yola getirilmesi gereken solcu gençlerle, satırlar devreye girene kadar yaptıkları demokratik tartışmalarda bu gazeteyi salhıyorlar havada. Mesela 'mahallemde baskı var! Alın size Toprak'ın bilimsel araştırması' diyen olursa, açıyorlar çağdaş mizanpajlı kutsal gazetelerini.

Besmele niyetine Mahcupyan'ın yazısını okuyorlar günahkârın suratına: '(araştırmaya) verilen yanıtlar buram buram öznel kokuyor ve doğrusu bilimsel açıdan çok tahrik edici bir

malzemeye işaret ediyor."

'Sağdan sola' ise şöyle yazıyor:

"Türkiye'deki solun İslâm'la ilişkisinden ötürü maça 1-0 yenik başladığı yönündeki tespite katılıyorum. Ancak bu durumun solun varoluşu gereği karşı karşıya olduğu kronik bir araz değil, cehaletimizden kaynaklanan aşılabilir bir problem olduğunu düşünüyorum. (...) toplumsal uzlaşmanın önündeki bu düğümün çözülmesine dair ortaya koyulacak iradenin hayatiliği ortada. Demokrasinin kurumsallaşması önündeki milliyetçi ve ulusalcı setlerin yerle bir edilmesinin, önümüzün açılmasının yolu buradan geçiyor."

Birgün'ün Melih Altınok'una *Taraf*'ın Melih Altınok'u böyle cevap yetiştiriyor!

Cinnet

İddiası ile gerçek arasındaki mesafe açıldığında her vaiz sesini yükseltmek zorundadır. Bu anı cinnetten ayırmak çoğu kez kolay olmuyor. *Vakir* yazarları ya da Akif Beki, Yiğit Bulut gibi şimdiki zaman köşekadılarını bir kenara bırakın. Yine bir zamanlar *Birgün*'de yer almış ve oradan *Taraf*'a transfer olmuş iktisatçı Cemil Ertem'e bakın. Şöyle bir dünya tahlili yapmış idi bir zamanlar:

"Avrupa gericililiği, neoconlar, Rus oligarkları, Ortadoğu ve K. Afrika'da Baas kalıntıları ve ulusalcı diktatörler, İsrail'in katliamcı militaristleri, Türkiye'deki ulusalcı-faşist cephe aynı yerde buluşuyor. Bu savaş ittifakının artık bugün çok açık olan kısa vadeli stratejisi de belli. İlk adımları Türkiye'deki değişimin yolunu kesmek, bu önemli; çünkü 2011'de Türkiye'de bir CHP-MHP iktidarı ya da geliştirilecek kaos ortamı, Amerika'nın bölgeye ilişkin tüm hesaplarını altüst ettiği gibi, AB'nin genişlemesini, dolayısıyla etkinliğini ortadan ikiye bölecek bir gelişmedir. Böylece 2012'de Obama'nın yeniden iktidara gelmesini sağlayacak en

önemli dış gelişmenin önüne geçilecektir."

Kumpanyanın en komik aklayıcısı, izleyiciler AKP'nin işlerinin rayında gitmesinin ve Obama'nın yeniden seçilmesinin iyi bir şey olduğuna inansın diye Baasçılarla İsrail egemenlerini aynı kefeye koyuyor. Hırstan ne yaptığının farkına bile varmıyor. İnsanın hiç aklı başında tanıdığının, eşinin dostunun bulunmamasının çok kötü bir şey olduğunu gösteriyor. Cemil Ertem pamuk kıtlığıyla ilgili sadece '**çünkü Ergenekoncular bütün pamukları yedi**' yalanını buluyor.

Mal aynası

Lunaparklarda karşıdaki insanı eciş bütüş göstererek eğlendirmeye dönük aynaların bir benzerine; karşıdakini iri yarı, güçlü kuvvetli, birikimli ve cesur gösteren aynalara bakıyorlar bunlar, mal aynalarına. Ama lunaparktaki insanların aksine bunu komik değil etkileyici buluyorlar. Kendilerini acayip önemsiyorlar, **onları onlar kadar önemsemeyenlerin ya Ergenekoncu ya da kör olduklarını düşünüyorlar.**

Bu dönem gazeteciliğinin bireysel düzeyde karakteristiği kendine vehmettiği yersiz önem. Adamların kadınların hepsi tabuları deviriyor, ezberleri bozuyor, statükoyle savaşı girip dünyaları değiştiriyor. Allah için bir tanesi mütevazı bir gazetecilik, haber falan yapmıyor. **Şuncağız Nagehan Alçı tarih yazıyor.** Türkiye tarihi değil elbette, basın tarihinin çapsiz ihtiraslarla örülmüş bir döneminin tarihini.

Mal aynası, Nazlı Ilıcak'tan destansı bir demokrat yaratıyor örneğin. Dame De Sion 62-63 yıllığında kendisi için, "**En basit şeyleri anlamamakta ısrar eder gibi bir hali de var,**" yazılan bu kadın herkese her şeyi anlatıyor. Demokrat Partili babası Muammer Çavuşoğlu 27 Mayıs'tan sonra bir süre Yassıada'da kaldığı için 27 Mayıs dönemi sona erdiğinde 27 Mayıs *Yargılanıyor* isimli bir kitap yazmıştı. 12 Mart sona erdiğinde de *12 Mart Cuntaları*. 12 Eylül döneminde, "Demokrasi halk için değil aydınlar için gereklidir," diyerek darbeyi onaylamıştı, şimdilerde muhtemel bir 12 Eylül kitabı için köşe yazısı biriktiriyor. Bu, hürriyet abidesi kadın, ne zaman köpekleri bağlasalar elini eşsiz bir cesaretle taşa uzatıyor.

Şimdi kemiksizler, cinnetli bir aşkla AKP'ye bağlananlar, kendini bir dev olarak gördükleri aynalardan gözünü alamayanlar bir araya geliyor. Yekpare devlet aygıtına ilişmiş yekpare bir basın kurumuna dönüşüyorlar. **Birleşin, memleketin bütün omurgasızları birleşin, sizin hakikaten özsaygı namına kaybedecek hiçbir şeyiniz yok!**

SUZAN YILMAZ OKAR

ya 'demokrasiden' yana Ol ya da tutuklusun: Siyasi aklın yargısı

Devrimci Karargah çıkmazı...

Demokrasinin en pırlıtlı özelliklerinden biri sözümona halkın söz söyleme gücünü, özgürlük alanını çoğaltmaktır. Ama gelinen süreçte bize vaaz edilen demokrasinin hükümet edenlerin siyasi aklına yaslanmak olduğunu hepimiz biliyoruz. Buna rıza göstermeyenlerin ya da yönetime bir şekilde çatlak ses verenlerin apar topar tutuklanarak 'kapatılma'ya uğradıklarını da... Yani demokrasi, ideolojik olarak hükümet edenlere yanaşmayanların, muhaliflerin mümkün siyasi akıl ve eylem alanlarının daraltılması, zorla iktidar altına alınması pratiğine dönüştü...

Devrimci Karargah davası, KCK tutuklamaları derken son gelişme olarak da gazeteci Cengiz Kapmaz ile birlikte İstanbul'da 33 avukat tutuklanarak cezaevine gönderildi. Bu da gösteriyor ki, genelde kapitalist sistemin özelde de bizim ülkedeki demokrasinin yaslandığı **hukuk teknolojisi** hükümetin müdahalesiyle **adaletten 'arındırılarak' bir insan kapatma mekanizmasına** dönüştürülmüştür. Platon, ortada adaletin olabilmesi için bir filozofun kral olması gerektiğini söyler. Ama bu krallığın felsefeye bağlı olarak hayatta kalmayacağını da bilerek... Biz biliyoruz ki adalet artık hükümet edenin elinde siyasi bir düsturdur. Devrimci Karargah davası da bu düsturdan bağımsız ele alınmamalıdır. **Artık bu davaya eklenmeye çalışılan insanların nasıl da uydurma delillerle sürece dâhil edildiklerinin üzerinde durmak istemiyorum. Çünkü dillendirmekten aklımız paslandı, çünkü asılsız şeyleri dile getirmek aklın gerilemesine, manen yıpranmaya yol açıyor istemeden de olsa.**

Hesaplı demokrasinin hesapsız yargısı: Keyfi tutuklamalar

Devrimci Karargah davasının üçüncü ayak operasyonu ile örgüte, üyeliğine bağlanmaya çalışan insanların etrafındakiler, arkadaşları olarak başlarda safiyane tutumlarla yaklaştık sürece. Yani örneğin *Bilim ve Gelecek* dergisi editörü Baha Okar yazdıklarından dolayı tutuklanmış olabilir miydi? Ya da **RED** yazarlarından Hakan Soytemiz?.. Sonra anladık ki **yeni hükümetin tesisi için eski iktidar edenlerle sürdürülen hesaplaşmanın figüranları** olarak sürece dâhil edilmişler. Hükümet edenler kendi siyasal alanlarını genişletmek için başta kendilerinden önceki 'ordu vesayetli' politik erk olmak üzere karşıt güçlerin mümkün eylem alanlarını daraltmaya dönük bir eylemler kümesine girişmiş; muhalifler, örgütlü ya da örgütsüz sosyalistler de bu hesaplaşmada ilgisiz bir şekilde yargı süreçlerine itilerek ya kurban edilmeye ya da itaate zorlanmaya çalışılıyorlar meğer...

Bizim ilgilendiğimiz **Üçüncü Devrimci**

Karargah operasyonunun üzerinden 14 ay geçti. Bu süre boyunca devlet tutuklanan sanıkları nereye koyacağını kestiremedi. Operasyona sonradan eski işkenceci polis şefi Hanefi Avcı'yı da dâhil edip bir Ergenekon bağı tesis edileceği için önce **Ergenekon Kampı** olarak bilinen Silivri Cezaevi'ne, Avcı'yı da tutukladıktan sonra Avcı dışında kalan tutukluları yaklaşık altı ay sonra Tekirdağ F Tipi Cezaevi'ne, diğer adıyla 'Sibirya Cezaevi'ne gönderdiler.

Kimin hangi cezaevine konulduğunun bile adaletin görüntüsü için önemli bir detay olduğunu düşünüyorum.

Örgütü Ergenekon'a bağladıktan sonra, asıl olarak muhatap alındıkları şekliyle 'hak ettikleri' yere, daha çok sol örgüt tutuklularının bulunduğu Tekirdağ'a gönderildiler -nasıl olsa Avcı bu dosyayla derdest edilmişti, 'görev tamam'dı. Bildiğiniz gibi Silivri Cezaevi'nde Ergenekon ve Balyoz davası sanıkları bulunuyor.

Davanın ilk duruşmasında bütün itirazlara rağmen dosyanın diğer Devrimci Karargah davalarının görüldüğü 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilmesine karar verildi. 5,5 ay boyunca ilk duruşmayı bekleyen tutuklular, sorguları dahi alınmadan 10 ay sonra fiilen ilk duruşmalarına çıkartılmak üzere tekrar o netameli yere, F tipine gönderildiler.

İkinci duruşmada bizler bir tiyatroya tanık olduk. (Augusto) Boal'in tiyatrosundaki 'seyirci oyuncular' gibi oldu tutuklu sanıklar...

Mahkeme heyeti bile yaşanan komedi karşısında kendilerini alıkoymayarak zaman zaman kahkahalara eşlik etti. Tam hak yerini bulacak derken, yani özellikle bu davanın üçüncü operasyonu ile dosyaya tutturulmaya çalışılan insanların tamamının tahliyesini beklerken sekiz kişinin tahliye edilmesiyle buruk bir sevinç yaşadık.

Asılsız iddialarla 15 aya varan tutukluluk: Adalet ensemizde

14 ay sonra, 17 Kasım perşembe günü davanın üçüncü duruşması gerçekleşti. Davanın sanıklarından Cemal Bozkurt **bir Devrimci Karargahçı** olarak Hanefi Avcı ile yargılanmak istemediğini, onun bir işkenceci olduğunu belirtti.

Mahkeme "Devrimci Karargahçıyım" diyen Bozkurt'u ve ona katılan Fatih Aydın'ı duruşma dışı bırakarak davaya devam etti. Ardından Ulaş Erdoğan'ı...

Yani **söz konusu örgütü başından beri üstlenen kişiler dava dışı bırakılarak, davaya asılsız iddialarla bağlanan insanların duruşması görüldü.** Baha Okar, Semih Aydın, Tuncay Yılmaz, Hakan Soytemiz davada kendileriyle ilgili ortaya atılan iddialara hem kendileri hem de avukatları aracılığıyla yanıt verdiler.

İşte 'suç'lar ve 'suçlu'lar!

* **Baha Okar**'ın hakkında, PKK itirafçısı

Muharrem

Adıyaman'ın onu Kuzey Irak'ta bir eğitim kampında gördüğüne dair son derece tutarsız bir ifade vardı. Halbuki, Baha Okar, anılan tarih de dahil olmak üzere yıllardır düzenli bir işte çalıştığını, faturalarını ödediğini, telefon kullandığını, kısacası itirafçının ifadesinin gerçeği yansıtmadığını belgelerle, delillerle ve tanıklarla ortaya koyuyordu. Baha Okar, mahkemeden, "Baha Okar ve Semih Aydın'ı 15-20 kişilik bir grup içerisinde, hareket halindeyken uzaktan ve gece sadece bir kez gördüğünü" öne süren itirafçı Muharrem Adıyaman'a kulak vermek yerine, daha evvel mahkemeye sunduğu ve bahis konusu tarihlerde burada olduğunu ispatlayan belgelere, delillere, dinlenen tanıklara ve kendisinin ifadesine inanmasını istedi.

Baha Okar

Yine 11 yıl önce vefat eden Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen) üyesi Fransızca öğretmenin örgüt üyesi yapıldığını, 14 aydır yok yere hiçbir bağının olmadığı bir örgüte bağlanmaya çalışılarak tutuklu bulunduğunu belirterek yaşanan adaletsizliğe son verilmesini istedi.

* **Semih Aydın**, Muharrem Adıyaman adlı itirafçının kendisini Kuzey Irak'ta gördüğünü söylediği 2005-2008 yılları arasında Bursa'da adına açılmış olan adli davanın takipçisi olduğunu, mahkemenin tasdiklediği duruşma zabıtlarıyla ispatladı. Ve bu belgeler avukatı tarafından mahkemeye sunuldu. Ayrıca ilaveten banka dökmüleri vb. belgeler de eklenerek...

* **Hakan Soytemiz**, kendisiyle bir irtibat kurduğunu söyleyen ve Devrimci Karargah

davasından yargılanan Ulaş Erdoğan'la bağının olduğuna dair iddiayı reddetti. Nitekim Ulaş Erdoğan da polis ifadesinin baskı altında alındığını, Soytemiz'i ilk kez mahkemede gördüğünü söylemişti. Ayrıca Hakan Soytemiz, UlaşErdoğan ile fiziksel olarak temasta olduğu iddia edilen tarihlerde cezaevinde olduğunu, bunun belgesinin de bir önceki duruşmada mahkemeye sunulduğunu belirterek tahliyesini talep etti. Soytemiz'in dikkat çektiği bir diğer vaka, kendisine yönelik teknik takibin KCK'den yapıldığı, iddianamede farklı sol örgütlerle de bağlantılandırıldığı gibi açık tutarsızlıklardı.

* 'Maydanöz Kafe mağduru' Tuncay Yılmaz, bu davaya kendisi gibi alakasız bir şekilde bağlanan SDP yöneticilerinin ve TÖP sözcülerinin bir önceki duruşmada tahliye edildiklerini, kendisinin de 1996'dan bu yana TÖP sözcülüğü yaptığını, Öcalan'ın Çatı Partisini dillendirdiği 2010 tarihinden çok önce, 2008'de Çatı partisi fikrini ortaya attıklarını belirtti. Devrimci Karargah örgütüyle bağının olmadığını, öncü savaşı dışında bir anlayışlarının olduğunu, işçi sınıfını temsilen siyaset yaptığını belirterek, haksızlığa son verilmesini istedi.

Hakan Soytemiz

Tuncay Yılmaz

Sorumluluk insanım diyen herkesin omuzlarında!

Bizler en azından yukarıdaki tutukluların tahliyesini beklerken, mahkeme kimi oyalayıcı ara kararlarla duruşmayı 6 Şubat 2012 tarihine attı. Belli ki Hanefi Avcı'nın bu dosyada -da-kalmasına ihtiyaçları var ve belli ki bu nedenle komployla bu dosyaya yamanmaya çalışılan insanların tutukluluklarına da...

Mahkeme sadece sanıkların sözlerine inanarak elbette adaleti tesis ettiğini düşünmüyor olabilir. Ama ortaya atılan asılsız iddialar, resmi belgeler ve tamlıklar aracılığıyla da çürütülüyorsa, ortadaki açık haksızlığa son vermek için de adaletin, eşitlikçiliğin takipçiliğini, yürütücülüğünü yapmak zorundadır.

Devlet içindeki çatışmada yeni egemenlerle ters düşen bir polis müdürünü cezalandırmak için düzenlenen tertibe haksızlıkla eklenen insanların özgürlüklerini askıya almasının hiçbir tutarlı açıklaması yoktur. Zira kişilerin

özgürlüklerini korumak adaletin hedefi değil, aksiyomu olmalıdır.

Ve bizler, bu haksızlığı 'sözüm ona dışarıda yaşayanlar' olarak artık sadece Baha'ya, Semih'e, Hakan'a, Tuncay'a özgürlük istemiyoruz, onların özgürlüklerini ellerine almalarının tarihi sorumlğunun ezilenlerden yana olan herkesin omuzlarında olduğunu belirtmek istiyoruz.

Çünkü haksızlık cezaevine kapatılan insanların başına bunlar gelebiliyorsa, yarın bilmem hangi örgütün üyesinin yanından geçtiğiniz için, bir örgüt evinde taşınır bir belgede, bir kimlik fotokopisinde (üstelik örgütte uzaktan yakından ilgisi olmayan birinin kimlik fotokopisinde), bir kitapta bıraktığınız parmak izi için sizlerin de, bizlerin de özgürlüklerine el konulabilir.

Öyle ya hepinizin yolu öyle ya da böyle kitapçılara, sahafa, fotokopilere düşüyor. İnsan olmanın ereği gereği, birbirimize ve özgürlüğümüze sahip çıkmalıyız...

Aklın hilesi ve hüllecilik...

Hegel'in tarih anlayışı her ne kadar karışık görünse de basit bir yanı vardır. Bütün tarih alanı, tinin kendini açması eyleminin bir parçasıdır ve tarih mutlak tine doğru ilerleyen ve kesinlikle özgürlük istencinin karşılanması ile son bulacak olan bir süreçtir. Buna rağmen tarihte kişiler (Hegel tek kişiler der), sanırlar ki kendi iktidarları, tutkuları ve eylemleri gerçektir. Halbuki tarih, onları kendi amaçlarının emrinde araç olarak kullanır; onları tutkuları ardından koştururken bu arada kendi istencini gerçekleştirir, buna erişince de onları boş kabuk gibi kenara atar. Hegel buna 'aklın hilesi' der.

Tabii Hegel bu konudan bahsederken kullandığı örneklerdeki büyük kişiler, İskender, Sezar ya da Napolyon'dur, yani yine Hegel için tarihin gidişini sezmış kişilerdir. Buna rağmen onlar bile aklın hilesinden kurtulamamıştır; tarih, tinin özgürlük istencinin peşinde onları kullanmış ve kenara atmıştır. Hegel felsefesinin ciddi bir bölümü, gelişiminin edilen II. Reich dönemi ve Büyük Prusya'nın kutsanması olabilir. Fakat kesin olarak bildiğimiz bir şey var; ne Tayyip Erdoğan ne de bir bütün olarak AKP, Hegel'in tarih anlayışı içinde ele alınabilecek hacme sahip değildir. Onlar için ne büyük talihsizliktir ki Hegel'in tarihi onlara hiçbir görev vermeyecektir, zira o gömlek biraz bol gelir. Yani AKP'den aklın hilesi değil olsa olsa hüllesi çıkar...

Biraz daha Asya'ya doğru

Hegel'in zamanında, burjuvazi ilerici, ulus devlet 'ilerlemenin son aşaması' ve anayasa *İncil* kadar kutsaldı. Şimdiye o devirler kapanmış, tarihin büyük anlatılarına herkesin karnı doymuş, II. ve III. Reich çökmüş ve ilerleme hiç değilse teknik alanda acayip yerlere varmış durumda. Ve tarih bile üçkağıtlılara tenezzül etmez hale geldi artık.

Hülleciliği bir meslek olarak sürdürenlerinse büyük felsefi dizgeler kurmak yerine, çok şeritli otoyollar ve bol bol köprülü kavşak ihalelerine ihtiyaçları var. Öyleyse onların tarihte oynayıp oynayabilecekleri tek rol budur. Hegel olsaydı bu duruma ne derdi acaba? Soytarılık? Pek muhtemel.

Prusya'nın aksine, Ortadoğu'da siyaset, kendi temellerini felsefe dizgelerinde pek aramamıştır. Belki efsanelere ve kahramanlık hikâyelerine özenmiş olabilir, ama felsefeye varamamıştır. O yüzden olsa gerek Ortadoğulu diktatörler, Saddam'dan Mübarek'e, Mustafa Kemal'den Hafız Esad'a kadar, büyüklüklerini ve kutsiyetlerini simgeleyecek işlere girişmişlerdir. Kahramanlıklarına ve insanüstü özelliklerine dair anlatılar, okullarda ezberletilen efsaneler ve tabii

resimler ve heykeller. Dikkat edin, bunların çoğu da seküler karakterler olarak bilinir. Öte yandan bizim memleketin sağ siyaseti aslında onlardan daha seküler ve dolayısıyla maddi, dinsel olmayan bir düzlemde hareket ettiği için bunlardan çok ranta ve ortak çıkarlara yatırım yapmayı bilmişlerdir. Bir de üstelik hepsinin çok sevdiği şey, büyük ve şatafatlı sözler yerine gelişigüzel ve biraz da kaba konuşabilme yeteneğidir. "Odunu aday göstersem seçtiririm," diyen Adnan Menderes'ten, "Benim memurum işini bilir," diyen Özal'a ve, "Benzin vardı, şeker vardı da şerbet yapıp biz mi içtik?" diyen Demirel'e kadar... AKP ise ya dersini iyi çalışmaktan ya da belki hiç derslere aldirmamaktan bunun en üst seviyesini sergiliyor. Tayyip Erdoğan'ın ya da AKP yöneticilerinin bu tür saçma beyanları yazmakla bitmez.

Diğer yandan sağ siyasetin ya da dine dayalı siyasetin bir başka belirgin özelliği felaketleri fırsata çevirebilme yetenekleridir. Ortaçağ

Avrupası'nda kurşunu altına çeviremedilerse de veba başta olmak üzere bütün felaketleri kilise için menfaate çevirebilmişlerdir. Şimdi de işler pek farklı yürümüyor, her olumsuz durum fırsat olarak değerlendiriliyor. Devalüasyonu kâr kapısı eden DP ve Özal çevresindeki işadamları gibi bunlar da depremi çıkarlarına alet ediyorlar.

Van'dan sonra, Van'dan önce

Çok kısa bir özet geçelim. Deprem olduğunda ilk tepkileri ne oldu? Tayyip Erdoğan Van'a gitti, orada karışıklık yaratmak dışında bir işe yaramadı ve kısıtlı süreden çıktı. Ama tam o arada gündemden iki işi birden çıkarıverdiler: zamlar ve Deniz Feneri davası. Bu ne hız? Sonrasındaki gelişmeler de aynı şekilde ilerliyor, bir felaket zamanı beklermişçesine rafta sakladıkları bir sürü işi aradan çıkarıyorlar.

Peki bu arada Van'da ne oluyor? İnsanların yaşadıklarını herkes biliyor zaten, açlık, soğuk ve sefalet, şimdi de büyük bir göç. Ama AKP'ye sorarsanız sorun yok ortada, İçişleri Bakanı, Van'a gidip, çadırda yaşayan insanlara, "Burada sarayınız var, çağırıyoruz," demesi örnekliyor durumu, AKP için orada her şey yolunda. Bırakın ölenleri, kalanlar neredeyse bayram edecek kadar mutlu. Evleri yıkılmış ama TOKİ daha iyilerini yapacak.

memleketlerinden göç edecek durumdalar ama daha iyi yerlerde yaşayacaklar! Devlet elini uzatmış nasıl olsa. Hatta o derece ki dışarıdan gelen yardımlara ihtiyaç duyulmamış, belediye her şekilde devreden çıkarılmaya çalışılmış, devlet kendinden çok emin...

Allah'ın işi...

Devletin Şehircilik Bakanı o kadar rahat övüyor ki kendini, şaşılacak bir başarı sergilemişler sanki: "Haiti'de 2010'daki depremde, bir ay sonra bile enkazdan ölümler çıkartılıyordu. Bizde bir haftada bitti bu iş. Türkiye, enkaz kaldırmada dünyaya parmak ısırtacak kadar başarılıdır." Tabii aynı Bakan'ın aslında müteahhit olması ve kendi binalarından bahsederken, "Allah

göstermesin bunlardan bir tanesi de yıkılabilir. Allah'ın işi bu," demesi başka tür bir alegori, dünyayı bilmeyiz ama biz topluca parmak ısırdık bu rahatlık karşısında. Gelelim gerçeklere,

Van'dan sonra olanlara.

- İnsanlar diri diri gömüldüler, devlet yardım etmek bir yana yardım ekiplerinin çalışmasını bile güçleştirdi.
- Yardımlar ihtiyaç sahiplerine değil, parti mensubu veya cemaat çevrelerine dağıtıldı. Erciş'te yaşayan bir arkadaşımız, gelen yardım paketlerinin çoğunun doğrudan cemaate yakın derneğin çadırına gittiğini anlatıyor. Evden apar topar çıktığı için ayağında sadece terlik varmış ve bu çadıra gidip ayakkabı istemiş, Kolilerce ayakkabı olduğunu, ama bunları birileri için ayırdıklarını söylemişler.

- Bu arkadaşın durumunda kalan on binlerce insan, o an ihtiyaç duydukları şeyleri almak için harekete geçiyor ve medyada teşhir ediliyorlar yağmacı, barbar falan diye.

- Artık dayanamayacak hale gelip bunu duyurmaya kalktıklarında ise devletin gerçekten kutsal ve mübarek elini görebiliyorlar: Cop ve gaz! AKP, aslında felaket karşısında o derece başarısız ve insanlıktan uzak bir tutum sergilemiştir ki bunu ancak şiddetin diliyle propaganda edebilir.

- Bu arada son dönemde yeni bir tutuklama dalgasının sürüyor olması, AKP'nin saldırgan bir dile geçiş yapması falan da ikinci depremin enkazını kaldırma çalışması olsa gerek.

Çünkü ikinci bir deprem oldu, 9

Kasım'da! Bu depremde güvenli denilen binalar yıkıldı, içlerinde yardım ekibi üyeleri, gazeteciler de olmak üzere insanlar öldü. Üstelik devletin bakanı "Evlerinize rahatlıkla girebilirsiniz," dedikten sonra. Ayrıca eğer hafızam beni yanıltmıyorsa yıkılan Bayram Otel'in sahibi Mustafa Bayram zamanında karakol basarak uyuşturucu kaçakçılığında göz altına alınan oğlunu kaçıran bir milletvekiliydi. Otelin sağlamlığına ilişkin nasıl belge alındığını açıklıyor sanırsız bu sicil.

AKP'nin bu depremin ardından da icraatı aynı: Cop, biber gazı, bekleyen gündemler, saldırgan açıklamalar, tutuklama terörü ve asıl önemlisi Albayraklar'a gideceği baştan belli olan prefabrik ihalesi. İşte kurşunu altına, felaketi fırsata çevirme başarısı! Her biri yaklaşık 50 bin lira olan ve doğrudan ihalesi Albayraklar'a nişanlanan prefabrik konutlar yapılacak Van'da, muhteşem! Acaba Albayraklar'ın yönetim kurulu deprem günü olağanüstü toplantı mı yapmıştır da bu hızla, projeyi hazırlamıştır ya da hükümet için deprem politikası doğrudan bu mudur? Büyük ihtimalle iki sorunun cevabını da biliyorsunuz.

Teellühten cöküşe

Van depremi AKP'nin altın çağını yaşadığını gösterdi. Bizim içimiz acırken onlar her şeyi kâra dönüştürüyordu. Üstelik gizlisiz saklısız ve karşı çıkanları arsızca azarlayarak. Hegel haklıysa tarihsel rollerini başarıyla oynamaktalar şimdilik. Yalnız bir sorun var: Gerçekten bu kadar başarılı olmanın, hiç değilse bu arsızlıkta yalan söyleyebilmenin, haramiliğin, yağmacılığın, Ortaçağ büyücülüğünün bir sonu olmalı.

İbn Haldun, *Mukaddime*'de devletlerin gelişimlerinin yasalarını verir. Onun devlet dediği şeyi saltanat ya da iktidar olarak da anlayabilirsiniz. Devletlerin yaşamını beş döneme ayırır, fetih ilk aşamayken teellüh'de içinde olduğu kanaat dördüncü aşamadır. Teellüh (ilahlaşma) dediği şey, iktidar ve makam sahiplerinin tam ve mükemmel olduklarını, yıkılmaz olduklarını düşünceleri ve kendilerine tabi olanları fazlasıyla aşağı görmeleridir. Bu çok güçlülük ve tamlik duygusu diğer insanlarla ilişkilerde eşitlik ve ortaklık kabul etmeyi imkânsız hale getirir. Ama asıl önemlisi iktidar sahiplerinin kendilerini bu kadar güçlü hissettikleri noktanın, cöküşten bir önceki durak olmasıdır. Zira iktidar, kendini ne kadar güçlü sanıyorsa o kadar savunmasız, o kadar sonuna yakındır. Hegel'in tarih tarafından boş kabuk gibi kenara atıldığını düşündüğü bütün o büyük kişilerin en zayıf yanları buydu. Üstelik AKP ne o kadar büyük, ne de tarih ona figüranlığın ötesinde bir rol biçmiş durumda...

FEVKALADE ACAYİP BİR SENENİN 'EN'

Koca bir sene daha geride kalmak üzere. 2011'in son ayı içine düştük cümleten. Bu ay sizlere kurgusal bir yazı sunmak yerine işin kolayına kaçacağım ve 2011'in enlerini, kara deliklerini ve yıldızlarını sunacağım. Burjuva medyası bu işe meraklıdır çok. Ama ben de burjuva medyasını takip etmek yüzünden sever oldum. Hatta eskiden yapardım ama son bir kaç senedir yapmaz olduydum. Aklıma gelmeye geliyordu ama genellikle yeni sene girdikten sonra geliyordu. Böylece geç kalmış oluyordum. Yine şimdi oturmuş kukumav kuşları gibi yazı konusu düşünürken aklıma birdenbire 2011'in bitmekte olduğu geliverdi. Öte yandan sevgili Hakan dostum ikide bir telefonla "Yazı nerde?" diye sorduğu için kısa bir zaman içinde yazabileceğim en kolay yazının 2011 'en'leri olduğuna karar verdim. Elbette aşağıda göreceğiniz 'en'ler izafi nitelikte. Tamamen Türkiye'nin ilk ve tek medyalogu olan GHK dostunuzun penceresinden çıkmıştır. Sene boyunca sosyal ve anti-sosyal medya sitelerinden aldığım izlenimlerin de elbette büyük bir etkisi var. Önce kara deliklere bakalım...

YILIN OLAYI: AK PALAVRA

Dünyanın ve Türkiye'nin gördüğü ve göreceği en palavracı iktidarın yüzde 50 oy alması sadece yılın değil, aslında yüzyılın olayıdır. İsminde 'adalet' olan bir siyasi parti iktidarı hapishanelerde dünya rekoru

mertebesinde gazeteci bulunduruyor 2011'de. Sadece gazeteciler mi? Hayatlarında silah gördükleri şüpheli olan her meslekten sayısız isim, silahlı terör örgütü suçlamasıyla zindanlarda tutsak 2011'de. Oysa yolsuzlukları Avrupa'da tescillenmiş kendi yandaşları serbest 2011'de.

'Kalkınma' desen kuyruklu bir diğer palavra. Bütçe açığını giderebilmek için depremde ölen ve öldürülen Vanlı, Ercişli kardeşlerimizin cesetleri üzerinden kurbanlık öküz pazarlığı yaparcasına zengin çocukları için 'askerlik yapmamaya' fiyat biçtiler hep beraber. Adalet ve Kalkınma Palavrası'nın yüzde 50 oy almasından daha büyük bir olay görmedi Türkiye. 2011 seçimleri, 12 Eylül 1980 darbesinin ve NATO'nun uyguladığı Yeşil Kuşak projesinin gerçek sonucu oldu. Ama umutsuzluğa yer yok. Giriş, gelişme ve sonuç tamamdır. Yeni bir kompozisyon başlayacak artık...

YILIN ADAMI: İKTİDARI TEST EDEN ADAM

Yılın adamı ne Tayyip Erdoğan'dır, ne Abdullah Gül'dür, ne de başka bir iktidar odağıdır. Yılın adamı, hiç şüphesiz ÖSYM Başkanı Ali Demir'dir. Normal, hatta anormal bir ülkede bile yapmış olduğu beceriksiz işler ve kopya skandalları nedeniyle sekiz kere istifa etmesi gerekirken, Tayyip Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün hafif itiraf kokan imalarını bile bertaraf ederek istifa etmemiş, görevinin başında kalmıştır bu adam. Kendisini tüm dünya önünde istifa müessesinin ırzına geçmesinden değil, Türkiye'de sanılanın aksine en güçlü kişinin Recep Tayyip Erdoğan olmadığını ispatladığı için yılın adamı seçiyorum. Okyanus ötesinden

kendisine, "İstifa et" telkini gelmedikçe istifa etmeyecek bir kimse olduğunu yedi düvele ispatlamış ve Türkiye'nin tamamen cemaat kontrolü altına girdiğini tescillemiştir. Dünyaya iktidar dersleri veren Recep Tayyip Erdoğan'ın görevden alamadığı bir kimsedir. Kesinlikle yılın adamıdır ve TIME'a asıl kapak olması gereken bu adamdır.

YILIN PALAVRASI: BÜYÜK DÜŞÜN TÜRKİYE!

Türkiye'nin bölgesel ve hatta küresel güç olma yönünde ilerlediğine dair sayısız palavra işittik bu sene. Oysa 17 Ağustos depreminin yüzde biri boyutunda olan Erciş depreminde o bölgesel ve küresel güç dedikleri Türkiye devleti sefilleri oynadı. Beğenilmeyen Ecevit başkanlığındaki dönemin iktidarının yüzde biri kadar kapasitesi olmayan bir iktidar gördük Erciş depreminde. Hatta daha korkuncu yaşandı. 1999 depremlerinde hiçbir iktidar ögesi, "Evlerinize girin," dememişti. Bu iktidar ise bunu dedi ve insanların ölümüne neden oldu.

Bu arada İsrail'e Türkiye topraklarında dayılanan ama Akdeniz'de yelkenleri suya indiren AKP'nin stratejik vizyonu sayesinde sıfır sorun derken bol sıfırlı sorunları olan bir ülkeye kavuştuk. Bunlar bir ara Ermenistan ile barışmaya çalışıyorlardı. Şimdi ise düne kadar kanka oldukları Suriye'nin 3. sınıf taşeronu oldular. Büyük düşününe düşününe nihayet bir zamanlar Saddam Hüseyin'e biçilen role kavuştular. Allah sonlarını benzetmesin!

YILIN EN BAKANI: SARIKIZ DEĞİL BU SENE

Erciş depreminden sonra, "Bu deprem bütün enerjisini tüketti. Artık evlerinize korkmadan

girebilirsiniz," diyerek birkaç hafta sonra Van depreminde onlarca masum insanın ölümüne dolaylı olarak neden olan Bakan, bütün bu olup biten faciaya öylece baktı. Ne bir istifa, ne bir tövbe, istigfar hak getire. Böylece, yıllardır 'yılın bakanı' seçtiğim Sarıkız'ın elinden bu unvan alınmış oldu.

YILIN EN MEDYA BÜZÜĞÜ: TABİİ Kİ ORAY EĞİN

Büzükler ülkesinde yaşadığımız için tercih yapmakta zorlanmak mümkün gibi görünse de bana göre bu başlığın sahibi belli. Yıllarca ucuz kahramanlık yazıları yazarak iktidar ve cemaate aklı sıra hede hede eden Oray Eğin isimli kişi, kendisini Türkiye medyasının başına musallat eden Serdar Turgut gibi apansız çark etti ve o bir zamanların eleştiri yazıları birer büzlüklik günlüğüne döndü. Gerçi bu durumda çok sayıda isim olmasına rağmen bu arkadaş diğer tüm büzlükleri gölgede bırakarak soluğu ABD'de aldı ve tıpkı Fethullah Gülen gibi ABD'de yaşıyor. Sen nelere kadırmışsın be ABD? Uçanı kaçanı, Allah yerine sana sığınıyor!

YILIN EN İKTİDARSIZI: TAVŞAN KARDEŞ

Genel yayın yönetmenliğini bırakmasına sayılı haftalar kala yayınlanmasına izin verdiği en son haberlerden birisi GHK üzerine olan Ertuğrul Özkök, eski iktidar yıllarını aratmayacak ölçüde Türkiye'nin şaha kalktığına dair 'sür eşeğini Niğde'ye' tarzında yazılar yazsa da özellikle Hürriyet Pazar'ın 4yüz ekibi içinde en zayıf halka olarak çok sırttı ve sırtmaya devam ediyor. Yüce Tanrıya şükürler olsun ki onun köşesinde adım hiç bir zaman geçmedi. Bir zamanlar köşesinde adı geçen başına talih kuşu konardı. Şimdi ise köşesinde adı geçenlerin başı baktan kurtulmuyor. Tasfiye edilince Sedat Ergin'in usta gazeteciliğinden, siyasi magazin yazarı

VE 2011'İN YILDIZLARI...

Buraya kadar okuduğunuz enlerin pek çoğunun sinir bozduğunun farkındayım. İyi şeyler yok mu, yıldızlar yok mu bu ülkede. Hepten mi kara deliklerle çevrildik? Elbette var. İşte birkaç tanesi...

YILIN TELEVİZYONU: RCA

Yılın en iyi televizyonu hiç şüphesiz benim evdeki televizyon. Kanada'dan alıp getirdiğim bu televizyon Türkiye'de iki kat daha pahalı satılıyor. HD özelliği var. Kurcalamadığım daha bir sürü başka özelliği de var. Fakat en önemli özelliği, Türkiye televizyonlarını göstermemesi. Ne işe yarıyor? Film izliyorum. PC'ye bağlayıp monitör olarak kullanıyorum. O koca ekranda koca kafa yandaşlar ve yalakalarla karşılaşmamak için uydu aletin kablосunu bile çıkarmış durumdayım. Allah korusun, iki tane uyduruk pronto kanalı bulacağım diye zaping yaparken TRT'ye denk düşmediğim için çok ama çok mutluyum. O bizim

vergilerimizi yandaşlara sebil gibi dağıtan dünyanın en kötü televizyonundan uzak bir sene geçirdim. Herkese tavsiye ederim. Sırf iktidar veya para pul uğruna açılmış yüzlerce televizyon kanallarında yayınlanan dünyanın en kötü yerli dizilerinden, asla bitmeyen evlerimizin gedikli hırsız reklamlardan, marketlere tezgah tar olmayacak adamların salladığı iktidar ve cemaat yalanlarından beni kurtardığı için televizyonuma minnettarım. En iyi televizyon, kapalı olan televizyondur.

YILIN YAZARI: BU SENE DE SÜRPRİZ YOK!

Seçmesi en kolay başlık hiç şüphesiz bu olmalı. Bana göre yılın yazarı GHK'dır. Şimdi diyeceksiniz ki, "ayıp be kardeşim, insan kendisini yılın yazarı seçer mi?" İlk bakışta haklısınız. Pek etik gibi durmuyor tabii. Lakin, ben kendimi

başka bir kimse olarak görmesem zaten senelerdir siz sevgili gerçek dostlarımın sevdiği yazıları yazamazdım. Bir parça şizoid olmasam o yazıların yazılması kolay değil dostlarım. O yüzden müsaadenizle en sevdiğim yazarlar RED yazarları olsa bile ben bu sene de GHK'yi yılın yazarı seçeceğim. Neden dersiniz? Gerekçe sağlam.

Bu zavallı GHK denilen şahıs, bu sene eşşekler gibi çalıştı. Çünkü bir işi var. Bir mesleği var. Medyadaki mesleksiz yazarlar ve gazeteciler gibi değil. Uluslararası sermaye için canla başla çalıştı bu adam. Hedeflerini tutturdu.

ÖZETİ: 2011'İN KARA DELİKLERİ...

Ahmet Hakan'ın popülaritesinden ve elbette yayın yönetmeni Enis Berberoğlu'nun yayın yönetmeni olmasından ötürü iktidar gücünden medet umuyor gibi görünmesi şahsen beni üzdü ve üzüyor. Bence *4yüz* ekibi bütün yazıları Sedat Ergin'e yazdırmalı ve diğerleri sadece poz vermeli. **Ertuğrul Özkök, Oray Eğin ile beraber bir TV programı yapmalı hatta. Mümkünse buralardan uzakta, Paraguay'da filan...**

YILIN EN VATANSEVERİ: MUHAFAZAKAR GENÇLİK

Arada sırada takıldığım kafelerden birinde bir genç çalışıyor. 20 yaşında. Yazar olduğumu bildiği halde, aramızdaki 20'den fazla yaş farkına rağmen hemen her konuda bana akıl vermeye kalkıyor. Beni, GHK'yı ikna etmeye çalışıyor abuk sabuk fikirleriyle. Pek dinlemiyor. Bildiğini okuyor. Aslına bakarsanız, okuduğunu da anlamıyor. Muhafazakar, dindar, AKP sempatisini ve kendisine sorsanız herkesten daha vatansever. Hemen her konuşmamızda Türkiye için canını vermeye hazır görünüyor. Muhtemelen *Facebook*'ta profiline Türkiye bayrağı koyuyor.

Bedelli askerlik mevzusunun çıktığı gün baktım ki gazete okuyor. Bana diyor ki, "Ben de bedelliden yararlanmak istiyorum". Ona bedellinin 30 yaş altına işlemediğini anlatıyorum. Fakat dinlemiyor. 92 doğumlarının bundan istifade edeceğini söylüyor bana. Bunun olanaksız olduğunu söylüyorum ama anlamıyor. Sonra gazeteye bakıyorum ve 1992 yılında çıkarılan bedelli uygulaması ile ilgili bir haber görüyorum. Elbette dehşete düşüyorum. Karşımda 1992 yılında uygulanan bedelli askerlik haberini 1992 doğumlarının da yeni bedelli uygulamasından yararlanacağı şeklinde algılayan bir prototip genç var!

Cemaat ve AKP yıllarının Türkiye'ye yaptığı en büyük kötülüğü olmalı. Herkese vatansever olduğunu söyleyen, oysa vatanın ne olduğundan haberleri olmayan gençler

yetiştirdi bu iktidar son on yıl. Kimseyi dinlemeyen, sadece kendisine tapınan, parasını verip vatani bir benzinli Hyundai parasına satmaya hazır bir gençlik yetiştirdi elhamdulillah. İşin komik yanı ceplerinde bir Hyundai taşıdığı almaya yetecek para da yok. Daha kötüsü ise okumayı dahi bilmiyorlar. İsmi bende saklı olan o genç, hiç şüphesiz yılın en vatanseveri. Böyle vatana böyle yatan lazım belki de...

YILIN EN HAYALPERESTİ: MEHMET BARANSU

Sözde liberal olan ama kadrosu epeyce bir değme faşistlerle dolu olan Taraf Gazetesi'nin son kullanma tarihi geçmiş tek kullanımlık muhabiri Mehmet Baransu, Ekşi Sözlük'ün kapatılmasını istediği için yılın son aylarında ani bir atakla bu başlığın liderini solladı geçti. Yoksa yılın en hayalperesti Norveç'te 90 küsur kişiyi öldüren katil olacaktı. O katil, o kadar kişiyi öldürerek faşizan hayallerine kavuşacağını sandı ama bizim Baransu, Ekşi Sözlük'ü kapatarak ziyadesiyle katkıda bulunduğu ileri demokrasimizin en hayalperesti unvanını ele geçirdi.

YILIN EN YALAKASI: EVET SAYIN SEYİRCİLER!

Hayatım boyunca sayısız yalakalık örneğine şahit oldum. Gündelik hayatımda ya da medyada. Fakat Kadın İşleri Bakanı Fatma Şahin'i beklerken on dakika boyunca yalakalıkta hız rekoru denemesi yapan TRT spikeri gibisini göremedim. İzlemeyenler varsa internetten bulup izlesinler. İnsanın ne hale gelebildiğinin belgeselini yapmış TRT. Doğru dürüst bir tane belgesel üretmeyen TRT'nin bu yalakalık belgeselinde o spiker 40 senede Kanuni Sultan Süleyman'a yapılmayan yalakalığı 10 dakikada AKP

Bakanı için yapıvermiş. Analar neler doğuruyor ama keşke doğurmayıp doğum kontrolü yapsalarmış.

YILIN EN KÖTÜ GAZETESİ: ACABA HANGİSİ?

Her sene beni en zorlayan başlık bu. Hangi birini seçeceksin? O kadar çok gazete arasından seçim yapmak inanılmaz zor. Ben şahsen hiçbir gazeteyi kırmamak için bütün burjuva gazetelerini yılın en kötü gazetesi seçiyorum. İçlerinde sadece *Akşam* benimle röportaj yaptığı için bu senelik bu listede değil. Benimle röportaj yapsın *Zaman*, onu bile göklere çıkarmayan Engin Ardıç olsun.

YILIN LALESİ: KİM ACABA?

İktidarın mizah işlerinden sorumlu Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç "Halk artık gül gibi, lale gibi, sümbül gibi Cumhurbaşkanı seçecek" dedi. Abdullah Gül seçildi. Sıra lalede demek ki... Bir sonraki adı belli olmayan Cumhurbaşkanımızı şimdiden yılın lalesi seçiyorum.

YILIN EN AKIL FİKİR HIRSIZI: ATA DEMİRER

Bu ülkede özellikle alternatif medyada yazarlık yapanların ortak kaderi yazılarında sundukları akıl, fikir ve varsa esprilerin insafsızca çalınmasıdır. Yıllardır bu kaderi yaşıyorum. Büyük medyada çok sayıda örnek var. Ertuğrul Özkök mesela, hemen her ay bir şeyler araklar benden ve kullanır köşesinde. Yazarları bırakın. Bir reklam ajansı düpedüz *BirGün* gazetesine yazdığım bir yazının ana temasını çalarak, "Hepimiz tatil için çalışıyoruz," başlıklı bir kampanya yürütüp malı götürdü. Reklam ajansını bırakın, koskoca Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı 'medya okuryazarlığı' dersi fikrini tamamen benden çaldı. 2001'den 2004'e kadar yazmış olduğum yayınlarda 'okuryazar' unvanını ilk olarak kullanan ve içini dolduran bir yazıydım ben. Medya eleştiri sitelerinde ses getiren yazılarımdan altında bir imzaydı

bu. Devlet bile yankesicilik yaptı benden anlayacağınız...

Fakat şimdiye kadar bir stand-up şovcusunun espri hırsızlığı ile hiç karşılaşmamıştım. Ata Demirer denilen bir arkadaş, kitabıma dahi giren, 2009, 2010 ve en son olarak 2011'de *Leman*, *BirGün* gibi yayınlarda sık sık 'sensörler' hakkında yaptığım esprilerden oluşan bir stand-up şov ile malı götürüyormuş şu anda. Aynen benim yazılarımda kullandığım esprileri canlandırıyor. Okur dostlarım iletiler bu hırsızlık haberini.

Esprilerimin her hakkı mahfuz olup, şahsıma kredi vermeyenin sonu, bugüne dek yazılarımla malmeme olan bazı talihsizlerin sonudur. Buradan Ata Demirer'e açık bir çağrıda bulunuyorum. Ey Ata Demirer, şovunda kullandığın esprilerin kaynağını her gösterinde dile getirmez ve kazancından anlaşıcağımız bir payı bana iletmezsen eğer, hem yazınsal olarak, hem de hukuksal olarak senin ensende boza pişireceğim. Sensörlerin intikamı acı olur! Ben sadece yazar değil, mühendisim. Yahu yoksa malmemen, yoksa yaratıcılığın, yoksa espri üretecek bir kafan senin nene gerek komedyenlik? İlk ve son uyarıdır bu!

YILIN MARŞI: YENİ 10. YIL MARŞI

Çıktık dolu yalanla On yılda her darbeden On yılda on beş milyon Seçmen yarattık her mezardan Başta bütün dünyanın Saydığını Başbakan Duple yollarla ördük Anadolu'yu dört baştan Sağcıyız cemaatiz kalbimiz taş siperi AKP'ye durmak yaraşmaz Tayyip önde Türkiye geri... (GHK)

Amerikan ordusuna tonla mal sattı. Hatta ilave sorumluluklar aldı. Şirketinde iş güvenliği komitesine Başkan bile oldu. Yetmedi. Onca iş, güç, uğraş arasında her ay **RED** için, her hafta *BirGün* Pazar için çarşaf çarşaf yazılar yazdı. Yetmedi, Hz. *Facebook*'ta millet geyik paylaşır ve karı kız oğlan erkek peşindeyken hemen her gece birkaç tane vecize yumurtladı. Yetmedi roman, öykü ve bir diğer kitap için çalıştı. Bütün bu çalışmaların ötesinde sadece GHK, Oray Eğin tarafından aynı cümle içinde Fehmi Kuru ile aynı hakarete uğramış biricik adamdır. Bu da mı yetmedi? Sadece GHK'nın yazılarından hem Fehmi Kuru'nun köşesinde hem Melih Aşık'ın köşesinde alıntılar yapıldı, hatta ismi verildi. Bunu başaran başka bir yazar var mı kardeşler? E o zaman GHK yılın yazarı değilse neyimin yazarı a dostlar?

YILIN GAZETESİ: BİRGÜN

Hiç şüphesiz bu sene yazar kadrosuna GHK'yı da katan *BirGün* yılın gazetesi. Ben yazıyor olmasaydım da yılın en

iyi gazetesi olacaktı. Çünkü manşetlerde, haber metinlerinde insan var. İnsan ruhu var. Burjuva medyası gibi kiralık, Çin malı ucuz bir medya robotu değil. *BirGün* manşetleri haykırıyor. Türkiye'de babamızın hayrına çıkan bir avuç süreli yayından birisidir *BirGün* gazetesi. Burjuva medyası gibi ebemizin, yedi sülalemizin peşinde değildir *BirGün*. Hakkın peşindedir.

YILIN DERGİSİ: RED

Elbette geçen senelerde olduğu gibi bu senenin de dergisi **RED** oldu. Türkiye'de başka kimselerin yapamadığı muhalefeti, aydınlanmayı yine **RED** yaptı. Hiçbir netameli iktidar odağı ile bağlantısı olmayan, gücünü devrimcilerden, sosyalistlerden, solculardan, demokratlardan ve sokaktan alan **RED** için yılın dergisi olmak kolay bir işti. Çünkü rakibi yoktu. Olanlar da ya büzdüler, ya kaybolup gittiler ya da solcuların klasik hastalıklarına yenik düşüp mevcut düzeni sorgulamak yerine birbirleriyle didiştiler. **RED**'in böyle kaygıları hiç olmadı ve olmayacak. Söylemeye gerek yok. **RED** okurları da yılın okurları oldular bittabi.

2012'de görüşmek üzere değerli dostlarım...

Fenerbahçe Cumhuriyeti'nden Metris'e:

Futbol, işçi sınıfının oyunu olarak başladı. İngiltere'de Liverpool liman işçilerinin bulduğu bir oyun. Geniş emekçi halk yığınları bu oyunu çok sevdi ve hızla dünyaya yayıldı. Yeryüzünde ortaya çıkan her gelişmeyi, kendi varlığını sürdürmede araç haline getirmekte ustalaşmış burjuvazi, emekçi kitlelerin bu zevkini de kendi parasal ilişki ağı içine aldı. Futbolu bulan işçi sınıfına, bu oyunu parayla seyrettirmeyi başardı. Yetmedi, işçi sınıfının ideolojik manipülasyonunda; şovenizmle, milliyetçilikle zehirlenmesinde kullandı. Futbolu bir oyun olmaktan çıkarak, oyunu endüstrileştirdi.

Futbol endüstrisi o kadar büyüdü ki; UEFA'nın bu yıl şampiyonlar liginde dağıtacağı toplam para 800 milyon avro. Oligarklar futbol takımı satın alıyor. Çok kârlı bir yatırım. Petrol zengini Araplar, İngiliz Manchester United Kulübü'ne 1,6 milyar sterlin teklif ediyor. Bir futbolcu 40-50 milyon avroya başka bir kulübe satılıyor. Sporcu en pahalı meta haline geliyor...

Paranın böylesine çok ve kolay dolaştığı bir piyasada, teşvik ve şikenin olmaması mümkün mü? Kumarın (iddia ve bahis) yasal olduğu, suç sayılmadığı bir yerde birileri hile yapmak istemez mi? İtalya, Almanya, Yunanistan ve Türkiye'de birilerinin hile yaptığı çıktı ortaya. Normal, zira 'domuzlaşma'nın dur durak bilmediği bir dünyada bütün kan emici 'domuzlar' ne bulurlarsa yemek istiyor. Doymuyorlar. İnsana, emeğe saygıları yok. Kazandığı üç kuruş paradan artırıp hafta sonu maç keyfi yapacak olan emekçiyi hem yasal kumar oynatarak, hem forma satarak, hem de izlediği maçtan para alarak soyuyorlar. Öyle doyumсуuzlar ki, seyircisiz oynama cezasını revize ederek, erkekleri cezalandırıyorsak neden kadınlardan para kazanamayalım deyip, kadınlara bilet satıyorlar şimdi de...

Temmuzdan beri şikeyle yatıp şikeyle kalkıyoruz. Sanki futbolda şike olduğunu bilmeyen varmış gibi! Bu toplumda en iyi haber kaynağı, mahalle berberi ve kahvehanedir. Bizim Tarlaşası'nda sabahları kahvehane önünde yapılan futbol sohbetlerinde, Aziz Yıldırım'ın federasyonu ele geçirdiği, rakiplerine ve hakemlerine baskı ve zor uyguladığı, şike yaptığı hep konuşulurdu. Yani soyulan ve kandırılan, ama buna rağmen futboldan vazgeçmeyen, maruz kaldığı soygun ve aldatılmaya tepki vermeyen emekçi halkımız her şeyi biliyordu.

Peki, yalnızca Aziz Yıldırım mı? Tabii ki yalnızca o değil. Neredeyse hepsi hileci ve şikeci. Beşiktaş'ın tüpçü başkanı çok mu temiz? Galatasaray'ı seviyoruz, seveni de seviyoruz, lakin 96-2000 arasındaki hâlâ içimize sindirebilmiş değiliz. Dört yıl şampiyon olundu, UEFA ve Süper Kupa alındı ama durum çok karanlık. Mehmet

Ağar, Haluk Ulusoy, Adnan Polat, Fatih Terim dostluğu pek de safiyane dostluklar değil. Zira Mehmet Ağar, o dönemdeki faaliyetleri nedeniyle çete yöneticisi olmaktan hüküm yedi! Ayrıca o dönem takımdaki yerli oyuncuların neredeyse tamamı **Gülen hareketine sempati duyuyordu** ve takım içindeki liderleri şimdi AKP milletvekili olan Hakan Şükür'dü. 'Hocaefendi'nin de desteği olmuş olabilir.

Mesela Galatasaray'ın Ankaragücü'nü 8-0 yenip şampiyon olduğu maç vardı. Rakip kaleci Zalad'ın rüşvet aldığı söylendi ama soruşturulmadı. Teşvik ve şike bu kadar aleni yapıldığı halde neden hiç soruşturulmadı? Ya da şöyle soralım: **Neden şimdi ve neden Aziz Yıldırım?** Kimilerinin iddia ettiği gibi 'eski Türkiye'ye ait hiçbir şey' yeni Türkiye'de olamayacağı için mi yapıldı bu operasyon? Bu tespit (eski-yeni anlamında) doğru fakat yüklenen 'temizlik' anlamı yanlış. Pisliklerin temizlendiği doğru değil. Türkiye 'eski Türkiye' olmayabilir fakat futbola yapılan operasyon da, tıpkı medyaya, enerji sektörüne, bankacılığa yapılan, sermayenin el değiştirmesi operasyonundan farklı değil.

Karışık işler...

Bakin, *Forbes* dergisi, Aziz Yıldırım'la ilgili bir haber yapmış ve şikeden cezaevinde olmasının onu iş liginde küme düşürebileceğini yazmış. Yerinde bir tespit. Meselenin şah damarı burada atıyor. Türkiye'de sermaye el değiştiriyor. Alt ligdekiler Süper Lig'de oyuncu oluyor, eski baronlar köşelerine çekilmek zorunda kalıyor. Başka deyişle, en büyük baronlar

ligden başka bir oyuncuyu, üste alıp diğerini tasfiye ediyorlar. "Neden Aziz Yıldırım?" sorusunun doğru cevabını bulabilmek için buradan ilerleyip, hem Aziz Yıldırım'ın hangi iş koluyla süper lig oyuncusu olduğuna, hem de onu süper ligden düşürüp, yerine geçmek isteyen kim olduğuna bakmak gerek. Tablo biraz karışık...

Forbes dergisi, Aziz Yıldırım'ın savunma, inşaat, turizm, denizcilik, beton ve hayvancılık alanında 9 şirketin (Maktaş Makine, İmsak Savunma, Savtem Savunma, As İnşaat, Asbeton İnşaat, Gülhan Denizcilik, AG Denizcilik, Aly İnşaat ve Şahdem Süt Entegre Hayvancılık) sahibi/ ortağı olduğunu ve iş dünyasında kayda değer bir ağırlığı olduğunu yazmış. Dokuz şirketli topluluğun amiral gemisi Maktaş Makine. 1973'te kurulan şirketin en büyük müşterisi NATO ve TSK. Şirketin son dönemde aldığı en önemli iş ise, TSK'nın TAFICS projesi. Bu ihale biraz civcivli bir konu, dolayısıyla karmaşık tabloya bu ihaleden girebiliriz.

TAFICS, **'Türk Silahlı Kuvvetleri Entegre Muhabere Sistemi'** demek. TAFICS, İngilizce söylenişinin kısaltılması oluyor: *Turkish Armed Forces Integrated System*. Bu ihalenin epey civcivli olduğunu, o günlerde *Milliyet*'te yazan Metin Münir vurgulamış. (28 Temmuz 2008) TAFICS ihalesinin ilk aşamasını Alman Siemens ortaklığıyla 223 milyon dolara, ikinci aşamasını da yine Alman Siemens ortaklığıyla 177 milyon dolara, Aziz Yıldırım'ın sahibi olduğu Maktaş Makine alıyor. **Şirketin referansları enteresan: Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı,**

İçişleri Bakanlığı, Türk Telekom, NATO ve TAFICS Başkanlığı, Yapı Kredi Bankası, Türkiye Siemens A.Ş. ile Fernay ve Preussag gibi yabancı kuruluşlar.

Rüşveti veren belli, ya alan?

Metin Münir yazısında, ihaleyi Türk Telekom'un açtığını ancak projenin finansmanının Savunma Sanayi Müsteşarlığı tarafından yapıldığını ve müsteşarlığın devrede olduğunu söylüyor. Savunma Sanayi ihalelerinde nihai kararı Savunma Sanayi İcra Komitesi veriyor. Bu komitede, Başbakan, Genelkurmay Başkanı, Milli Savunma Bakanı ve Savunma Sanayi Müsteşarı yer alıyor. Güzel. Ancak mesele burada biraz ciddileşiyor, zira Metin Münir, yazısının devamında, Alman Siemens'in bu ihaleyi -malzeme sağlayıcısı olarak- kazanabilmek için rüşvet verdiğini Alman mahkemelerinde tespit edildiğini yazıyor. Bu ihale için rüşvet verildiğini söyleyen kişi ise, o dönem Alman Siemens Yönetim Kurulu üyesi olan Michael Kuschenreuter. Bir ay hapis yatınca konuşmaya karar veriyor: **"Siemens'in bazı Yönetim Kurulu üyelerinin katıldığı bir toplantıda, Türkiye'de askeri bir ihaleyi kapatmak için rüşvet verme kararı alındı. Rüşvet işini düzenlemesi için bir aracılıyla anlaşmaya varıldı. Ordunun iletişim altyapısını modernize etmek için yapılan ihaleyi 150 milyon Euro bedelle Siemens aldı."** Aracılık etmesi için anlaşılan kişi ise, Monaco'da yaşayan Tonio Arcains isimli bir iş adamı.

Tablo, "Futbol sadece futbol değildir," deyişini haklı çıkaracak kadar vahim ve karışık. Bir futbol kulübü var, başkanı silah tüccarı, NATO müteahhidi, askeriye den kazanıyor, ihalelere giriyor, Michael Kuschenreuter'in mahkeme ifadeleri doğruysa bu ihalelerde rüşvet veriliyor, ihalelerde karar verecek olanlar hem Fenerbahçeli, hem de kulüp başkanıyla yakın ilişkileri var, ama bir gün, tıpkı *Forbes* dergisinin yazdığı gibi Aziz Yıldırım iş liginden küme düşürülüyor!

Aziz Yıldırım sahip olduğu ilişki ağına güvenerek ve son iki sezondur son maçlarda kaçırılan şampiyonlukların verdiği gerilimle, bugüne kadar pek çok kulübün yaptığını yapıyor ve hakkında verilen küme düşürme kararını uygulamaya koyacak olanlar, sekiz ay izledikten sonra, fırsatını bulup operasyonu yapıyor. Şimdi kulüp KOÇ ailesine geçiyor ve bütün medya "Yakışır Ali'mel!" tezahüratlarına başlıyor!

Ali Koç'un öne çıkarılması ve Koç ailesinin savunma sanayiinde büyümek istemesi -Altay isimli milli tank projesinin, KOÇ'un sahibi olduğu Otokar tesislerinde üretildiğini biliyoruz-, Aziz Yıldırım'ın tasfiyesini bir KOÇ operasyonu olduğunu akla getiriyor doğrusu. Aziz Yıldırım'ın

Küme düşen şampiyon 'işadami'...

Ruslarla da iş tutması, ABD kanadında hoş karşılanmamış olabilir. Zira bir yerde KOÇ varsa orada ABD-İsrail blokunu aramak gerek. Ayrıca Mustafa KOÇ, savunma sanayii alanında büyümek istediklerini açıkça söylemiş. Bu Altay tanklarının üretimi anlaşması sonrası, Başbakan, "İşi hızlı bitirin," deyince KOÇ da, "Türkiye'nin kendi bölgesinde lider olabilmesi için istikrarlı yönetime, büyüyen ekonomiye ve kuvvetli bir silahlı kuvvetlere ihtiyacı vardır. (...) Başarı için uzun vadeli yaklaşım, vizyon ve liderlik gerekir," diye cevap vermiş Başbakan'a. Önce başbakanı övmüş, sonra da piyasada lider olmak istediğini söylemiş. (30 Temmuz 2008, *Hürriyet*)

'İkoncan' Süreyya'nın sırrı

Bir süreliğine karmaşık tablonun içinden çıkıp, küçük bir parantez açarak KOÇ'un lider olmak istediği savunma sanayi ve silah pazarında eski liderin kim olduğuna bakalım. Bu isim, hiç kuşkusuz Faruk Yalçın'dı. 'Dünyanın sayılı zenginleri arasında yer alan' (5 Aralık 2008, *Milliyet*) Faruk Yalçın, Aziz Yıldırım'ın dayısı ve arkasındaki asıl güç kabul ediliyordu. 1963'te kurduğu Makyal isimli şirket, NATO için yaptığı tesis ve üslerle tanınıyordu ve aynı zamanda silah pazarında da söz sahibiydi. Ancak Faruk Yalçın, toplumda pek tanınan bir isim değildi. Medyada görünmezdi. Türkiye toplumu Faruk Yalçın ismiyle Aziz Yıldırım'ın Fenerbahçe'ye başkan olması sonrası tanıştı. Zamanla Yalçın ailesinin diğer fertleri (Neşat ve Osman Yalçın) kulübe üye olunca, Fenerbahçe'yi Yalçın ailesi yönetir oldu.

Faruk Yalçın ve ailesini bu topluma asıl olarak 3 bin dolarlık bikinisinin üzerine 9 bin 500 dolarlık ince tülün bir elbise giyen, koluna 5 bin dolarlık çanta, gözüne 1250 dolarlık gözlük, ayağına 2 bin 100 dolarlık terlik, ayak bileğine 2 bin 500 dolarlık halhal, el bileğine 1500 dolarlık takı takan ve bikinisinin altına doladığı 1500 dolarlık pareosuyla Bodrum plajlarında endam eden, 'aylak sınıfı'nın öncülerinden ikoncan Süreyya Yalçın tanıttı. (12 Temmuz 2008, *Vatan*) Denize girmek için binlerce dolar harcayan bu 'aylak'ın kim olduğu merak edilince, Aziz Yıldırım'ın dayısı Faruk Yalçın'ın kızı olduğunu ve Yalçın ailesinin devasa bir servet birikimi bulunduğunu öğrenmiş olduk.

Faruk Yalçın, 1 Aralık 2008'de, İsviçre'de tedavi gördüğü hastanede öldü. Cenazesi neredeyse devlet töreniyle kaldırılmış. Kimler yok ki: Eski Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker, eski İstanbul Valisi - yeni AKP Milletvekili Muammer Güler, eski İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, eski CHP Genel Sekreteri Mehmet Sevigen, eski TBMM başkanı Hikmet Çetin, Mehmet Ağar, Deniz Kuvvetleri Başkanı Mahmut Özgener,

Erdoğan Demirören ve Beşiktaş Başkanı olan oğlu Yıldırım Demirören, Rahmi Koç, oğlu Ali Koç, Saffet Ulusoy, Ferit Şahenk ve daha pek çok isim... (6 Aralık 2008, *Hürriyet Kelebek*) Lider ölmüştü ve Koç'lar lider olmak istiyordu. Karışık tablomuza dönelim ve iz sürmeye devam edelim...

Yine 'Hocaefendi'!

Küme düşürülen Aziz Yıldırım'ın yerine başka kim süper lige çıkma potansiyeli taşıyor? Medyanın süper liginde Aydın Doğan'a çelme takarak, 'büyük' oyuncularından biri olan, sonra enerjide de büyüyen Çalık Grubu aklı geliyor. Grubun CEO'luğunu yürüten ve Başbakan'ın damadı olan Berat Albayrak'ın, savunma sanayinde büyümek istediklerine yönelik beyanatları basına yansımıştı. Ayrıca şike operasyonu sürerken en sert ve keskin yayıncılığı bu gruba bağlı medya şirketlerinin yapması oldukça manidar! Yine medya ve enerji piyasasında 'büyük' oyuncu olmaya oynayan ve futbola büyük paralar yatıran yayıncı kuruluşu bünyesinde barındıran Çukurova Holding'in patronu da aklı gelmiyor değil...

Karmaşık ilişkilere bir karmaşa daha ekleyelim: Futbolu biraz takip edenler, özellikle Beşiktaşlılar anımsayacaktır, Azeri işadami diye tanıtılan, Rusya devletiyle birlikte silah ticaretiyle uğraşan Mübariz Monsimov'u. Hani 50 milyon avro göğüs reklamı ve dünyastarlarını getirme vaadiyle Beşiktaş başkanlığına talip olmuştu. Mansimov'un memlekete girişi biraz hızlıydı. *Home Store*'ün sahibi Diyarbakırlı iş adamı Veyssel Kadayıfçıoğlu ile Deniz Akkaya yüzünden karakolluk olmuşlardı (4 Temmuz 2008, *Hürriyet*). Bu husumeti bitirmek için devreye İhsan Kalkavan girmişti. Tabii Kalkavan'ın olduğu yerde Fethullah Gülen'i görmek gerek. Ancak Kalkavan Deniz kızımızın arasında kalan iki 'erkek'i barıştırmayı başaramıyor, bu

kez devreye Mansimov'un dostu, ünlülerin jinekoloğu Alp Nuhoğlu giriyordu. (22 Mayıs 2008, *Milliyet*) Nuhoğlu'nu, oyuncu Zeynep Tokuş ile olaylı boşanmasından ve yeni doğan çocuğu için Fethullah Gülen'in huzuruna çıkıp hayır duası almasından biliyoruz. Nuhoğlu, bu husumeti bitirmek için Aziz Yıldırım'dan ricacı oluyor ve Yıldırım problemi çözüyordu. (25 Mayıs 2008, *Milliyet*)

Piyasaya sert dalış yapan Mansimov'a, Deniz'den sonra, deniz kenarında maç yapan Beşiktaş Kulübü sunulur. Ama ne olduysa, kulübü almaya karar verdiği günün akşamı bu karardan vazgeçiyor. Bu satış aracılık eden Beşiktaş yöneticisi Celal Kolat, "Bir gecede bizi sattı," diyor. (15 Temmuz 2008, *Hürriyet*). Gülençi Kalkavan, silah ticaretinde süper lig oyuncusu olan Monsimov'a Beşiktaş'ı vermek istiyor, ama Aziz Yıldırım araya giriyor, adamı bu karardan vazgeçiriyor. Tüpcü başkanın oluncağı elinde kalıyor. Aziz Yıldırım'ın ligden düşürülmesinde bu kez aklımıza Gülen hareketi geliyor. Neden gelmesin? Rusya, Gülen hareketini etkin olduğu her yerde yasaklatıyor. Mansimov'un Putin'le iyi ilişkileri var. Kalkavan devreye giriyor, Mansimov üzerinden Rusya'ya giriş kapısı aranıyor. Belki de Kalkavan Mansimov'la ortak silah ticareti yapmayı planlıyordu. Ama Rusya ile ticaret yapan Aziz Yıldırım araya girip işi bozuyor. Çok yerden Aziz Yıldırım çıkıyor!

Parayı kim buldu?

Karmaşaya son bir karmaşa daha ekleyelim de kafalarımız iyice karışsın. Futbol federasyonu UEFA, şampiyonlar liginde Fenerbahçe'yi çıkartıp, yerine Trabzonspor'u alınca, ne yapacağını bilemez vaziyette dolanırken, "Devlet olaya el koysun," talebinin üzerine atlayıverdi. Ve kabinenin spor bakanına gidildi. Toplantıda, sacmalığın devam edeceği,

yani UEFA'dan atılan Fenerbahçe'nin, şampiyon sayılıp ligde kalacağı ve kararın sene sonu verileceği ilan edildi. Devlet olaya el koyunca neler olduğunu *Hürriyet* gazetesinden Esra Sahici'nin 3 Eylül 2011 tarihli haberinden okuyalım:

"Futbol kulübü başkanlarının, Gençlik ve Spor Kulübü Bakanı Suat Kılıç'a bayram ziyareti, kulüplerin borsadaki şirketlerini uçurdu. Küme düşeceği endişesiyle yaklaşık iki aydır borsada eriyen Fenerbahçe hisseleri dün 'bakan zirvesi' ile 130 milyon lira değer kazanarak en hızla yükselen hisselerden biri oldu."

Yalnızca Fenerbahçe mi? Trabzonspor Şampiyonlar Ligi'ne alınca borsadaki değeri iki günde yüzde 43,6 büyümüş ve şirket değeri 332 milyon 500 bin liradan 477 milyon 500 bine çıkmış. **İki günlük kazanç 145 milyon lira!.. Galatasaray'ın piyasa değeri 692 milyon 838 bin liradan 727 milyon 690 bin liraya yükselmiş. Bir günde 34 milyon 851 bin lira.** Beşiktaş'ın ise, 339 milyon 200 bin liradan 352 milyon liraya yükselmiş. **Bir günde 13 milyon lira.** Herkes kazanmış! İki aydır eriyen Fenerbahçe hisseleri tavan yapmış. Ama bu süreçte bu hisselerle kim ya da kimler borsada oynadı? Bu kârları kim yaptı? Anımsayalım, Ali KOÇ, federasyona "Bizi düşürün," teklifinde bulunurken, "Şirketimizin değeri zarar görüyor," diyordu. Ve aynı şirket, devlet olaya el koyunca 130 milyon lira değer kazanıyor! Bakan ise, toplantı sonrası, "Şike üzerine konuşmadık," diyordu!

Her şey nasıl da karışık. Futbol oyunu, Fenerbahçe, Aziz Yıldırım ve yönetimdeki iş ortakları, savunma ve silah pazarı, savunma sanayi icra komitesinin 'Fenerbahçeli' üyeleri, Alman Siemens, Ruslar, Mansimov, Kalkavan, Gülen, ihaleler, rüşvetler ve CEO'luğunu Başbakan'ın damadının yaptığı Çalık, Karamehmet, KOÇ ve hem KOÇ hem de savunma ihalesi varsa, olmasından şüphe etmediğimiz ABD-İsrail bloku... Aziz Yıldırım, lider olan dayısı vefat edince iş âleminde küme düşürüldü. Bunu, bu karmaşa içinde kim ya da kimler yaptı, bilinmez, bu bilmece kolayına çözülmeli!

Ve şimdi 'işlem tamam' olsa gerek ki, sıhhati pek de yerinde olmayan Aziz Yıldırım tahliye hazırlanıyor. Esrarengiz bir el, şike cezasında indirme gidiyor...

Bir oyun oynanıyor, ama dürüst değil. Bu oyuna, "Yeni Türkiye kuruluyor" ismini vermişler. Biliriz, içinde yaşadık, eski Türkiye denilen boğazına kadar pislige batmış, pespaye bir cumhuriyete dönmüştü. Yeni Türkiye denilen ise sanıldığı kadar yeni değil. Sahne aynı, pespayelik aynı, dekor ve oyuncular değişiyor. Ama ne yazık ki, bu oyunda tek hile yapmayan, tek şike yapmayan emekçi halkımız izlediği oyunu hâlâ futbol sanıyor...

'Karadeniz adamı yipratur!..'

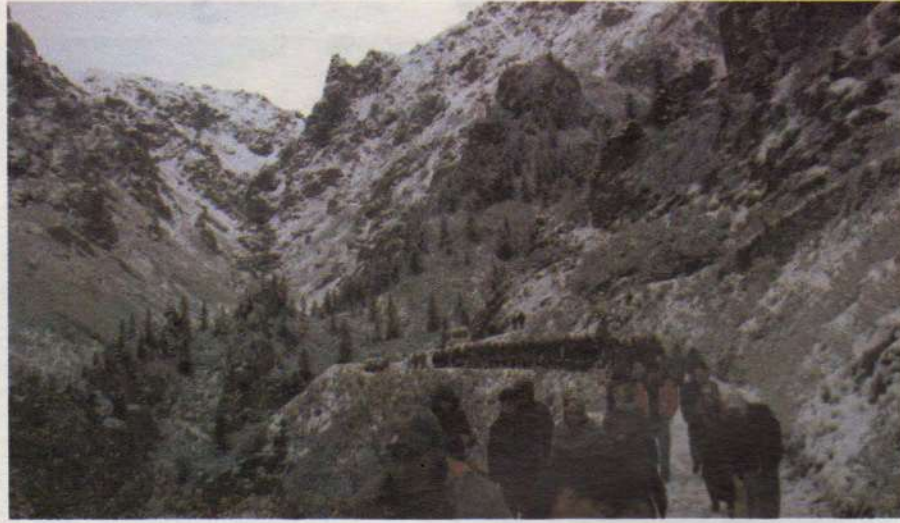
Trabzon'un Solaklı deresindeki direniş, bir yanıyla artık maalesef tüm vadilerimizin mutlak etkinliklerinden olan 'talancı şirket - yöre halkı' çatışmalarının hemen tüm dinamiklerinin devrede olduğu bir örnek. Karaçam Destanı bu boyutuyla, **hâlâ yaşam mücadelelerine 'Fransız Su Şirketi' kalanlara bir nevi giriş metni** sayılabilir. Öte yandan, geçtiğimiz ay yaşananlar ders kitaplarına girecek özgünlükte ayrıntılarla da dolu.

Solaklı Deresi, Trabzon'u Bayburt'tan ayıran Soğanlı Dağları'ndan doğar. Yükseklerindeki Çaykara ilçesini derin vadilerle yarar ve alüvyonlarıyla Of ilçesini oluşturarak denize dökülür. Rus işgali sırasında açıldığı için 'Rus Yolu' olarak da bilinen Of-Bayburt Karayolu, Solaklı Deresi'ni takip ederek Soğanlı Geçidi'ne ulaşır. (Bunu unutmayın, sorucam sonra!) 80 kilometrelik Solaklı Deresi üzerinde planlanan 36 -I- HES projesinin dördünün inşaatına geçmesiyle vadinin ilgili kısımları ağır tahribata uğradı, yöre halkı derin bunalıma sürüklendi ve başta Karaçam Köknar köyleri olmak üzere direnişe geçti.

Karaçam ve Köknar köyleri baştadır. İnsanlar Solaklı Deresi'nin dar yatağının yamaçlarına sırtlarında toprak taşıyarak oluşturdukları küçücük, eğimli bahçeleri bellerine ip bağlayarak çapalar, karalahana yetiştirirler. Bir de inekleri vardır. Bir de son zamanlarda vadideki HES inşaatlarından etkilenerek yukarı bölgelere doğru kaçışan ve köylerine sığınan yaban hayvanları. HES'lerin yarattığı gürültü ve hayvanların geçiş yerlerini kapatmalarından dolayı artık köylerde sansarlar kedilerle birlikte doluyor.

Yine de Karaçam ve Köknar şu saatte Karadeniz'in en kalabalık köyleri arasındadır çünkü yazlarını gurbette, inşaat işlerinde geçiren yöre halkı kışın köylerindedir. HES'e karşı açtıkları davanın masraflarını bu koşullarda karşılamaya çalışan köylüler HES inşaatında çalışmamaya da yeminli ve açılmış davalara, halkın kararlı direnişine rağmen vadiye girmeye inat eden HES'çi şirket ile gerginlik bir zamandır sürüyor. Yaşadıkları toprakların kendileri için çok değerli olduğunu belirten köylüler, **"Bu ülkeden hiçbir zaman sığıyetçi olmadık, hiçbir şey de istemedik. Ama 90 yıldır buraya hiçbir şey getirmeyenler şimdi deremizi almaya geldiler. Bu toprakları asker postahıyla, polis copuyla, biber gazıyla tanıştırdılar."** diyor.

İşin ilginç yanı, şirket Karaçam'da aslında elektrik üretemeyecek olan bir sözde HES için saldırganca çalışıyor. Zira Solaklı Deresi'nin doğduğu bu mevkiye akarsu, baharda buzulların erimesiyle canlanan bir cıvız sudan ibaret ve aslında mesele Solaklı'nın suyu kadar havasının da satışlara gelmesi! Ve zira, önceki sayılarda değindiğimiz gibi, altyapısını Kyoto Protokolü ve devamı 'duyarlı' mevzuatın döşediği 'karbon ticareti' diye bir şey var. Nedir efendim, bu mevzuat uyarınca HES yenilenebilir, cici enerjidir. Bunlardan yapan şirkete, 'çözümün bir parçası oluyor' diye karbon emisyon sertifikası verilir. Sen de bu sertifikaları kömür gibi kaka enerjii kaynağı kullanan tesislerine saydırır, kota kazanırsın. Hatta daha ballısı, bu sertifikaları ikinci el piyasalarda diğer kaka enerjii şirketlere satabilir, finansallaştırabilirsin. Ne yani, mortgage patladı diye kapitalizmin köpük piyasa aşkı söndü mü sandınız? Üstelik bunun bir de özel teşvikli VCS (VerifielCarbon Standart) kredisi vardır ki inşaatı da neredeyse bedavaya getirir. Sırf piyasa faizlerinin çok altındaki oranlarla bu krediyi kullanıp bu parayı

işletmek için bile akmayan derelere HES projesi üretip **EPDK yetkililerinin takynalarını öpmeye değer.** İşte bu kredi ve sertifikasyon başvuruları dolayısıyla, şirketin göstermelik de olsa, "Çalışıyorum, işe başladım" diyebilmek için resimlere, kanıtlara ihtiyacı var. İşte HES'çi şirketin bu kar kıyamette, akmayan dereyi işgal etmekte inadının 'inceluğu' buradadır! Velhasıl Karaçam ve Köknar köylerinde 2011 isyan sezonu 23 Eylül'de açılır: Yine bölgeye iş makinelerini götürmeye çalışan firma yetkilileri ve onlara eşlik eden jandarma ile köylüler arasında çıkan arbedede 2 jandarma ile 7 köylü yaralanır, 6 köylü gözaltına alınır. Tutuklanan 3 kişi, daha sonra serbest bırakılır. Yaşanan gerginlikler sonrasında HES firmasına ait iş makineleri bölgeden indirilir. Ancak müdahale duyurularına karşı vadilerinde nöbete başlayan halk, yaşam savunucularını ve duyarlı insanları desteğe çağırır. *Karadeniz İsyanı Platformu, Derelerin Kardeşliği Platformu, Trabzon Emek Meclisi, Halkevleri* ve pek çok yaşam savunucusu vadi halkıyla dayanışmak için Karaçam ve Köknar'a intikal ederler...

Karaçam ve Köknar halkı, son olaylardan bir gün önce yaptıkları basın açıklamasında şöyle diyor: "Özellikle Trabzon İdare Mahkemesinin bu davayla ilgili Birlikli Kararı'nın, hukuk sürecinin işlediği bir dönemde Birlikli Heyeti'nin bölgeye gelmesi beklenmeden askeri destek ile Karaçam ve Köknar'a girilmeye çalışılması bizim yasalara karşı olan güvenimizi tamamen alt üst etmiştir. Bu andan sonra bölgede yaşanabilecek herhangi bir olumsuzluğun sorumlusu kesinlikle bizler olamayız. Bizler yaşam alanlarımızı korumaya devam edeceğiz. Mücadelemiz, yaşam mücadelesidir ve meşrudur. Duyurumuz yaşam alanlarımıza saldıranlara uyardır."

Nitekim 3 Kasım 2011 sabahı 'endişe edilen olumsuzluklar' yaşanmaya başlar. Aşağıda dakika dakika bölgeden aktarılan gelişmelerle **Karaçam Köknar Destanı** yazılır:

Saat 10:30 civarında ilk haber düştü: "HES'çi Bugato Şirketi, iş makinelerini vadiye sokmak için harekete geçmiş durumda. Şu an dağ tarafından, eski Bayburt yolundan iniyorlar. Kadınlar ve çocuklarla birlikte 300'e yakın köylü şirketi karşılamak için yola çıktı." Jandarma ve polisle berkitilmiş HES'çi konvoyu bu kez köylünün direnişinden çekilmiş olmalı ki, normal sahil yolundan vadiye girmek yerine **dağı aşmak ve arkadan dolanmak suretiyle iki puan kazanmayı hedeflemiş** ancak bu kez de gözüklerin

kıvrıla kıvrıla dağdan inen konvoyu saatlerce öncesinden tespit edeceğini hesap edememiş.

Saat 11:30 civarında dağ yolunu tırmanan köylüler çok sayıda jandarma ve tam teçhizatlı robokop vadiye inmeden, 1900 rakım civarında durdurdular. İş makinelerini bölgeye sokmak istemediklerini belirten köylülerle güvenlik güçleri ve HES firması çalışanları arasında tartışma başladı. Öğle saatlerinde kolluk kuvvetleriyle köylüler arasında pazarlık ve gergin bekleyiş sürüyordu. "Alana girelim, konteynırları kuralım ama çalışmayalım," gibi öneriler direnişçiler tarafından kabul görmedi.

Jandarma ve köylülerin karşılıklı bekleyişi sürerken olaya tepkiler yağmaya başladı. Öğleden sonra *Karadeniz Teknik Üniversitesi HES karşıtları* Trabzon merkezindeki Meydan Park'ta bir basın açılması düzenleyerek bu halk düşmanı saldırıyı kınarken, aynı dakikalarda İstanbul Taksim'den, *Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu* bileşenleri ses veriyordu. Ülkenin her yanından yaşam savunucuları ve duyarlı insanlar Solaklı Vadisi'ne ulaşmaya çalışıyor, ulaşamayanlar Trabzon valiliğini dilekçe yağmuruna tutarak valiliğin fakslarını kilitliyordu.

Dağ yolunda direnenler bir yandan zorlu şartlarda gelişmeleri aktarmaya çalışıyor... **Saat 15:10:** "Araçları geçirmemek üzere bekliyoruz. Kar yağışı başladı. Komutanlar dışarıdan gelenlere 'Siz buralı değilsiniz' diyerek köylünün birliğini kırmaya çalışıyor. 1900 metreye, jandarmaya takviye olarak 200 kişilik Çevik Kuvvet çıkartıldı."

17:10: "1900 rakımda direniş sürüyor. Vadi karanlıkta ve sis altında. Hava dondurucu soğuk. Az önce Köknar Köyü'nden 3 minibüsle direnişçilere yakacak odun ve sıcak ekme getirildi. Jandarma ve Çevik, yol üzerinde barikat kurmuştu ama şimdi dağıldılar. Soğuktan dolayı araçların içine sığındıklarını tahmin ediyoruz (Bizim ateşimiz var, onların yok!) Sadece komutanları ortada. Karşılıklı bekleyme devam."

Akşam doğru gelen mesajlarda sıcaklığın iyice düştüğü, kar yağışı ve buzlanmanın arttığı belirtiliyordu: "Dağ yolunda 200 civarında insan, kamp ateşleri etrafında direnmeye devam ediyor. Jandarmalar da üzerinde hiçbir ibare bulunmayan, nereden tahsis edildiği bilinmeyen, sivil minibüslerin içinde bekliyor. Gerekirse sabahlanacak. Direnenler kazanacak. Doğa kazanacak."

Nitekim sabahlandı: "Şirkete karşı nöbeti gece

de sürdüreceğimizden, bazı arkadaşlar barınak yapabilmek için branda almaya köye indiler. Soğuğa rağmen direnişçilerden ayrılan yok aksine yeni katılımcılar bölgeye intikal ediyor. Keyfimiz yerinde, moralimiz yüksek, kolluk kuvvetleri buradan gidene kadar burada kalmaya kararlıyız." Gerçekten de Doğu Karadeniz Dağlarının sopası yoktu: Dağ yolundan baskın yapmaya niyetlenen HES'çiler ve kolluk kuvvetleri vadiye inmeden durdurulmuş, akşam karın da bastırmasıyla geldikleri yol kapanmıştı. Şimdi arkaları dağ, önleri barikat, ne geri dönebilir ne de destek alabilir halde kalmışlardı! Köylüler ise arkalarını köylerine vermiş olmakla her türlü lojistik desteğe sahip durumdaydı. Herhalde jandarma ve çevik eğitimlerinde bu olaydan çıkartılan dersler aktarıldı!

Böylece 3 Kasım'ı 4 Kasım'a bağlayan gece, Bugato şirketi Solaklı deresine kepçelerini daldırabilsin diye, vatandaşlarını yani Karaçam ve Köknar köylülerini ile jandarmasını ve polisini, Doğu Karadeniz Dağları'nın 1900 rakımında, tipi ve sıfırın altında, birbirinin karşısında nöbete diken devleti de gördük. Tabii tüm bunları bizim iyiliğimiz için yaptığını inanmamızı isteyen, tüm bu fedakârlığa "Su akar Türk bakar" demesinler diye katlanan devlet! Ki daha görecüklerimiz de vardı ve çok beklememiz de gerekmedi...

İlk Müdahale sabah 05.30'da geldi: "Polis ve jandarma birlikte halka saldırdı: "Dağın! Dağılmazsanız dağıtacağız!" Barikatı dağıttılar. İnsanlara doğrudan, 1 metre mesafeden gaz sıkıttılar. Yaralılar var."

06:00 İkinci müdahale: "Kadınlara saldırdılar. İlk müdahaleyi kadınların köye indiği sırada yapmışlardı. Olaylara yetişen kadınlara ikinci kez saldırdılar. Biber gazlarıyla, coplarla girdiler. Ezilen, baygın geçiren kadınlar var. Komutan, 'Atın bunları dereye!' diye bağıyor!"

07:00 Üçüncü müdahale: "Polis ve jandarma Derebaşı Mevkii'ne çekilen halka üçüncü kez saldırdı. Özel mülk olan çay bahçesine girdiler, sığınan halka saldırıyorlar. Ambülanlar geldi, yaralılar var. Vali emriyle saldırdıklarını söylemişler. Gözaltı sayısı şu anda bilinmiyor."

"Saldırıya uğrayan grup çay bahçesinin 100 metre kadar gerisine çekilmiş durumda sürünerek direnmeye devam ediyor. Bu grup bilindiği gibi köyün dışında. Bu gruptaki bazı gençler polislin ulaşamadığı sarp yamaçların tepesine çıkıyor "Gözaltına aldıklarını bırakana kadar buradan inmeyeceğiz. Ya da gelin bizi de alın!" diye direniyorlar. Bu arada köyde Karaçam halkı galeyana gelmiş durumda, belediye binasına doğru yürüyüşe geçtiler."

10:00: "Saldırıya uğrayan halk belediye binası önünde toplandı ancak kapılar kapalıydı ve belediye başkanı kayıp; nerede olduğu bilinmiyor. Belediye önünde de arbede yaşandı. Gözaltına alınmış olan herkes geri alındı, şu anda gözaltında kimse yok. Şimdi halk dar raporur almak için topluca Çaykara Sağlık Ocağına doğru ilerliyor. Oradan da Trabzon'a geçilecek ve suç duyurusu yapılacak."

Bu mesajdan sonra, Trabzon şehir merkezindeki Meydan Park'ta, diğer yaşam savunucularının da katılımıyla toplanmak üzere yola çıkan araçlar, önce Yomra'da sonra da Trabzon girişinde, havaalanı önünde durduruldu. Görüşmelerden sonra polis ve basın eşliğinde Meydan Park'a varıldı ve oturma

'Yeşil-Pis'inki kaç santim?

eylemi yapıldı.

Karaçam Köknarlıların savunmaya döndükleri vadilerine bunca terör ve insanlık dışı uygulamadan sonra, şimdi birkaç konteynır adeta utanç ve vahşet abidesi olarak dikilmiştir. Böyle bir halk tepkisi karşısında bu şantiyenin hayata geçemeyeceği ortada iken, yaşanmakta olan sürecin halkın direnişini kırmak yerine öfke ve kararlılığı bilettiğinin sembolü üç konteynır...

Ve Karaçamlı Murat Sarı'nın sözleri, dağlardan akan sis gibi vadilerimizin üzerine asılı kaldı: "1900 metrede kar yağışı altında altı ayrı noktada yanan kamp ateşlerinin etrafında kenetlenmiş Köknar ve Karaçam halkının o muhteşem suratlarını ve gece geç saatlerde ekmeğini ve odununu paylaştığı jandarma ve çevik kuvvette göstermiş olduğu o misafirperverliği, 70 yaşında teyzelerin sırtlarındaki kazaklarına düşen karın eriyip yanan kamp ateşinin ışıklarına karşıp gökyüzüne yükselmesini, karanlıkta gözükten yaşlı amcaların ellerindeki ekmecek poşetlerini, sabah 5'te bu güzel yüreklerle, gece odununu, ekmeğini paylaştığı jandarma ve çevik kuvvet tarafından, biber gazlarıyla, coplarla, küfürlü tehditlerle, inanan bir avuç cesur insana yüzlerce askeri kuvvetle saldırılmasını asla ve asla unutmayacağız."

5 Kasım'da yine sabaha karşı vadi hareketlendi: **05:30, Solaklı Vadisinin Rövanşlı** "Konteynırları vadiye bırakan kamyonlar, -geldikleri yol kapalı olduğundan- sabah Karaçam Beldesinden geçmeye çalışırken, hayvanlarına bakmak için kalkmış olan kadınların saldırısına uğradı. Çevik Kuvvet eşliğinde belden geçmeye çalışan araçların camları kırıldı, kamyonlar tanınmaz hale geldi, bazı şoförler araçlarını bırakıp kaçtı. Polis havaya ateş açarak suyunu ve yaşamını savunan kadınlarımızı dağıtmaya çalıştı. Olay yerinde çok sayıda mermi kovarı var... **Karadeniz Yıpratır!**"

Birkaç saat sonra: "Konteynırları bırakan kamyonlar Karaçam'dan sonra Köknar köyünden geçerken de müdahale ile karşılaştı. Bütün köylüler kararlı ve inançlı. Sularından ve yaşamlarından vazgeçmeyecekler. **Santral Yapma Boşuna, Yıkacağız Başına!**"

Nihayet aynı günün ilerleyen saatlerinde Yarbay, Üsteğmen ve şirket yetkilileri bölge halkı ile toplantı talep etti. Yapılan toplantıda inşaat alanından sorunsuz bir şekilde ayrılmak istediklerini belirten yetkililere ve jandarma kuvvetlerine karşı bölge halkı, **"Bölgeye yerleştirilen konteynırların kayıtsız şartsız kaldırılması ve üç güne kadar bölgenin terk edilmesi"** taleplerini, **"aksi takdirde yaşanacaklardan sorumlu olmayacaklarını"** dile getirdi. Halkın teklifini kabul eden yetkililer bölgeyi terk edecekleri ve dava sonuçlanana kadar çalışma yapılmayacağı sözü verdi. Jandarma aynı gün bölgeden ayrıldı.

Tabii HES'çi cephe güreşe kanacak değildi. HES'çi şirketin yolsuzluktan ruhsatı iptal edilmiş müteahhitleri yandaş gazetelere, direnenlerin ne PKK'lılığını, ne yabancı uşaklığını bırakan, **T.C. devletini eşkiyaya karşı gücünü göstermeye çağırın** beyanlarını püskürttüverdi.

Devlet yine de büyüklüğünü gösterip müşfik ve kıllı kollarını açıyordu. Vaysel Eroğlu Solaklı'daki pilot projeyle vadinin 'turistik cazibe merkezi' haline geleceğini müjdeledi. Vallahi öncesinden güzel olacaktı. Solaklı'yı gören, kendi vadisinin de böyle olmasını isteyecekti. Ülkenin boşa akan kaynaklarını değerlendiriyorlardı, filan işte...

Karaçam Köknar Destanı'nın bu tefrikasının finalini, vadi halkı yaptı: "Eroğlu'nun mesire yeri dediği bizim yaşam alanımız. Bu yıl tarlalarımızdan hiç ürün alamadık. Mahsülü HES'lerden kaçan yaban hayvanları yedi. Bu saatten sonra yargıya da güvenimiz yok. Çıkacak karar ne olursa olsun biz vademizde kesinlikle HES istemiyoruz ve sonuna kadar mücadele edeceğiz."

Anlaşılan, bu günden yarınlar kalacağı kesin olan bir şey varsa, o da o derelerin verdiği hayatı yaşayan insanların onurlu mücadelesi olacak...

Gayetle şekilli ve cicili bicili görüntülerden işkillenilmesi gerektiği sadece bizim memleketde has bir durummuş gibi algılanır aslında ya, yanlış; dünyanın çivisi çıkmış yerinden, olay sanıldığından daha global bir kapsamda. **Fosforlu, neonlu kıyafetlerle kendilerini o yana bu yana zincirleyen yeşilciler** bu gerçeği fazlasıyla kanıtlıyor işte. Hayatın sadece bir yönünü belirginleştirip oradan ilerlemeye çalışmanın ne kadar beyhude olduğunu gösteren net çıkarımlar oluşturması da cabası.

Gereksizce maskülen çağrışımlar yaratacak bir ifadeyle denizlerdeki hayatın tehlikeye doğru ilerlediğini anlatan bir reklam / tanıtım kampanyası aracılığıyla ilgi ve dikkat uyandırıldı hatırlanacağı üzere. **İşlevin değil de boyutun merak edildiğini beyan eden sloganda santimetre üzerinden sorgulananın, sanal ortamda sahiplendiğiniz bir balık olduğu** anlaşıldı. Kampanyaya iştirak edenlere organizasyonun kendi sitesinde pek yaratıcı bir şekilde tamaguçi oyuncağına olduğu gibi bir afaki balık tahsis ediliyor ve sahiplenilen bu e-canlı zamanla serpilip, büyüdüğü vakit size de anılan kuruluşun iltifatına mazhar olmak payesi veriliyordu.

Bunun ciddi ciddi denizlerdeki hayata, o da sadece yenebilir balıkların yakalanması mevzuuna bir derman olamayacağını az da olsa fark eden ilgililer, cinsel çağrışımın sınırlarını zorlayarak yakalanması mevzuunu pek tabii es geçip, tüketimi aşamasında, kabul edilen boyutun altındaki balıkların yenmesinin pedofili olduğu esprisini yumurtladılar. Tövbe estağfurullah millet sanki kolum kadar kofanalara, palazın ötesine geçmiş sinarilere uçkur çözüyor gibi.

E bizim millet, sanal eylem, tehlikesiz anarşizm konusunda öteden beri gayet dirayetli bir duruş sergilediğinden bu tathısu başkaldırısı epeyi taraftar buldu elektronik ortamda.

Taş atılıp kol yormaktan dahi zahmetsiz bu kampanyaya; çarşaf çarşaf ilanlarda, billboardlarda dublveleri dahil olmak üzere tam adresi verilerek tarif edilen sitye girip, birkaç soruyu cevapladığınız bir formla katılmak kimsenin geri durmaya lüzum duymadığı bir sosyal faaliyet haliyle.

Geçmişte hit olmuş bir şarkıdaki gibi; adınız, soyadınız, telefon numaranız soruları nakaratta izlenen sıralamadaki "Biz sizi ararız" sonucuna yürüneceğini hatırlatsa da, "Ya, en fazla kampanyanın etrafını anlatırlar, oradan da şu an müsait değilim der yırtarım" ferahlaşmasının cepte olduğunun bilinciyle eksiksiz dolduruldu tabii ki. Bu sorgulamayı geçen kimsenin santimetresi yetkililerin takdirine kalmış bir hayali balığı olduğu ve günden güne boy atıp uzayacağı müjdesi peşide. Ne

Shell şirketinin mühim miktarda hissesine sahip olan Greenpeace, Türkiye'de de en şirin Enerji Bakanı'mızla kakara kikir yapıyor, sonra gençlerin eline tutuşturduğu formlarla sokaklarda vatandaşın kredi kartı numarası topluyor... HES'lere falan tövbe ses çıkarmak yok... Gül gibi geçinip yeşilleniyorlar işte!..

kadar ulvi ve manalı bir eylem değil mi? Üçbuçuk santim bir çinekopunuz var, ki balıkçılık terminolojisinde 'defne yaprağı' diye geçer yani çinekoptan bile sabidir, ve yeminin suyunun bile endişesini taşımadan sadece sabırla büyütebileceksiniz.

Balığınız uzaya dursun, bittabi kişisel numaranızdan size ulaşıyor. Böylesi bir sosyal faaliyete katılarak ne biçim duyarlı olduğunuz ve ne kadar övülmeniz az olacağı anlatılıyor, en nihayetinde de bu duyarlılığı biraz daha ileri götürmeniz teklif edilerek, kuruluşun yayın organına abone olmayı düşünüp düşünmediğiniz soruluyor. Keklik gibi atlayıp, "Düşünmez olur muyum? Tabii düşünürüm, Descartes kadar benim de varoluş kaygım var," yanıtınız, bu denli kuşe bir yayına kredi kartı bilgilerinizin yardımıyla kolaylıkla sahip olacağınız muştulanıyor. Sistemin bir yerinde değilseniz, yani **ufak tefek faizlere eyvallah deyip çip aracılığı ile tüketici olamamışsanız**, saygılı bir şekilde veda edilip kapatılıyorsunuz.

Tam "Üç, beş, bizim de katkımız olurdu bu çevresel oluşumlara, kapitalizmin gözü kör olsun" diye hayıflanacakken, biraz bilgi sahibi olma gereği duyuyorsunuz. Zaman bilginin kirliliğinin dahi var olduğu bir zaman olduğu için kimsenin gizlisi saklısı kalmıyor haliyle.

Acıcık ötesini berisini araştırdığınızda bu **kirli yeşil** arkadaşların sistemle ne kadar entegre olduğu seriliyor gözünüzün önüne. Siz öyle saf saf bir sivil toplum kuruluşu, uluslararası bir çevre örgütü falan beklerken, **her şeyi yerli yerinde bir şirket** görüntüsü çıkıyor ortaya. Petrol tröstleriyle anlaşmaları, uzlaşmaları olan, CEO'su yönetim kurulu, çalışanları bulunan, sapa sağlam bir ekonomik döngüsü mevcut tam anlamıyla bir şirket...

Petrol sızıntısı mağduru birkaç tane albatrosu katranından arındırarak, ya da birkaç nükleer santralin en dış kapısına

kampanyanın sekiz on santimlik balıkları herhalde kıskanır.

Gerçi bu kardeşlerin ülkemizde popülerlik kazanmasında Çarşı'nın da hatırı sayılır payı var. Bunların Boğaz Köprüsü'nde bile sergiledikleri akrobatik atraksiyonları alıp Yeni Açık Tribün'ün ne işe yaradığı hâlâ kimse tarafından anlaşılamamış ucube şemsiyesine taşıyan onlar oldu. Tüm dağcılık ekipmanları tekmiil vaziyette oradan sarkılarak açtıkları pankart adrenalinin eksikliği hissedenlerin ihtiyacını ziyadesiyle giderdi yakın bir geçmişte.

Çarşı neye karşı?

Hal böyle olunca da şimdi son günlerin tartışma konusu olan Çarşı'nın aslında ne kadar görünenden uzak bir bir araya geliş barındırdığı tetzinin yerine oturması ile ilgili donelerden biri sayılması gerekiyor anılan eylem.

Galatasaray ile oynanan maçta Eboe'ye gösterilen tepki ten rengine gösterilmiş diye buyurmuş kolpacı kompo teorisyenleri. Siyahi futbolcunun eliyle koluyla top oynamasının, her fırsatta rakibin formasını çekiştirmesinin, bağırarak kendini yere atıp bir müddet yattıktan sonra son derece sağlıklı fulelerle kenara gelip tedavi görmesinin son derece sportmen hareketler olduğu, atılan çakmakların, su şişesinin, bozuk paraların sırf Afrika kökenli oluşuyla ilgili fırlatıldığı 'Alen'i işte. Evet mesela aynı maçta Ayhan da sarı ırkı temsil ettiği gerekçesiyle ısıklanmış, Engin Baytar'a da yine esmerliğin ötesine geçtiği için küfürlü tezahürat yapılmıştır.

Bu yüzden sapla samanı ayırıp kimin hangi eylemin peşinden niçin koştuğunu anlamakta ve hangi öküzlerin altından hangi buzağların bulunacağını bilmekte fayda var. Görüldüğü gibi kimlerin kimlerle hangi göbek bağlarıyla yan yana geldiği gerçeği pek de kolay saklanamıyor.

Kürt açılımı: Bir Mehteran havası

Eğer Kürt hareketinin tarihinde 25 yıllık bir mücadele geçmişi olmasaydı, AKP Kürt hareketini silah kullanarak tasfiye edebileceğine inansaydı, muhtemelen açılımla falan hiç uğraşmazdı.

Geleceğin tarihçileri Türkiye'nin geride bıraktığımız 10 yıllık dönemine bir isim takma ihtiyacı hissederlerse eğer, 'açılımlar dönemi' desinler. Kabul, kulağa bir **Lale Devri** kadar sempatik, bir **'restorasyon dönemi'** kadar bilimsel gelmiyor. Ama yine de alakalı alakasız her hükümet politikasına 'açılım' adı verilen bir döneme yakışacaktır bu isim. Hatta belki **'sonu gelmeyen açılımlar devri'** demeli. Öyle ya, kangren olmuş bir sürü yarayı açtı AKP, ama henüz o yaralardan birisini kapatmayı başardığını göremedik.

Bu bir türlü kapanamayan açılımların gündemi en fazla meşgul eden şüphesiz **'Kürt Açılımı'**ydı. İlk sinyallerini yabancı basında çıkan, **"Türk Devleti ile PKK görüşüyor, PKK yakında silah bırakabilir,"** tarzı haberlerle aldığımız açılım süreci, hükümet yetkililerinin bu konudaki açıklamalarıyla resmiyet kazandı. Siyasi gündemimizin semaları bir anda toz pembe bulutlarla doluverdi, Kürt hareketi ve devlet karşılıklı barış güvercinleri uçurdu. Artık analar ağlamayacak, güzel şeyler olacaktı. "Dersim'de analar ağlamamış mıydı?" diye soranlar da vardı şüphesiz. Ama onların kaç atımlık barutu kalmıştı ki? Türkiye'nin 'barış dolu' yarınlarında onlara yer yoktu. Onları ciddiye almak gerekmezdi.

Kürt sorununda şu an bulunulan noktaya bakınca, yukarıda yazdıklarım kulağa **'paralel bir evren'**de gerçekleşmiş gibi geliyor. Öyle ya, AKP, açılım sürecini başlatılı daha dört yıl bile olmadı, fakat bugün **AKP'nin Kürt politikası MHP'nin bile, "Eğer böyle devam edeceklerse destek veririm,"** diyebileceği bir noktaya geldi. Ordu dağda gerillayla savaşıyor, polis şehirde Kürt sorununa AKP gibi bakmayan herkesi tutukluyor, yargı Kürtlerin yasal partisini kapatmakla tehdit ediyor -belki de kapatacaklar-. Başbakan Kürt parlamenterlere, "Meclis'te olsanız ne olur olmasanız ne olur?" diye soruyor, anadilde eğitimden özerkliğe Kürtler'in en temel talepleri tartışılmaya değer bile bulunmuyor, ama bu politika 'yeni' oluyor. Neden? Çünkü hükümet Türklerin anlamadıkları için, Kürtlerin ise tenezzül etmedikleri için izlemediği bir televizyon kanalı açtı. Aferin hükümete! Eğer kimsenin izlemediği bir televizyon kanalı açmayı Kemalistler de akıl edebilmiş olsaydı, kim bilir, belki 40 bin insan ölmeyecekti.

Göl mü maya tutmadı, maya mı bozuktu?

Peki neden böyle oldu? O kadar gürültü koptuktan, beklenti o kadar yükseltildikten sonra neden 'yeni' diye önümüze konulanlar 'eski'nin bir adım ötesi bile değil?

Çoğu kişi, Kürt sorununun demokratik

çözümü konusunda AKP'nin zaten baştan beri samimi olmadığını söylüyor; Kürt açılımı adı verilen sürecin AKP'nin kendi Kürt'ünü yaratarak Kürt hareketini tasfiye etme planı olduğunu iddia ediyor. Ben bu düşünceye katılmıyorum. AKP'nin başlangıç aşamasında hiç değilse kendi çapında samimi olduğuna inanıyorum. Hükümet belli oranda taviz vererek PKK'yi silah bırakmaya ikna edebileceğine, Kürtleri devletle barıştırdığına gerçekten inanıyordu. Kabul, AKP'yi Kürt sorununda reform yapmaya iten hiçbir zaman onların demokrasiyi içselleştirmiş olmaları olmadı. AKP tamamen Türkiye burjuvazisinin geldiği aşamanın onu Kürt sorununu çözme zorlaması, daha da ötesi emperyalizmin bölgesel çıkarlarının bunu gerektirmesi yüzünden bu yola girdi. **Eğer Kürt hareketinin tarihinde 25 yıllık bir mücadele geçmişi olmasaydı, doğrudan söyleyecek olursak, eğer AKP Kürt hareketini silah kullanarak tasfiye edebileceğine inansaydı, muhtemelen açılımla falan hiç uğraşmazdı.** Bunları kabul ediyorum. Fakat AKP, açılım sürecinin başında Kürt hareketini silah kullanarak tasfiye edemeyeceğini de kabul etmiş durumdaydı. AKP'nin başlangıç aşamasında samimi olduğunu söyleyerek kastettiğim bu. Üstelik açılım süreci Kürtlere yönelik bir tasfiye planının parçası olsaydı, bu kadar çabuk çark edilemezdi. Kürt hareketi bir miktar geriletilene kadar açılım söylemi devam ettirilirdi. Fakat sürecin fiilen bitmesi bir yıl, resmen bitmesi ise üç yıl bile

bulmadı. Kürt hareketi ise bırakın gerilemeyi, her geçen gün gücüne güç kattı. Kürt halkının talepleri kamuoyunda yüksek sesle tartışıldı, meşruiyet kazandı. AKP, "Güzel şeyler olacak," diyerek güzel şeylerin olması yolundaki beklentiyi yükseltti, *Pandora'nın Kutusu*'nu açtı.

AKP'nin Kürt açılımından çark etmesinin sebebinin milliyetçi tepkiden çekinmesi de sanmam. Türk kamuoyu, Kürt sorununda sanıldığı kadar faşizan bir çizgide değil. Onların Kürt sorunu ile ilişkileri daha çok askere giden oğullarının, kardeşlerinin, yeğenlerinin üzerinden oluyor. Askere giden oğulları, kardeşleri, yeğenleri ölmesin istiyorlar. Devlet, savaşın suçunu Kürtlerin omuzlarına yıktığı için de Kürt hareketine öfke duyuyorlar. Eğer artık askere giden yakınları için endişelenmelerine gerek kalmayacağına ikna edilirlerse, Türk kamuoyunun büyük kesimi Kürt sorununda yapılacak en radikal reformlara bile sessiz kalmayı kabul eder. Geri kalan faşist kesim ise 12 Eylül referandumunda ülke gündemine etki etme kabiliyetini çoktan kaybettiğini cümle aleme gösterdi. Hatırlayın; AKP Kürt savaşının en kızgın yazılarının birisinin ardından kendisi için hayati bir anayasa paketini referandumdan neredeyse elini kolunu sallayarak geçirmişti. Faşist MHP ise bu referandumda kendisine oy veren kitleyi bile yönlendirmeyi başaramamıştı.

AKP'nin kendi başlattığı açılım sürecinin gırtlığını yine kendisinin kesmesinin

sebebi ne milliyetçi tepkiden çekinmesi, ne de yeterince samimi olmamasıydı. Sebep başkaydı. Sebep, emperyalizm çağındaki bir burjuva partisinin demokratiğinin yine o çağın nesnel şartları tarafından sınırlandırılmış olmasıydı.

Emperyalizm çağında burjuvazi, tutarlı demokratik dönüşümler gerçekleştiremez. Şu ya da bu konuda, tabandan gelen baskı sebebiyle ya da kendi sınıfsal çıkarları gereği bir iki reform yapabilir. Hatta Kürt açılımının başlangıcında olduğu gibi, yola sorunu kökten çözmeye iddiası ile de çıkabilir. Ama süreci asla sonuna kadar götürmez. Çünkü tutarlı demokratik dönüşümler ancak sürece kitleler dahil edilerek gerçekleştirilebilir. Burjuvaziye kitleleri seferber etmenin içinde barındırdığı riskleri göze alamaz. Demokratikleşmeye doğru atılan her adım, kitlelerin eşitlik ve özgürlük açlığını kamçılar, onları daha iyi yarınlar için daha büyük şevkle mücadele etmeye iter. Kitleler, özlenerline kapitalist sistem içinde çözüm bulamayacaklarını anladıkları oranda sistem karşıtı saflara geçer. Burjuvazinin sistem içi dönüşümleri gerçekleştirmek için başlattığı süreç, kontrolden çıkarak onun sınıfsal temellerini tehdit etmeye başlayabilir. Bu yüzden de burjuvazi, sürecin kontrolünü kaybedeceğini hissettiği anda baskı mekanizmalarını devreye sokar. İleri doğru attığı adımları geri almakla kalmaz, kimi zaman yola çıkış noktasından bile geriye savrulur.

Kürt açılımında da olan tam olarak buydu. Yukarıda da değindiğim gibi, Kürt sorununun öyle ya da böyle çözümü Türkiye burjuvazisi ve bölgesel emperyalist plan için elzem hale gelmişti. Kürt hareketi ise polise yöntemlerle tasfiye edilemeyeceğini geride kalan 25 yılda kesin olarak kanıtlamıştı. AKP, tüm bu sebeplerden dolayı Kürt sorununda bir reform süreci başlatmak zorunda kaldı. Fakat **Kürt halkının demokratik mücadele geleneği o kadar güçlü ve AKP'nin demokratik tahammül eşiği o kadar düşüktü ki açılım ölü doğdu...**

AKP'nin imtihanı

Başlangıçta Kürt sorununun çözümünü konusunda kamuoyuna hakim olan iyimser hava çabuk dağıldı. Habur'dan gelen PKK'lilerin Kürt halkı tarafından coşkuyla karşılanması ile birlikte işler değişti. Aslında beklenmeyen bir şey olmamıştı. Kürt halkının PKK'ye sempati duyduğu biliniyordu. Zaten bir demokratik açılımın gerekliliğini yaratan sebep de buydu. Fakat **Türkiye demokrasisinin zayıf kalbi bu kadarcık heyecanı bile kaldıramadı.** Devlet yetkilileri, yıllarca savaşçıları kişilerin 'kendi vatandaşları' tarafından kahraman gibi karşılanmasını hazmedemedi.

Süreci kontrol edemeyebileceğini ilk kez orada hissetti AKP; ve 15 PKK'liyi ülkeye davet eden kendisi olmasına rağmen sanki bu olayla hiçbir alakası yokmuş gibi sert tepki göstererek ilk çark etme belirtilerini de o zaman gösterdi.

Daha sonraki dönemde de Kürt halkının mücadele çizgisi gittikçe yükseldi. 2009 yerel seçimleri, referandumda boykot taktığının başarıyla uygulanması, YSK vetosundan sonra gerçekleştirilen kitlesel eylemlerle YSK'ya geri adım atılması, son seçimde blok adaylarının elde ettiği zafer hep Kürt hareketinin hanesine yazdığı başarıları. Açılımdan sonraki süreçte Kürt illerinde öyle bir dinamizm ortaya çıkmıştı ki, burjuva liberaller bile Türkiye'deki ana muhalefet görevini asıl yürüten siyasetin CHP değil Kürt hareketi olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

AKP'nin böylesine dinamik bir hareketi bir yerden sonra tehdit olarak algılanması, Kürt illerindeki kitle mücadelesinin meşruiyet kazanarak batıya da sıçramasından korkmaması mümkün değildi. Bu kitle mücadelesine meşruiyet kazandıracak olan açılım sürecini daha fazla sürdüremezdi AKP. Öyle de oldu. Önce vaat edilen reformlar bilinmeyen bir geleceğe ertelendi, ardından açılım söylemi yavaş yavaş terk edildi. Arap ülkelerinde başlayan halk isyanlarının Kürt hareketi için maddi ve manevi kaynak sağlama ihtimali doğunca da panik halinde 90'lara döndü. Kürt Tahrirlerinin yaşanmasından duyulan korkuyla KCK operasyonlarına hız verildi.

AKP'nin bugünkü Kürt politikasını şöyle özetleyebiliriz: Askeri ve polisiye yöntemlerle Kürt hareketi geriletilecek, Kürt hareketi özellikle kitlesel eylemler düzenleyemez hale getirilecek. Kürt halkına yönelik dini içerikli propagandaya ağırlık verilerek Kürt illerinde AKP'ye hatırı sayılır bir taban yaratılmaya çalışılacak, böylece BDP'nin Kürt halkının temsilcisi olma iddiası tartışılabilir hale getirilecek. Said Nursi'nin eserlerinde geçen Kürt kelimesini o eserlerin günümüz Türkçesine çevirilerinde kullanmayacak kadar milliyetçi bir çizgide olan Gülen cemaatinin Kürt sorununda son dönemde yaptığı çıkış, Erdoğan'ın Kürtlere seslenirken artık vatandaşlığa değil de din kardeşliğine vurgu yapması, Zerdüştlük polemigi hep bu amaca yönelik eylemler olarak okunmalı. Son aşamada ise artık pazarlık gücünü yitirmiş olan Kürt hareketi ile masaya oturulacak. Kürt halkı, incir çekirdeğini bile doldurmayacak reformlar karşılığında devletle barışmaya zorlanacak. AKP'nin bugün çözümünden anladığı bu. Tabii buna çözüm denilebilirse!

Geride bıraktığımız üç yıl, bize zaten bildiğimiz bir gerçeği bir kez daha hatırlattı: Emperyalizm çağında burjuvazi sistem içi demokratik dönüşümleri bile gerçekleştirmekten acizdir. Sistem içi demokratik dönüşümler için bile işçi sınıfının örgütlü mücadelesi gereklidir. Kürt sorununu çözecek olan da budur: Türk ve Kürt emekçilerin örgütlü mücadelesi!..

Kurucu ideolojinin yarattığı okullarda yetişen bireyler, gözümüze sokulan iki konuda sınıfta kalmıştır. İlki 'Seni seviyorum' ikincisi 'Özür dilerim' demesini becerebilen kuşaklar yaratmak...

Bu cumhuriyetin özrü...

Dersim, 1937

Kaç yıl oldu saymadım cumhuriyet kurulu ama demokrasiyle kanunluşluğu olan bir cumhuriyet kurduğumuzu biliyorum. Her ne kadar muasır medeniyet ve onun üstünde bir çığa hedeflese de, Andrey Bubka'nın tırnağı olamayan bir yüksek atlamacı olduğumuz kesin devlet ve millet olarak. Resmi ideolojinin üstyapısal dönüşümleri İtalyan komünistinin rızasıyla değil, zoruyla oldu bu ülkede. Bir gecede harf değiştirilerek okuma yazma oranı yüzde 3'lere indirildi, şapka kanunu yanılmıyorsa bugün hâlâ yürürlükte ve giymeyene cezası var. "Şapkasız çıkmam abi!" diyen adamlar aslında hukuka saygılarından böyle konuşuyor, artistslik olsun diye değil elbette.

Toplumun maddi manevi dönüşümü projesinde en ufak bir toplumsal muhalefeti zor kullanarak bastıran bir kurucu ideolojinin yarattığı okullarda yetişen bireyler, sanırım günümüz sosyal problemleri arasında gözümüze sokulan iki konuda sınıfta kalmıştır. İlki 'Seni seviyorum' ikincisi 'Özür dilerim' demesini becerebilen kuşaklar yaratmak... Karşımızdaki insana, hayvana, doğaya, kadına, erkeğe ölçsüz sevgi gösterisi, abartılı bir kurgu ve kıskırtılmış bir ego tatmini vasıtasıyla gösterilince, ayının yavrusunu severken öldürmesine dönüşüyor haliyle. Hadi ayı ayıdır dersiniz geçer, sevdiğine ulaşamadığı ya da onunla birlikte olamadığı için onu öldürmeyi çözüm olarak gören

insan anlığının 'pişmanlık yasası'ndan yararlanabilmesini sağlayan yasa koyucuya mı bozulacaksınız, sevgisi uğruna katil olana mı kızacaksınız?

Ne demişler, çirkin bir dil güzel bir görünümü geçersiz kılar. Sevmek eylemini karşındakine karşı şiddet kullanmaya kadar götüren hatta onu öldüren bir 'cumhuriyet çocuğu'ndan ülkede verimlilik beklememelisiniz.

Sayın Valim!

Kadına yönelik şiddetin tartışıldığı bir toplantıda en önde vali oturuyordu -kentin ismi lazım değil- konuşmacı Sosyolog/Prof. "Öyle değil mi Sayın Valim?" diye kendini onaylatıyordu. Acaba kendisine yönelik bir şiddetten mi çekiniyordu bu 'bağımsız akademisyen'? Devlet ne de olsa kadın erkek çoluk çocuk ayırmıyor şiddet kullanırken. Hem devlet bu, döver de sever de.

Birbirlerini sevmek davranışını bile yalan ve kurgu üzerinden kuran ve şiddeti bize öğreten *Flaş TV* türü kanallardan bu davranışların meşruluğunu gören her kuşaktan, her eğitim düzeyinden, her cinsten insan evladının, mavi-pembe kafa kağıtlarını gururla taşıdıkları bir cumhuriyet bu cumhuriyet.

Uzun zamandır da özür dilemekle meşgulüz millet olarak. "Seni seviyorum," demeyi sevdiğinin ensesine kurşun sıkarak öğrenen insan türü şimdi karşındakinden özür dilemeyi öğreniyor. Sosyal ve siyasal düzlemde, iktidar muhalefet hiç ayırım yapmaksızın,

kimileri özür diliyor Dersim'den kimileri özür dileyenleri engelleyemediği için özür dilemesi gereken katliamın sorumlusundan özür diliyor. Başka birileri de çıkıyor katliama, zora, baskıya, şiddete maruz kalmışların devletten ve millettten özür dilemesini bekliyor. **Başından sonuna kadar deli saçması.** Ne özür özür, ne dilemeyen doğru noktada.

Kemal Bey nereli?

Dersimliler'den özür dileyen iktidarın amacı özür dilemesini beklediği tek parti iktidarının CHP'sini madara etmek; bunun için koskaca bir halkın acısıyla, toplumsal travmasıyla, kuşaklar boyunca silinemeyecek izleriyle dalga geçiyor. Ayrımcılığı ve ötekileştirmeyi düstur edinmiş iktidar odağı, iyice itip kaktığı bir sosyal dokuyu, kültürel kimliği, etnik ve dini yapıyı bazen, "Siz bilirsiniz, Kemal Bey nereli?" diye hedef gösteriyor, işine geldiğinde de ayırtırdığı o nerelilik halinin başına gelenlerden dolayı 'oralı'lardan özür diliyor. **Otobüste ayağına yanlışlıkla bastığınız sevgilinizden özür dileyip, sizi terk ettiğinde öldürmeniz kadar samimi bir özür işte bu.**

Özrü kabahatinden büyüklere cumhuriyetinde bize düşen sevmeyi, özür dilemeyi unutmak sanırım. Ya da özürümüzü de sevgimizi de kuşaklara, sınıflara, 'ötekilere' doğru bir dille anlatabilmek. Bu dil Türkçe mi olur bilemem ama 'bu cumhuriyet'in ve 'bu cumhuriyetçiler'in diliyle olmayacak onu biliyorum...

Devrim neden gereklidir?..

Memleket sathında popülerlik kazanan siyaset tartışmaları öyle iğrenç bir hâl almaya başladı ki, tiksintiyle doluyor insanın içi. Televizyona bakası, gazete okuyası kalmıyor. Tartışma programlarının akıl-fikirden nasiplenmemiş, vicdandan ise haberi dahi olmayan pudralı suratlarında beliren artistik ifadeler, ancak bir 'bönlük' sayesinde hoş karşılanabilir. Ve ne yazık ki, ne acıdır ki, onların bu derece prim yaptığı bir memlekette, halkın 'bönleştirildiği' açıktır.

İşte böyle zamanlarda, mevcut siyasal gündemi öteleyen (belki de aşan) şeyler düşer hep aklıma. İçinde devindiğimiz kentlere dair, bitimsiz bir sorguyla bezenir sabahlamalar...

Evet, pek sayın ve ziyadesiyle sevgili seyirciler... Devasa bir hıza kurban gidiyor bugün her şey. Bu yazı ve barındırdığı bütün sızlanmalar da aynı hıza kurban gidecek hatta. Hatta ömür, ömürlerimiz, bir anda yitip gidecek bu devasa hızın orta yerinde.

Hayat bildiğimiz kent teması, her birimizin ruhuna işliyor. Bütün kaygılarımız, beklentilerimiz, heyecanlarımız ve dâhi aklımız, acımız kentin keşmekeşince belirleniyor. 'İnsan-doğa' ilişkisi yerini, 'birey-kent' ilişkisine bırakıyor. Gerçekliğimizin önündeki perde kuvvetleniyor sonra; yapay bir gerçekliğe hapsoluyoruz. Evet, iktidar hırsıyla, tüketme arzusuyla öyle dolmuş ki içimiz, bizi kapsayan gerçekliği keşfetmeyi hazmedemiyoruz; gerçekliğe önümüzde diz çöktürmek, yapamıyorsak, daha itaatkâr bir gerçeklik kurmak istiyoruz.

Hapsoluyoruz...

Pudralı suratlar!

Pudralı suratların yönettiği bugünün kentinin işleyişi bir makineye benziyor. Dışarıdan, çıplak gözle bakıldığında hayli karmaşık görünüyor; oysa oldukça basit bir aksamı var. Bir tarafından giren buğdayı, öte tarafından öğütülmüş olarak çıkarıyor. Eskiden öğütülmesi uzun bir zamana ve yoğun bir emeğe bağlı olan buğday, sadece butona basan bir parmak marifetiyle ve kısacık bir sürede una dönüşüyor. Una dönüştüğü anda da, büyük hızla dört bir yana dağıtılmaya, başka bir mekanize üretim sürecine aktörlük etmeye yollanıyor.

Kentin orta yerine sürüklenen yaşamöykümüzün buğday tanesininkiyle farkı var mı? Kentin bir tarafından yaşama dahil oluyor; büyük bir hızla öğütülüp yok oluyoruz. Hızın düştüğü yerde rahatsız oluyor, 'daha hızlı, daha hızlı' diye ünlemeye başlıyoruz hatta. Hızlıca olup bitiyor her şey: Hüznler, sevgiler, ayrılıklar, aşklar, coşkun ve ölgün duygular... Bir devlet dairesinde, fabrikada, inşaatta veya plazada mesaiyi nasıl hızlıca doldurmayı bekliyor ve istiyorsak,

Pülümür, Aşkirek...

kozmosun ortasına kurduğumuz ve kozmos sandığımız kentlerimizde de, öyle hızlı dolsun istiyoruz ömür mesaimiz...

Algımızı tazeledik, kente uydurduk. Güzele bakışımız değişti; çirkine de... Adaletten bile başka şey anlamaya başladık. 'Hayatın anlamı'na dair sorgular, anlamsızlık propagandacısı vıcık kafelerin, barların eline kaldı. Dönüşmeye ve dönüştürmeye dair kentin hacmini aşan güzel hayaller, bir grup 'yenik pehlivan'ın meyhane muhabbetine meze oldu. Bugün kente, insan eliyle kurulmuş şu öğütücü -adına hayat denilen!- temaya dair sorguları, kentin karşısında yenilmiş ve renkli ışıklarla donanmış bataklığın

cazibesine kanmış ödleler yönetiyor.

Güzel hayallerin hepsini 'gençlik patlaması' zanneden bu acınası ödleler, ödleliklerinin suçunu hayallere atarak ruhlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Çünkü onlar da, o hızlı öğütücünün bir parçasıdır artık. Ve hiç kimse, dahil olmaktan kurtulmaya çalışmadığı hiçbir şeye karşı olamaz! Akşamlara kadar eşeklere reva görülen kaderin tıpkısına maruz kalarak çalışıp, akşamdan sonra kazandığı paranın bir kısmıyla rakı alan yenik bir insanevladının, ancak kendi yenilgisine hayıflanma hakkı vardır. Kurulan güzel düşlere çekidüzen verme, onları bugünün hayatıyla buluşturma işi, o hayallerin

KORKULU GÜNLER VE DEVRİMCİLİK...

Birkaç söz de bugüne dair...

Her sabah gözümüzü, "Bugün kimler gözaltına alındı acaba?" diyerek veya daha önce alınanların tutuklanıp tutuklanmadığını merak ederek açar olduk. Hesabı tutulamaz oldu gözaltıların, tutuklamaların.

Faşizmin yeni halinin prova baskısıdır bu. Ve bu 'neo-faşizm', eşkinin askeri diktatörlüklerinden, olağanüstü hallerinden, sıkıyönetimlerinden daha baskıcı, daha tehlikelidir. Kimsenin şüphesi olmasın. Bugün artık, toplumsal sorumluluğun zerresini hisseden, daha güzel bir hayatı kurgulayan, hatta bunları bırakalım, herhangi bir saikle iktidara karşı olan herkes bir biçimde bedel ödeyecektir. O yüzden bugün devrimcilik, hiç olmadığı kadar cesarete, hiç olmadığı kadar özveriye ihtiyaç duyuyor.

Gözünüz kirışte, kulağınız kapı ziline olsun. Yarın, öbür gün, sadece yazdıklarınızdan, hatta sadece okuduklarınızdan dolayı gözaltına alınabilir; hiçbir delil yokken tutuklanabilirsiniz.

Şu arasıra bir şeyler yazmaktan gayri bir numarası olmayan aciz kulunuzun da böyle, varlığıyla onurlandıran bir davası var. 11 yıl mapus cezası istiyorlar zatıma. Suçum, sendikaların, yasal derneklerin

yaptığı bazı basın açıklamalarına katılmak ve katledilen arkadaşlarının cenazelerinde bulunmak... **Hakkımdaki deliller ise, sadece durduğum, evet, sadece durduğum birkaç fotoğraf...**

Aynısına maruz kalacaksınız; korkun! **Devrimcilik, korkmamak değil, korkunun üzerine yürüyebilmektir. İşte bu dönemde devrimciler, bu dönemde muhalifler, korkup sinenlerle, korkularının üzerine yürüyenler olarak ikiye ayrılacak. Çok net bir vaziyette hem de...**

Siz hangi taraftasınız?

taşıyıcılarına aittir.

Hay Allah!

Tüm bir yazıyı kilitleyene bakar mısınız sevgili dostlar... Sızlanmayı kilitleyene... Bu yazının bahsi olan kente ve 'modernite' kılıfıyla dayatılan hayata dair sorgulara yenilgilerinin acısını hafifletmek ve ruhlarını kurtarmak için dil uzatan insanevlatlarının küçümser bakışları, meyhaneden yükselen arabesk sesleri, gerçeğin ve devrimci iddiaların üzerini bir sis perdesiyle kaplıyor. Yeniklerin sesleri karışıyor sorgulara: "Bak, biz yaptık, bir hayrını görmedik", "Okulunu bitir, unvan sahibi ol, heder etme kendini", "Bunlar hayalcilikten başkası değil" diyorlar, çökmüş gözleri ve omuzlarıyla... Oysa hayat, yani şu kentin öğütücü dişlilerinin ötesindeki gerçek, heder olmaya değmez mi? Hatta ötesi, hederliği belirleyen kentin, 'modernite'nin formları, kıstaslarıysa eğer, heder olmak gerekmez mi?

Şimdi yenik pehlivanları meyhanelerinde bırakıp, bugün televizyonlarda tartışılanlara hiç bulaşmayan sorguya devam etmeliyim. Sorgulara, hayallere ve anlam arayışına yeniklerin ölgün seslerini karıştırmak, fevkalade tehlikeli...

Şu Dersim'in dağları...

Arada Dersim dağlarını ziyaret ediyorum. Dersim'in dağlarını bilirsiniz; türkülerimize, marşlarımıza konu olmuştur. Enginliği, yüceliği dillere destandır. Hayallerinin peşine takılıp o dağların yolunu tutanlarcaysa, enginliği ve yüceliği bir kat daha artırılmıştır.

Kış vakti, Dersim dağlarını boydan boyda kar kaplar. Dağın kenti görmeyen yüksek bir noktadan baktığınızda hayata, dört yanınızı çevreleyen ve bitimsizlik hissi veren beyaz örtüyle karşılaşrsınız. Orada hayat, suratları pudralı siyasetçilerin değil, doğanın belirlenimindedir. Bir metropolün orta yerinden Dersim dağlarının zirvesine sürüklenen biri için, bundan dehşet verici bir şey de yoktur.

Beyaz örtünün orta yerine, bizim apartmanlarımız, plazalarımız gibi doğaya küfreden gibi değil, doğaya aitmiş gibi duran öbek öbek evler dizilmiştir. Bacalarından süzülen duman, hayatı anımsatır. Birilerinin içeride sıcak bir sohbete daldığını duyumsarsınız dışarıdan bakınca. İçeride, meşe odununu yaşam kaynağına, ısıya dönüştüren bir soba vardır ve üzerine her daim 'şilan' kaynar. Bizimki kadar karmaşık değildir insan ilişkileri. Kafalarda gezilen 'yapılacaklar listesi', bizimki kadar dolu değildir. Ondandır ki, güneşe, suya, toprağa ve bilcümle doğaya daha fazla önem verir oranın insanı. Dualarını onlara ederler. Sözlerini onlara verirler. Hüznlendiklerinde, yüzlerini akarsuya dönüp, düşünürler uzun uzun. Düşünmeye bizden çok

daha fazla vakitleri vardır. Ve işte bu yüzden, bilgelige çok övündüğümüz modern kentlerimizde rastlanmazken, neredeyse her köyün bir bilgisi vardır.

Neden anlatıyorum peki bunları? Neden bunca yoğun bir gündemin olduğu memlekette, tutup da anlam arayışının yarattığı kıvrımlardan, dağlardan, insan ilişkilerinin iki halinden bahsetme gereği hissediyorum?

Bunlar üzerine düşünmeden, hayat üzerine, gerçeklik üzerine düşünmeden ve içine itildiğimiz şu kent temasına, kapitalist üretim ilişkilerince kontrol edilen, yönetilen hayata her gün daha fazla sızlanmadan, yeni bir hayatı kurmanın gereğini gerçek anlamda kavramanın imkânı yok da ondan...

“Devrimci ne olmalıdır/nasıl olmalıdır”a verilecek tonla yanıtın arasında, bence en önemlisi de budur: **Devrimci, sürekli sızlanmalıdır.** Sürekli rahatsız olmalı, gerçekliğini keşifle cebelleşmeli, bugünün hayatını bu gerçekliğe, ‘insan’ ve ‘kozmos’ gerçekliğine aykırılığı üzerinden karşısına alıp, yarının hayatını da bu karşıtlık temelinde tahayyül etmelidir. Devrimciliğin tek değişmez ilkesi, sızlanmak, rahatsız olmaktır. **Rahatsızlığı, sızlanması ve bunaltısı gerçek olmayan devrimciliği, meyhane masasında yapılan ‘mazi sohbetleri’nde son bulur.**

Devrimcinin ‘tip’i...

Son olarak...

Biraz yavaş olmalı... Kentin bitmek bilmez temasına seslenmeli elbette her daim; seslenmeli ve bu temasının yalancı yanını, doğaya aykırı yanını teşhir etmeli. Ama arada da, bu temasadan kurtulmak için soluk almalı. Bunalımı ve anlam arayışını konuk etmeli sabahlamalara... Kavramlara boğduğumuz literatürümüzün hayattaki karşılığını görmek için, kentin kalabalık bir caddesine oturup, insan yüzlerini, ellerini, ayaklarını gözlemeye koyulmalı. İşte ancak o zaman, bu memlekete, dünyaya ve dâhi kozmosa neden gerekir devrim, tam olarak anlaşılabilir! Ve işte ancak o zaman, devrim dünya için yarının sorunu, kendimiz içinse, bizatihi bugünün sorunu olabilir!

Her devrimci, yapacağı devrimin prototipidir. Mekanik düşünen, mekanik yaşayan, mekanik konuşan ve iktidar hırsıyla dolan bir devrimci, bürokratik bir devrimin habercisidir. Ciddiyetten nasiplenmemiş, marjinalleşmiş, kendi kabuğunda yaşayan bir devrimci, herhangi bir devrimin habercisi dâhi olamamıştır. Ama politik ciddiyetinin yanına hayatla, kentle, gerçeklikle ve bugünün keşmekeşiyle, hırsıyla ilgili sorguları da katmış devrimci, ‘insan-doğa’ ilişkisini yeniden kurgulayacak, bu ilişkiye uygun yeni bir ‘modernite’yi, yeni bir hayatı inşa edecek bir devrimin habercisidir!

‘İki kere iki dört etmez’in ispatı

Nevriye, sen çok hesaplı kitaplı bir kızsın. Bazen, kafanı ‘5’ sayısı, burnunu üçgen, kulaklarını da bir dairenin yarı çapı olarak görüyorum...

Hayatını hesaplayarak yaşayabileceğini sanıyorsun. Evden çıkarken liste yapıp eve dönünce listeyi tamamlayınca sayı imparatorluğuna kulluk görevini yerine getirdiğini düşünüp uyuyor ve rüyanda denklemlerden oluşan mutlu ve güvenli bir cennet görüyorsun.

Farkında değilsin ama bu giderek bir paronayaya dönüşüyor. Çevrendeki herkesi ve her şeyi sayılarla sınıflandırıyorsun...

Örneğin... Mithat: Yaş 36 + inşaat teknikeri + muhalif = Uzak dur.

Ya da... Çalıştığım iş yıllık 15 bin lira gelir – masraflar = Yılda 3 bin lira kâr. 15 yılda kariyerle beraber 45 bin lira... Eğer bir patronla evlenirsem = Ohooo lira eder!

Muhalif olursam... Ömür boyu çatışma – hayat – para = Düşünsel tatmin = Sayısal değeri yok!..

Hayata bakışın ve kurduğun orantılar dehşet yanılığlara ulaşıyor!..

Van’da ölenlerin sayısı 645... Van nüfusu 700 bin 645 kişi... Çıkar... Amaaam canım daha geride çok var!.. Hem Van senden 800 kilometre uzakta değil mi? Sana ne Van’dan!.. Bir de, sıkı seni değil mi Van haberleri?..

Ya da polis tarafından öldürülen 13 yaşındaki çocuk... O bir karikatür ya da çizgi roman kahramanı, değil mi? Hiç yaşamamış... Ölse hayatta ne eksilir ki?..

Çünkü sen evrim teorisinin sadece gücünün güçsüzü ezdiği ve sadece güçlü olanların ayakta kaldığı uyarlamasının faşist yorumlamasıyla ilgilenirsin: **AKILLI OLSALARDI!** Değil mi?

Hem altı-yedi kişi toplanıp bu düzeni değiştireceğini söyleyen insanlara ne demeli? Sen kalk yedi kişiyle bu devletin 720 binlik ordusunu, milyarlarca dolarlık finans kapitalini ve her yere yayılmış mülki ve idari yapılanmasını ve bunların işbirlikçisi emperyalistleri dize getireceğini iddaa et!.. Bunlar resmen deli! **NE GEREĞİ VAR Kİ?!**

Sistem son derece gerçek halbuki!.. Değiştirilemez... (Burjuvazi iktidarı ele geçirmeden önce derebeylerinin yalakaları da öyle diyorlardı...)

Şimdi de iktidarın sahipleri bir sürü sayıyı önümüze koyup, güç dengelerini ve silahlarını gösterip kendilerinin yenilmez ve değişmez olduğunu öğretiyorlar...

Oysa sayılar yetmez! Sayılar tek başına hiç bir anlam ifade etmez. Egemenlerin bize öğrettiği matematik doğru değil...

Nevriye, bütün bunlar tamam da, seni hayal kırıklığına uğratabacak düşüncelerim var ne yazık ki...

Bilirsin, felsefeyle eğlence olsun diye ilgileniriz biz. Felsefeyle uğraşanlar, sayıları fazla kafaya takmaz. Hatta bazıları bununla alay edip, “Doğada 6 rakamı yok, kusursuz üçgen yok, karekök yok, bütün bunları siz uydurdunuz,” diyebilirler. Ama ben böyle yapmayıp çok ciddi ve ıddialı bir mantıkla

açıklayacağım, ‘iki kere ikinin dört etmediğini’.

Nevriye, bir şeyin diğeriyle toplanması, bölünmesi, çarpılması için o şeyin nitelikte diğeriyle aynı olması gerekir.

Yani bir Kürtle bir Türk, patronla işçi, Hülya Avşar’la bizim mahalledeki bir kız aynı değil... Van’la Kuşadası, Hakkari’yle Antalya aynı değil... Bunları eşitlemeden bir orantı kuramazsın...

Fabrikada üretilen buzdolapları diğeriyle milyonda bir farklılık gösterir, çift yumurta ikizleri, aynı tohumdan yetişen elma ağaçları da aynı değildir. Kaldı ki aynı nitelikteki iki şeyi birbirleriyle çarpıp, toplayabilmen için zamanı durdurup, bütün çevre koşullarını sabitleyip işlemi öyle yapman gerekir.

Uzayda çekilen herhangi bir çizginin bir daha çekilemeyeceği ispatlanmışken sen nasıl oluyor da bir şeyin aynısını bulup, toplayıp, çıkartıp, bölebileceğini düşünüyorsun?..

İki tane Mithat yok... İki tane aynı salatalık, iki tane aynı masa, iki dünya, iki Merkür ya da iki aynı evren yok... Peki sen nasıl orantı kuruyor, nasıl liste yapıyor, nasıl kafanda sayılarla insanları yargılıyor, bölüyor, topluyor, çıkartıyorsun?..

Her şey zamanla sınırlıyken, eğer haklıysan ve hesapların tutuyorsa, şimdiye kadar mutlu olman gerekirken neden suratın asık, neden yalnız kalmaktan hâlâ korkuyorsun? Ve neden hâlâ bana sarılıp hıçkırıklarla ağlıyorsun?

Nevriye, İki kere iki dört etmez!

Mithat + Nevriye = Bir aşk etmez...

VİCDANIMIZ ve AKLIMIZ: RED!

Bugünlerde sapla saman kendiliğinden ayrılıyor. Çünkü evrim her zaman devrimin yardımcısıdır. Burjuvazinin din, milliyetçilik ve vatanperverlik hissiyatıyla boyadığı gözler berraklaşıyor... Savunduğunu iddia ettiği değerleri bir bir pazarlayan, aslında kendi ruhunu bile satabileceğini ispatlıyor...

Özelleştirme furyasına bakanlar, satılacak şeylerin sadece köprüler, otoyollar, 2b ile devlet arazileri ve KİT’ler olduğunu zannediyordu.

Gelin görün ki, burjuvazi burada duramazdı, para edecek daha çok şey vardı... Amaçlanan, her şeyi bir şirkete dönüştürmekti; kendisi de zaten bir şirket değil miydi?..

Bu hükümetin görevi, zenginlerin hayatını kolaylaştırmak değil miydi? Kendileri zaten Adnan Menderes’le Turgut Özal’ın devamıydı ve durmamalı, bu uğurda sınıflarının çıkarlarını sonuna kadar savunmalıydılar...

Zengin sınıflarının doğumundan ölümüne kadar her şey düzenlenmişti. Özel hastanelerde

doğacak, özel okullarda okuyacak -mümkünse yabancı ülkelerde- kendi sınıflaşlarıyla evlenecek ve mümkünse fakirlerin hiç giremeyeceği ‘aile kabristanları’na gömüleceklerdi...

Ama bir sıkıntı vardı bu süreçte: **ASKERLİK!**

Savaş vardı ve es kaza yurtdışında çalışır gözükemiyorlarsa televizyondan izledikleri dehşetin içine düşebiliyorlardı. Üstelik o

koşullarda fakir çocuklarıyla 15 ay yan yana kalmak da cabası... Bu katlanılır bir şey değildi... Yıpratıcı, onur kırıcı ve bazen de ölümcül bir işti...

Yeşil sermayenin ustalık döneminde bu işin de halledilmesi gerekiyordu. Hem de ekonomik krizin

ve depremin olduğu bir dönem tam sırasıydı! Beklenen oldu. Hükümet içeri tıktığı paşaların yerine getirdiği Genelkurmay’la anlaştı ve paralı askerlik bir ayda çıktı. İşin teknik ve psikolojik kısmını açıklamak artık hükümete ve medyaya kalıyordu.

Hemen göreve başladılar. Yok efendim şu kadar para gelecek, yok efendim bu para depreme ve şehit ailelerine gidecek -sus payı...

Ama esas bir taşla hem bütçe açığı kapatılacak hem de sınıflaşları ölmeyecek ve ezilmeyecekti... Böylece savaşın durumu netleşmişti. Artık dağlarda Türk işçileriyle Kürt işçileri birbirini öldürecek. **Ölen Kürdün aşağı yukarı işçi ya da yoksul köylü olduğunu biliyorduk. Artık ölen asker de kesinlikle işçi, yoksul köylü -ya da daha yaygın olarak, işsiz!**

Artık televizyon ekranlarındaki çatışma haberlerini kahve içerek izleyecekler! Çünkü sabahtan akşama kadar ‘vatan-millet-sakarya’ diye savundukları ülkelerinin ordusundan postal bile bağlamadan 30 bin lirayla terhis oluyorlar!

İşte dağlar orada!..

Ama bu durumun çok çözücü bir siyasal etkisi olacağı kesin. Şimdiden halk arasında dolaşan, “Bu savaş bizim savaşımız değil, neden bizim çocuklarımız ölüyor?” sözü giderek devrimci bir algiya yol açıyor. Bu algının antimilitarist bayrağı aslında dalgalanmaya başladı. O da ‘vıcdani red’.

Tarihin ilk savaşından beri bu savaşa katılmak istemeyenler oldu. ‘Vıcdani red’ felsefi olarak farklı farklı açıklansa da, biz buna ‘patronların çıkarı için silah sıklamayacağız’ anlamını yüklüyoruz. **Madem burjuvalar ölmeyecek madem bu savaş işçilerin savaşı değil, barış için VİCDANİ RED!**

Zenginler savaşmak istiyorlarsa dağlar orada... Biz savaşmayacağız. AKLİMİZLA, İNANCIMIZLA, VİCDANIMIZLA RED!

Aptalın önüne 'kutu' koyarsanız...

Yıllar önce tuvaletler evin dışında, bahçe içinde olurdu. İleri bir toplum olduğumuzdan mıydı yoksa yoksulluğumuzdan mı kaynaklıydı emin değilim. Fakat tuvaletlerin evin dışında konumlandırılması yemek kokusuyla bok kokusunun birbirine karışmasını engelliyordu... Tuvaletimizde kediden kilolu fareler yaşırdı. Garibanın pisliği iğrenç hayvanların besin kaynağıydı. Biz **çekirdek aile** tanımını bu canlıların yüzünden hiçbir zaman hak edemedik. Ailemizin tuvalette yaşayan bu diğer fertlerinin bazen evimizi ziyarete geldikleri ve soğuk havalarda yatağın altına girip bizi korkuttukları da olurdu. Annemin bedduaları ve babamın küreğin sapıyla kapıyı gösterip, "Defolun lan evimden!" demesi bile onların olmayan gururlarını incitip gitmelerini sağlamıyordu. Biz de yıllarca bu mecburiyete boyun eğip kaderimize razı geldik. Bu yüzden tuvalet meselesi yıllarca asli meselem oldu. Ta ki bir gün duvarları fayans kaplı alafranga tuvalete oturup, hem işimi görüp, hem de kitabımı, gazetemi okuyabilece kadar...

Çevremizde yaşayanlar da bizim gibi yoksul olduğu için, **zenginlere ait o gösterişli yaşama bırak özenmeyi, haberimiz bile olmuyordu**. Yoksulluğumuz normaldi; babamın haftanın altı günü güneş doğmadan önce işe gitmesi, akşam dönüşünü bekleyemeden uyumam çok doğaldı benim için.

İki amcam vardı. Biri devrimci, diğeri serseri idi. Serseri olan amcam havaalanında çalışıyordu. Maaşı iyi, eşyaları hep yeniydi. Sürekli bir şeyler alıp duruyordu evine. İkinci el eşya satan dükkanlar gibiydi evi. Hayatımda ilk defa televizyonu o serseri amcamın, ikinci elcilere benzeyen evinde görüp izlemiştim. **Çocuklar bilmediğini değil görüp öğrendiğini isterdi babalarından**. Benim de babamdan ilk istediğim şey, elektronik parça bütünü olan o aptal kutusuydu. Şimdiki çocuklar nasıl şekerle susturuluyorsa, ben de televizyon izleyebildiğim zamanlarda susuyordum. Babam zırlamalara daha fazla katlanamayıp eve televizyon almıştı. Tek kanal vardı. **Bu tek kanallı televizyonlar zorla fazla mesai yaptırılan işçiler gibiydi**. Sabah iş başı yapar gece yarısı çekip evine giderdi sanki. Bazen ağlayıp geri dönmelerini beklerken 'karıncalar'ı izlerdim. Şimdiki bilmezler eskinin o televizyon 'karıncalar'ını...

İlkokula başlayana kadar zamanımın çoğunu televizyona vermeye devam ettim. Okuma yazma öğrenmeye başladığımdaysa; sokağımızdaki kahvehaneye babamı çağırma gider, babamın 'okey'den kalkmasını beklerken ismarladığı gazozu içip, gazetelere bakar, mutlu olurum. Masalardan topladığım gazeteleri heceleyerek okumaya çalışırdım. Televizyon farklı yaşamları beyaz camdan gösterirken,

gazete bizim dışımızda cereyan eden olayları yazı ve fotoğraflarla bilmemizi sağlıyordu... O zamanlar televizyonda her gördüğümüz şey bizi büyülyor, gazetede okuduğumuz her haber ise doğru olduğuna inandırıyor.

Katilin neşteri...

Şimdi yaptıkları iş için her ne kadar 'tarafsız haber', 'objektif haber' ya da 'dürüst haber' derlerse desinler, habercilerin gün geçtikçe ahlaksızlaştıkları, kendilerini uygun ödeme koşullarıyla satışa çıkararak yavaşlaştıkları, birilerinin apış arasını yalayarak daha iyi yerlere gelmeye çalıştıkları, televizyon ve basın

dünyasındaki bir iki medya devinin ise tekel oluşturarak bağımsız ve muhalif kesimleri ezip sindirerek iktidara daha da yaklaştıkları aşikar. Televizyonun öğreticiliği geri plana itilmiş ve belki de ilk icat edilmişinden kısa bir zaman sonra sistemin yoğun propaganda aracı olarak kullanılmaya başlamış...

Televizyon, doktorun elindeki neşter gibi, hayat kurtarabilecekken katilin elinde cinayet aracına dönüşüyor. İstisnalar hariç, televizyon ve gazeteler halkın gazını almaya, ajite ve propagandalarla insanları manipüle edip algılarını bozmaya ve içinde yaşadığı boktan duruma isyan edeceği yerde, bunları içselleştirerek her kötülüğü

şükretmelerine yarıyor. Televizyon ve gazeteler denetim ve sahiplik anlamında sermayenin elinde olduğu için, iktidarın belki de topla tüfeikle yapamadığı şeyleri yapabilmelerini sağlıyor. **Beynini sadece günü kurtarabileceği ufak işleri yapabilmek için kullanan, gerçek anlamda hiç düşünmeyen, okumayan, sorgulamayan ve geciken maaşının bile hesabını sorma zahmetine giremeyen silik insanlar; önündeki yem çuvalına ne konursa konsun başını kaldırıp sağa sola bile bakmadan yiyen o hayvanlara benziyor**. Bu tanıma uyan çok insan var. Fabrikada mola saatlerinde ya haber kanalı açılır ya da varsa spor programı. Haberleri izlerken insanları gözlemliyorum. Suratlarındaki ifadeye ve izledikleri haber sonrası ağızlarından çıkan seslere dikkat ediyorum. Çoğu, farklı kelimeler kullansa da aynı tepkiyi veriyor. Aynı şarkıyı söylüyorlar aslında. Sistem nasıl düşünceleri ya da nasıl tepki vermelerini istiyorsa, onlar da buna göre davranıyor...

Artık benim için televizyon sehpayı tamamlayan bir dekor, gazete ise okunduktan sonra soba tıtuşturmaya yarayan pratik bir nesneden öteye gitmiyor.

Gün geçtikçe güçlendiğine inandığım sosyal medya, köşeleri sağlam kişileri, büyük gazeteleri, arkası sağlam dişileri ve birçok iti köpeği yerinden edebilecek güce sahip bence. **'Güvenli' falan ayağına sansürcülüğü yeltenmelerinden anlayın, internet giderek televizyon ve gazetelerin yerini alacak. İşçiler de bu aracı iyi kullanmayı öğrenmeli. Benden söylemesi...**

MALIN ÖNDE GİDENİ!

Romancının, öykücünün, şairin ya da herhangi bir köşe yazarının konu bulmada asla kabızlık çekmeyeceği bir ülkede yaşıyoruz. Medya sinir bozucu şeyleri gözümüze ve kulağımıza sokmaya çalışsa da, bunun yanında saçmalıklardan güldüren olayları da oradan öğreniyoruz. Şanki bu saçmalıklar bize az da olsa moral vermek için ya da avunmamız için yapılıyor. Bildiğimiz şaklabanlıklar işte...

Behzat Ç. ile ilgili okuduğum bir haber yine böyle bir saçmalığı anlatıyordu. Dizinin geçen ocak ayındaki bölümlerinden birinde Behzat Ç. senaryo gereği özel güvenlik görevlisinin yanına hafifçe tokat atıp, "Bütün malları da güvenlik yapıyorlar," demiş. Aradan neredeyse bir yıl geçmiş, mevzuyla yeni uyanan çok zeki ve de çok fazla duyarlı bir özel güvenlik elemanı -bildiğiniz şirket bekçisi-, Behzat Ç. hakkında suç duyurusunda bulunmuş! Bu saçmalık yüzünden oyuncu Erdal Beşikçioğlu ifade vermeye gitmiş. Şimdi 2 yıla yargılanacakmış. Yıllardır siyasetçiler seni keriz yerine koyarak en ağır hakaretleri etsinler, her gün başka bir hakkını gasp etsinler ve kapitalizm seni tamamen kucağına alsın öldüresiye, sen bunlara

ses çıkarma ama bir dizi karakterinin ettiği lafı kendine küfür sayıp git şikayet et. Bravo!..

Beyin yıkama servisi!

Neyse... Son günlerde çoğu kişi izlemiş tir şu babayla oğlunun videosunu... Çocuk sempatisini olduğu sol bir grupta basın açıklamasına katılıyor. Babası ise nereden haber alıp gelmişse eylemi basıp, "Teröristler oğlunun beynini yıkadı," diyerek çocuğunu zorla eve götürmeye çalışıyor. Bir anlamda eylemi provoke edip etraftaki habercilere cillop gibi haber kaynağı olacak, diğer taraftansa polisleri zahmete sokmadan basın açıklamasının dağılmasını sağlayacak. Neyse çocuk isteksizce

gitti babasıyla... Ben bu olay kapandı derken sonrasında okuduğum yeni bir haberle yanıldığını anladım. İkisi de mücadelesinde kararlı. Oğlunun en son katıldığı basın açıklamasından sonra babası da karşı bir basın açıklaması yapıp oğlunun teröristler tarafından beyninin yıkandığını söylemiş. Bu olay haber yapıldıktan sonra ise, bu sefer de oğlu sekiz arkadaşıyla beraber basın açıklaması yapıp, aslında babasının kandırıldığını ve polislerin kuklası olduğunu söylemiş. Bence çocuk haklı...

Bu komik aile dramı beni 14 yıl öncesine götürdü. Çanakale'de bir eylemdeyiz. Evimiz ilçede. Babamın görme ihtimali sıfır olduğu için daha da rahatım. Benim yaşlılardan da bir arkadaşım var yanımda. Arkadaşım sanki gidip polislere yalvaracak, "Bize saldırın, dövün, coplayın," diyecekmış gibi. Çünkü sürekli bana, "Lan polisler saldırırsa ne güzel olur, gerçek eylem coplu olur," deyip duruyor. Eyleme polis müdahale etmedi ama kızın birine babası müdahale etti. Ortalık bir anda gerildi. Polisin en sevdiği ve soğukkanlı davranıp müdahale etmediği olaylardan biri yaşanmak üzereyken kız polisleri fırsat vermemek adına razı olup gitmişti babasıyla. Demek ki o baba son değilmiş...

Üç vakte kadar... Ya kurtulacağız...

Bu hafta fala baktırmak istedim. Diyeceksiniz ki, işimiz fala kaldıysa durum hiç açıcı değil. Fala baktırdım ve üç vakte kadar hiç iyi şeyler olmuyor. Neler olabileceğini gördüm ve canım sıkıldı, onu anlatmak istiyorum size...

Üç sayısının önemini hepimiz biliriz. Hem dinlerde üç sayısı kutsaldır, hem de günlük hayatımızda anlamlıdır. Nereden geldiğini araştırdığım bu üç sayısı çok önemliymiş...

Aslında falda 'uç'lara ulaşayım derken 'üç'ün dilimizdeki kökenin uç olduğunu hatırladım. Yani üç aslında uçtur. Asal bölünmezlerin en küçük rakamı... Ne yapacağız şimdi bu üçü?..

12 Eylül'de işkence görmüş bir ağabeyimiz vardı. ODTÜ Fizik bölümünü terk etmek zorunda kalmış ve bizimle birlikte Yatağan Termik Santrali'nde amelelik yapıyordu. Koğuştaki yatağının başucunda, bir demir dolabı vardı ve dolabının üstüne şöyle yazmıştı: **"Tanrım ölü müsün diri mi? Yoksa sen de İsa gibi üçün biri?"**

1987'de karşılaştığım bu gerçeklerle bir türlü yüzleşememişim. Derdim bu 'üç' ile yüzleşmek oldu hep. Kendimi arındırmak istiyordum. Bu ara yüzleşme furıyası var ya, ben de katılayım dedim. Fena olmaz değil mi?..

Devrim: Kaç vakte kadar?

Bir ateist olarak yukarıdaki alıntı beni rahatsız etmez. Aslında 'tanrı' gibi biz de üçün biriyiz, bu gerçekten kaçmak mümkün değil. Aslında tanrısal özellikleri olan devrimcilerin de, aynı konumda olduğunu düşünürsek, durum biraz vahim. Çünkü **üç vakte kadar gelecek olan devrim**, bir türlü gelmedi ve önceki fallarda çıkan her şey yalan oldu. Tarihin en büyük acılarını yaşayan biz ezilenler, işçiler ve devrimci komünistler, bir türlü derlenip toparlanıp hesap sorma aşamasına gelemedik. Şimdi ben de sıralamak istiyorum üçlere kilitlenmiş hayatımızın sırlarını...

Baba-Oğul-Kutsal Ruh: Hristiyanlığın değerleri ve kutsal üçlü...

Ali-Hüseyin-Hasan ya da Allah-Muhammed-Ali: Aleviliğin kutsal üçlüsü...

Anne-baba-çocuk: Kapitalizmin yapı taşı, kutsal aile üçlüsü...

Tiyatroda, sinemada, romanda üçleme: Birbirini tamamlayan sanatsal estetik ürünler... Bir de bu ürünlerin içeriğini açıklayan 'serim-düğüm-çözüm' var -çok bilimsel ve ciddi oldu!..

Üçayak: Üçayaklı her şey, her yerde rahatlıkla ayakta durur, kutsallığı oradan gelir, sallanmaz sağlamdır.

Sacayağı formülü: Açık parti-demokratik kitle örgütleri-illegal yapı, devrim sürecinin muhteşem üçlüsü...

Üç maymun: Görmedim-duymadım-konuşmuyorum, bütün iktidarların yönetenlerin en çok sevdiği üçleme...

Belki unuttuğum ve bilmediğim birkaç üçleme daha vardır ama sanırım, üçün önemini anlamak için bu kadar örnek yeterli...

Bizde de, yani devrimcilerde de üç önemlidir. Üç kişi bir araya gelirsek örgüt kurarız.

Bolşevikler için muhteşem bir üçlü: Marks-Engels-Lenin. Bu üçlü bazıları için değişir; Marks-Lenin-Stalin olur. Bazıları içinse bu muhteşem üçlü, Marks-Lenin-Troçki'dir. Sayı bazıları için beşe çıkarılmıştır ki, konu başlığımızı bu durum aşar. Önderlik olarak seçilen bu üçleme ülkemizde Deniz-Mahir-İbo olmuştur...

Sonuçta insanlık tarihinin ivmesini

sağlayan her dönemin devrimcileri kendilerini bir üçleme ya da üçlü ile tarif etmiş. "Bu üçlüye dikkat!" dediğimiz, aslında bu durumdur.

Biz bunları biliyoruz da, egemenler bilmiyor mu? Biliyorlar... Onlar da bu üçlere dikkat ediyorlar elbet. Hele ki bizim gibi muz cinsinden bir 'ileri demokrasi' cumhuriyetiyle yönetilen ülkelerde, seçimle gelenler bir daha gitmemek için kendilerine muhalif olan her sesi kısmak, hatta yok etme refleksi içindedir. Misal bizim a-k-p hükümetimiz ne yapıyor, benim **'Bermuda Şeytan Üçgeni'** dediğim bir operasyonu sürdürüyor. **KCK-Devrimci Karargah-Ergenekon üçlüsünde** muhalif hiç kimseyi dışarıda bırakmamayı düşünüyor. Demokrasi dalgaları yoğun bir şekilde ve önceliklerle devam ediyor ve bu ara KCK'dan herkesi alıyor.

Ülkemizdeki bazı istatistikler de ilginç: Her üç kadından biri dehşetli bir şiddete maruz kalıyor. Günde, üç kadın ağır şiddet görüyor ve öldürülüyor ülkemizde.

Çalışabilecek her üç gençten biri işsiz. Her üç çocuktan biri, çocuk işçi olarak çalışıyor.

Dünyadaki 'teröristler'in üçte biri ülkemizde ve cezaevinde tutuklu...

Bu istatistiklerle 2023'e hazırlanıyoruz. Hazırlayan başbakan da Rizeli, yani 53 plakalı şehirli. Ayrıca, eskilerde derdik Amerika'nın 53. eyaleti olduk, diye.

* Bu rakamlar ve istatistikler adama kafayı yedirtir. Yeter bu kadar...

İleri üçlü!..

Falda görünen, üç vakte kadar mevcut cumhuriyet yıkılıyormuş yerine **'Yeni Osmanlı İslam Kapitalist Cumhuriyeti'** kuruluyormuş.

Falcıya dedim ki, "Ben fala inanmam ama falsız da kalmam."

Bütün bunlara karşı bir üçlü öneriyorum, devrimi sırtlayacak bir üçlü; Kürtler, İşçiler, Devrimci Komünistler... İktidarın zorbalığına ve 'imamın ordusu'na karşı durabilecek tek güç, bu üçlü sacayağıdır...

Laz Marks Emice'den son tur

Üç yıldır sahalarda kalan **Laz Marks Emice**, sizinde bildiğiniz gibi Süper Lig'de, UEFA ve Şampiyonlar Ligi'nde birçok maça çıktı (224). Bu maçların çoğunu galibiyetle bitirmesine rağmen hak ettiği şampiyonluğu şike ile elinden alınan **Laz Marks Emice** duyarlı kamuoyuna şu açıklamayı yaptı:

"Bacular uşaklar, üç yıldır sahalara çıkayrum, ezilenlerin ve işçilerin hakları için. Habu oligarşiye, emperyalist kapitalist sermayadalara ve onun işbirlikçilerine karşı goller atayrum. 224 maçın çoğunda galibiyet sağladık bir kısım maçta berabere kalduk ancak birkaç maçta da yenilci alıgumuzu açıklıkla söylemekte fayda vardır. Bu sonuçlara baktuğumuzda şampiyonluğu hak ettiğimizi herçesler bileyi. Fakat şikeci yandaş taraftar medya grubu şampiyonluğuma el koymuştur. Bunu buradan protesto ediyorum ve kınıyorum, ha bunun hesabı sorulacaktır diyorum... Aramızdan bazıları; 'Yahu **Laz Marks emice**, ha bu yaşadığımız ülkede, cöreysun hercun birileri gözaltına alınyau, kck, devrimci karargah, ergonokon derken hüçümet dışarıda adam bırakmadı, kadınlarumuzu ve sularumuzu yönelik şiddet taciz hızla ve artarak adefetinde katkılarıyla devam edeyi. Zamlar kıçımızda girmiş biz de suriye'ye girmenin derdine düşmüşüz. Senin derduna bak!' diyor. Tamam uşağum tamam, siz de haklusunuz ama biz de kendimize dair sikintlardan bahsetmek istedik. Sahalarda ne pok yiyerruk, habu sikintlardan bahsettuğumuz için davalar

peşumuzu bırakmayu, ahan da Çorum'daki maçtan suçlu bulunduk ve 6 bin lira ceza verdiler. Diğer mahçemeler de devam edeyi...

Neyse lafu fazla uzatmayalım habu son tur maçlarına katulun da bol gollü maçlar edelum. Tribünleri dolu dolu cörelim da ezilenlerin ve işçilerin sesi soluğu olalum diyerrum. Maçlarda güncelme yaptığımı (ula zam anlamunda değil yenileme anlamında diyorum) bildirir ve seyreden seyretmeyen bütün bacularu uşaklara maçlara bekleyrum..."

200 bin km'yi, 224 maç ve 85 bin seyirci ile tamamlayan **Laz Marks Emice**'nin halen süren 4 davası -biri ceza ile sonuçlandı ve temyiz aşamasında- bulunmaktadır. Son maçlarına aşağıdaki yerlerde çıkacaktır...

Laz Marks Emice Maçları:

30 Kasım Malatya / 18.00-20.30 (EğitimSen)
9 Aralık Maltepe / İstanbul / 19.30 / Türkân Saylan K.M (M. Nazım Kültür Evi)
13 Aralık Ankara / 20.00 / Ankara Sanat Tiyatrosu (EğitimSen 3 Nolu Şube)
15 Aralık Ayvalık / Balıkesir (EğitimSen)
16 Aralık Edremit / Balıkesir (EğitimSen)
17 Aralık Aydın / (EğitimSen)
18 Aralık Çivril / Denizli (EğitimSen)
21 Aralık Datça / Muğla (EğitimSen)
23 Aralık Demre / Antalya (EğitimSen)
24 Aralık Finike / Antalya (EğitimSen)
25 Aralık Antalya (Antalya B.B.)
<http://www.facebook.com/lazmarks?sk=info>
tel: 0554 738 36 90 kucukdevletalper@gmail.com

Tayyip Bey'in hazım sorunu

Malum, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın, 'hazımsızlık' şikayetiyle yattığı hastanede midesinden ameliyat olduğu açıklandı. Başka bir sonuç da beklenemezdi. Yani, onca laf edip tamamını yuttuktan sonra, sindirim sisteminin iflas etmesi kaçınılmaz bir sonuçu...

Aslında her şey, Cüneyd Zapsu'nun Tayyip Bey'i ABD'ye, "Süpürmeyin, kullanın, çok işinize yarayacaktır," mealinde takdim etmesinden sonra başladı. Yıllarca bir **mücahid imitasyonu** olarak işleyen bünye, o andan sonra emperyalist reçeteleri tatbik etmeye başladı ve adım adım patolojik bir vakaya dönüştü. Düşünsenize, Libya'nın sabık Devlet Başkanı Kaddafi'den madalya alıp çöldeki çadırdan can ciğer kuzu sarması olacaksınız; ardından işler anlam veremediğiniz bir biçimde karışınca, boş gözlerle ne olup bittiğini izlemeye çalışacaksınız; bu arada Libya'ya muhtemel NATO müdahalesi ile ilgili sorulara, "NATO'nun Libya'da ne işi var yahu?" diye cevap vereceksiniz ve nihayet İzmir'den idare edilen NATO müdahalesinin gölgesinde Kaddafi'nin devrilmesi için taşeronluk rolü üstleneceksiniz... Sindirilmesi zor bir iş...

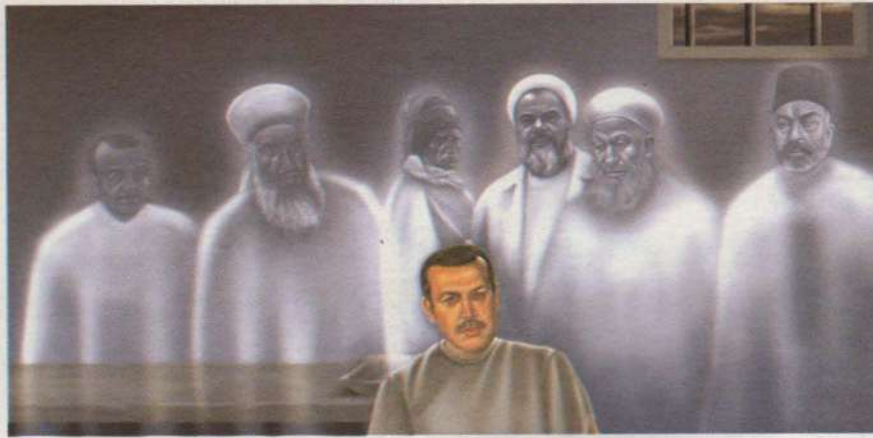
Diktatörle tatil kaçamağı!

Aynı Suriye için fazlasıyla geçerlidir. Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'la ailecek görüşecek, "Kardeşim!" muhabbetleri yapacaksınız, hatta hanımları da yanınıza alıp beraberce tatile çıkacaksınız; 'O sorun' nutukları atıp vizeleri kaldıracaksınız; lakin ABD düğmeye bastıktan sonra birden bire Esad'ı diktatör ilan edip Suriye'ye tehditler savurmaya girişeceksiniz! **Bu kıvraklık karşısında benim diyen gastroenteroloji**

Ahmak ulusalcının patlak can simidi

Bizim tahta kafalı ulusalcımız, icap ettiğinde düşmanlarının argümanına sarılacak kadar pragmatisttir. Dolayısıyla, başı sıkıştığında **Komünist Enternasyonal (Komintern)** belgelerine başvurmakta bir sıkıntı duymaz. Son 'Dersim' tartışmasında da böyle olmuştur. Derhal, TKP'nin eski 'Genel Sekreter'i İsmail Bilen'in 1937 Temmuzunda Rasim Davaz adıyla İsviçre'de yayınlanan *Rundschau* gazetesine yazdığı makale tarihin tozlu sayfalarından çıkarılmış, Dersim'deki isyanın ne de 'gerici', 'marazlı', 'karşıdevrimci' bir isyan olduğu bu pespaye evrakla kanıtlanmaya çalışılmıştır. Makalede aynen şöyle yazmaktadır:

"İki ayı aşkın bir zamandan beri Ankara hükümeti, Dersim bölgesindeki Kürt aşiretlerinin yeni bir gerici ayaklanmasını bastırmakla uğraşüyor. Feodal unsurlar; Kemalist parti tarafından gerçekleştirilen reformlara rağmen, bugüne kadar ülkenin bu sapa bölgesinde barınmayı başarmışlardır. Bu bölgeye geçtiğimiz yıl Tunceli adı verilmiştir. Dersim'in egemen katmanları, yürürlükteki yasalara rağmen, kendi yasadışı ayrıcalıklarını koruyabilmişlerdir. (...) Dersim'de devlet otoritesi

uzmanının bile bağırsakları düğümlenir kalır...

Beşşar Esad'a, "Kime karşı savaşıyorsun? Müslüman kardeşlerine karşı mı savaşıyorsun?" diye seslenip itidal çağırısı yapıyor Tayyip Bey. Malum, fena halde Müslüman'dır. Lakin biz hatırlıyoruz, zamanında, ABD'nin Irak'a müdahalesi öncesinde, müdahalenin Türkiye topraklarından gerçekleşmesine vize verecek 'tezkere'nin çıkması için yırtım yırtım yırtınmıştı; hatta biz o sırada kalın bağırsakları için hayli endişe duymuştuk. Irak'ta öldürülen 1 milyonun üzerinde insan da Müslüman'dı ama onları 'özgürleştirme zayıfı' olarak kabul etmek sünnettir.

Şimdi Suriye'ye müdahale meselesi tartışılıyor. ABD, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi marifetiyle beceremediği müdahaleyi, Tayyip Bey'e ve Arap Birliği'ne ihale etmiş, haliyle Tayyip Bey'in ses tonu da giderek yükseliyor, Suriye'deki Müslüman kardeşlerimizi korumak maksadıyla uygulamaya konacak yaptırımlardan, hatta askeri müdahale ihtimalinden söz ediliyor. Kimle yapacaklar

müdahaleyi? 'Bedelsiz' fukaralarla!.. Bedelliler, Tayyip Bey'in iki oğlu ve damadı gibi, yan gelip yatacak... Halbuki kısa süre önce 'bedelli' tartışmalarına dair konuşurken, "**Yok öyle parayı bastırıp askerlikten yırtmak!**" diye katı bir ses tonuyla konuşuyordu Tayyip Bey. Vallahi bizde bir kabahat yok, bilakis şimdiye kadar hep uyardık Tayyip Bey'i, öyle yüksekte sallama diye. Bak, ettiğin sözlerin ses dalgaları henüz atmosfere tam manasıyla karışmamışken, 'bedelli'nin 30 binlik bedelini açıklayıverdin, ani vücut çalımını karın ağrısı yaptı işte!..

(Bu arada, siz bakmayın, "Vicdani red yasası gündemimizde yok," açıklamalarına. **Müşteriyi ürkütmek istemiyorlar.** Başvurular tamamlanıp da 30'ar bin liralara yeni yeni 'duble yollar'a, olmazsa duble gemiciklere falan gömülme üzere kasalara indiğinde, bu yasa da çıkacaktır. Tabii ki bir kölelik ve angarya yasası olarak!.. Ve bir de, 'bedelli'den elde edilen gelirin 'şehit aileleri'ne ve depremzedelere gideceğini söylüyorlar. "E, şimdiye kadar depremzedeler için toplanan paralar niye

sadece kağıt üzerinde kalıyordu. Feodal aşiret reisleri her fırsatta devleti hiçe sayarlardı. Bugün Kemalist hükümetin enerji reformları yüzünden, kendi iktidarlarını tehdit altında hisseden feodal unsurların ümitsiz bir direnişi ile karşı karşıya bulunuyoruz." (*Komintern Belgelerinde Türkiye Dizisi - 2: Kürt Milli Meselesi, Aydınlık Yayınları, s. 82-84*)

Evet, İ. Bilen Dersim ayaklanmasını 'feodal egemenler'in marifeti ilan etmiş, ulusalcımız da seneler sonra mal bulmuş mağribi gibi bu makalenin üzerine atlamıştı. Birden Kominternci kesilen tahta kafalı ulusalcımızın bilmediği ise, işgüzar İ. Bilen'in 1933'te

çıktığı yurtdışından bir daha dönmediği, 1937'de yazdığı söz konusu makaleyi de Komintern'in **Kemalist hükümetle 'iyi geçişme' politikasına yaltaklanmak üzere kaleme aldığıydı.** Yoksa *Dersim'in egemen katmanları, feodal aşiret reisleri* olarak anılan fukara Alevi büyüklerinin tamamını üst üste koysanız, Mustafa Kemal'in Atatürk Orman Çiftliği kadar varlığa sahip değildiler! İş Bankası hisseleri falan ise ayrı hesapl..

Olan suydur: Sovyetler Birliği'nde iktidarın Stalinci bürokratik aygıt tarafından gasp edilmesi, Komintern'in de

Agaoğlu'nun duble yollarına, tokilerine, tokiyelerine gömüldü o halde?" diye soruyoruz ister istemez... Karın ağrısı!..)

Neyse... Suriye bahis konusu olduğunda, oradaki her mezhepten Müslüman'a kol kanat geren, halkların hamisi rolüne soyunan Tayyip Bey, Türkiye'de de Dersim'in Alevi halkından devlet adına özür diliyor. Ne yüce gönüllülüktür, ne alicenaplıktır bu... Lakin yapmasaydı iyi olurdu. Daha, "**Alevilerin canı, malı, karıları helaldir,**" diye fetva veren **Ebu Suud Efendi'ye dizdiği övgülerin aziz hatırası çok canlı zira.** Meydanlarda, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun Dersimli Alevi kimliğini cühela takımının kulağına çaka çaka oy istemesinin üzerinden de sadece birkaç ay geçti...

Sultan Selim'in, Sultan Süleyman'ın, Pargalı'nın, Kuyucu Murat'ın katlettiği yüzbinlerce Alevi; Sivas, Maraş, Çorum katliamlarında öldürülenler bahis konusu yapılmıyor da, Dolmabahçe'de Abdülmecid anmaları düzenleniyor ve hanedan veledleri baş üstünde ağırlanıyorsa, Dolmabahçe'de çiğnenmeden yutulan o doğmalar mideye oturur. Halbuki bu "**ideolojik hoplamalar**" aceleyle getirilmemeli, sindire sindire gerçekleştirilmeliydi. Gördünüz işte, Tayyip Bey'in hem sindirim sistemi yıprandı, hem bence omurluk soğanında pelteleşme tehdidi baş gösterdi. Açık konuşalım, geçenlerde *Twitter* hesabından, "Yaşasın proletarya enternasyonalizm..." diye mesaj yollayan Nihat Doğan bile Tayyip Bey'den daha tutarlı görünmektedir bugün.

Tayyip Bey unutmamalıdır ki, o vücut sadece kendisine ait değildir. O, yüzdü 50'nin iradesinin vücuda gelmiş halidir. Mazallah, Tayyip Bey'in sindirim sistemi iflas ederse, benzer karizma ve kıvraklıkta kimi bulur da başımıza koyarız?

bürokratikleşmesini beraberinde getirdi ve dünyanın pek çok ülkesinde, sırf Sovyetler'deki bürokratik iktidarın çıkarları öyle gerektirdi diye Komünist Partiler ve başlarındaki aparatçıklar sayısız ihanete imza attı. Nitekim TKP'nin tarihi de bir rezaletler tarihidir. 'Sosyalist anavatanın savunusu' için her yolun mubah görüldüğü dönemde, TKP de 'iyi ilişkiler' ve 'birleşik cephe' adına Kemalist rejime yedeklendi. Hayatı boyunca özgün bir fikir üretmekten aciz, fakat ayak oyunlarında pek mahir bir aparatçık olan İ. Bilen'in makaleyi yazdığı tarihte, TKP'nin faaliyetlerini durdurma, CHP ve Halkevleri içinde çalışma kararının yürürlükte olduğunu hatırlatmak, hem tahta kafalı ulusalcılar, hem de yıllardır TKP tarihinde devrimci bir damar arayan biçare ideoloji madencileri açısından bir hayal kırıklığı doğuracaktır ama yoksul halka yönelen katliamların komünistler üzerinden meşrulaştırılması kuşkusuz bu hayal kırıklığından daha vahimdir.

Dahası, İ. Bilen'in 1973-83 arasındaki genel sekreterliği döneminde TKP hâlâ CHP'nin peşinde dolanıyor, 12 Eylül darbesinin ardından da tam bir teslimiyete sürükleniyordu. Sovyetler Birliği'nin çözüldüğü, TKP'nin son genel sekreteri Nabi Yağcı'nın *AKP Siyaset Okulu*'nda **hocaefendi yamağı** haline geldiği şu tarihsel koşullarda ise, TKP'nin kronolojik bürokratlarının yediği haltlar, gerçek komünistlerin boynuna asılacak en son yafta olarak görülmelidir.